

Eskatologisk tidskalender inför Jesu Kristi återkomst

Tänker aktualisera några urgamla profetior från Bibeln – låter det intressant? Inte speciellt. Eller, kan det bli intressant? Ja vi får väl se. Har sedan länge intresserat mig för *eskatologi*, ett ämnesområde rörande *yttersta tiden* och *Jesu återkomst*, och ofta har jag undrat över om det inte borde finnas någon form av tidsuppgifter inbäddade i dessa urgamla uppenbarelser. Jag hade en vag föreställning om ett redan iordningställt tidsschema, som kanske kunde uttolkas utifrån profetiorna och som sedan skulle komma att fullbordas, vartefter tiden lider. Och det är i stort sett just den *upplupna tiden* som kan verifiera om en profetia blivit rätt tolkad eller inte.

Jag började gå igenom några av Bibelns mest välkända eskatologiska texter utifrån svensk översättning, skrev ner olika tankar och funderingar och försökte vara noggrann med att ha Bibelns profetiska budskap som grund för egna slutsatser. Men i takt med att ha läst flera böcker och artiklar, avfattade av teologer och bibelkännare med vederhäftiga kunskaper och andliga insikter, så upplevde jag mig själv som alltför realistiskt tänkande och väldigt fyrkantig, alldeles för jordnära helt enkelt. Bara den idén att försöka sammanställa ett strukturerat körschema längs med en motorväg som leder mot ändens tid – med utstakade körsträckor och vägmärken! – Hur andligt är det? Ja hur det nu än är med den saken så blev det såhär. Men det enkla och sammanfattande häfte jag från början hade tänkt sammanställa och i första hand introducera bland mina närmaste, det har vuxit och blivit mer likt ett bokmanuskript, men framför allt har det fått en mycket mer allvarstygnd karaktär än vad som var tänkt från början.

Manuskriptet har nu legat i skrivbordslådan under ett antal år eftersom jag inte visste vad jag skulle göra med det, – jag insåg ju att en tidsplan över den yttersta tiden kunde väcka oro, likaväl i vår tid som under fornkristen tid (2 Thess 2:1-2). Men under 2021 uppstod tanken att åtminstone låta publicera det på nätet.

Den här lösningen innebär nu att varje enskild person själv har sökt upp det eskatologiska ämnet och visat intresse för det, och nu själv bestämmer sig för om hon eller han vill fortsätta läsningen av följande tolkningsförsök. Eller så tänker man kanske att detta bara är ytterligare spekulationer kring tidens avslutning? Ja den tanken skulle inte förvåna det minsta! Eller – skulle Jesu återkomst verkligen kunna vara relevant i vår tid? Ja, det enda som är relevant och säkerställt är att hur mycken kunskap och kompetens människor än besitter så kan ingen utforska Bibeln med stöd och hjälp från enbart förståndsmässiga källor utan vi är alla beroende av hjälp från Guds heliga ande (2 Pet 1:20). Inte desto mindre har webbsidan 'bibeln.se' med Bibel 2000 som utgångspunkt varit ett smidigt verktyg då jag velat kontrollera en hänvisning eller ett bibelcitат.

Manuskriptet är skrivet med den förutsättningen att läsaren redan har en viss aning om eskatologiska händelser, till exempel uppryckandet eller Jesu återkomst och tidens avslutning. I de följande kapitlen skall jag lekmanmässigt försöka beskriva ett tänkbart tidsscenario över den tid som ännu kan tänkas återstå till dess att Jesus Kristus kommer tillbaka.

1. DEN YTTERSTA TIDENS TECKEN	3
2. KUNSKAP – ett tidstecken i vår tid	5
3. VARFÖR SKALL JESUS KOMMA TILLBAKA I VÅR TID?	8
– <i>inkl apostoliska Trosbekännelsen</i>	
Tidsscenariot då Jesus kom den första gången	
De 70 årsveckorna	
Uttydning av de 70 årsveckorna	
– <i>inkl citat från Ellen Whites bok, samt tankar kring tidsmättet 'tre- och ett halvt'</i>	
4. DEN ESKATOLOGISKA TIDSKALENDERN	21
Två dagar – 2000 år	
Vedergällningens tid – förstockelsens tid	
– <i>samt tankar kring Jesu uppståndelse år 30, – 'efter tre dagar'</i>	
Hedningarnas tid – församlingens tid	
En veckas tid – vedermödan	
– <i>samt tankar kring Guds vrede och domen</i>	
Tidtabell	
5. UPPRYCKANDET OCH JESU ÅTERKOMST	33
Uppryckandets tidszon	
Två kriterier måste uppfyllas före uppryckandet	
Första kriteriet: Avfallet	
Andra kriteriet: Laglöshetens människa uppenbaras	
6. DEN YTTERSTA TIDENS UTVALDA	44
– <i>”de etthundrafyrtiofyra tusen”</i>	
De som lämnas kvar	
7. FIKONTRÄDETS KNOPPNING – ett tidstecken i vår tid	49
Ett släktes livslängd	
Släktet som föddes 1948	
8. TRE PERIODER AV FRED	53
9. HESEKIELKRIGET	56
– <i>inklusive citat ur Rick Joyners bok Skörden</i>	
Gogs anfall i samverkan med Sakarja och Joel	
Hesekielkrigets starttid och dess varaktighet	
10. EN VÄRLDSVID VÄCKELSE	69
11. DET NYA TEMPLET	71
Stamlotternas fördelning	
– <i>samt tidsuppgifterna i Daniel 12 beräknade från vedermödans mitt</i>	
12. TUSENÅRSRIKET – världens återfödelse	76

1. DEN YTTERSTA TIDENS TECKEN

Det är verkligen inte meningen att domens dag skall komma som en blixtnedslag från klar himmel. Bibeln är tydlig med att Gud på inget sätt vill överraska människor med sin dom eller sin vrede, eller ens med tidsepoken under vilken Jesus Kristus kommer (2 Thess 2:1-3), utan hans avsikt är, och har alltid varit att låta var och en få den tid på sig som han eller hon behöver, för att förbereda sig och självmant omvända sig till tro på Gud (2 Pet 3:9). Men även om man inte tror på en domedag så nalkas den obönhörligen. Domens dag kan inte avstyras bara för att människor inte tror. Tvärt om, tvivel, otro och gyckel med heliga värden bäddar desto säkrare för en gudomlig vrede. Därför finns det mängder av anvisningar och tidstecken nedtecknade i Bibeln som har till uppgift att stärka vår tro, öka våra kunskaper och leda oss genom tillvaron – antingen vi redan är *bekännande* kristna, och likaväl om vi är *kulturellt* kristna. Tidstecknen fungerar som kontrollstationer i tillvaron så att vi skall kunna orientera oss om var i tidsåldern världen befinner sig just nu. Just sådana tidstecken bör den alltmer accelererande kunskapstillväxten samt Israels självständighetsförklaring 1948, kunna anses vara.

Det är ofrånkomligt att man i eskatologiska sammanhang refererar till det judiska folket. Staten Israels pånyttfödelse i vår tid är ett omisskännligt tidstecken som tyder på att den yttersta tiden står för dörren. Som kristna har vi starka band till det bibliska folket eftersom det är deras Messias som är vår Frälsare! Och som skall bli deras – ja, han är det redan! – när tiden är inne. De minimala kunskaper jag har om judarnas kultur, religion och traditioner härrör sig enbart ifrån bibliska texter. Och det är *enbart* utifrån gammaltestamentliga- och kristna aspekter som jag formulerar mina tankar omkring judiska frågor. Det skulle annars vara förmätet att så som obevandrad inom judendomen yttra sig i sammanhanget. Men till mitt försvar vill jag hävda: *Min Frälsare och Herre är av judisk börd!* – så varför skulle jag inte vara intresserad? – De bibeltexter jag citerar är från Bibel 2000.

De bibliska förutsägelseerna kastar ljus över framtiden. Gamla- och Nya testamentets profetior visar gång på gång att de vet vad de talar om – när tiden är inne går de i uppfyllelse. Men tittar man tillbaka på världshistoriens utveckling ser det visserligen ut som om världsriken, nationer, folk och länder hållit sina öden i sina egna händer och styrt de olika händelseförloppen genom självständigt fattade beslut vilka antingen har lyckats, eller till synes misslyckats. Men egentligen handlar det om en i förväg fastslagen väg som genom olika händelsekedjor fört historien framåt mot det mål som Gud har fastställt. – Om man är medveten om detta kommer man tydligt att kunna följa samma fenomen, vad gäller Europeiska Unionens utveckling. Bibeln förutser nämligen i stora drag den färdplan som EU kommer att välja: Antingen en union liknande dagens, men med ett *centralstyrt ledarskap*, som kommer att utgöras av *tio* beslutsfattande medlemsländer. Eller å andra sidan: ett helt ombildat EU, som kommer att omfatta *enbart* tio medlemsländer (Upp 17, Dan 7).

Ett par av de gammaltestamentliga profeterna som ofta citeras i eskatologiska sammanhang är Hesekiel och Daniel. Dessa var någorlunda samtida med varandra och tillbringade större delen av sina liv i den babyloniska fångenskapen som varade cirka 597-538 f Kr. Det dessa profetkollegor fick uppleva i form av visioner och uppenbarelser, inte minst gällande vår tid, kan möjligen bara jämföras med de uppenbarelser som aposteln Johannes fick uppleva under sin tid på ön Patmos omkring 95 e Kr.

Hesekiel blev kallad till profet under sommaren 593 f Kr, knappt 30 år gammal. Han befann sig då redan i Babylonien. I en överjordisk syn blev han tillsagd att frambära det budskap Herren ville förmedla till sitt fördrivna folk. Han fick också profetera om andehövdingen Gog i Magogs land som med sitt stora uppåtbåd i kommande dagar skall dra ner 'långt uppifrån norr' och rycka fram mot Israel (Hes 38-39). Och han fick även bland många andra visioner se ett praktfullt tempel som i framtiden skall stå på tempelberget i Jerusalem (Hes 40-48).

Även profeten Daniel som tidigt i tonåren hade deporterats till Babylon skulle få mottaga storslagna visioner. Dessa skulle komma att förbrylla och fascinera, inte bara honom själv, utan lika mycket eftervärlden. Ett *kalendarium* för det israelitiska folkets framtida öde skulle komma att utkristalliseras för honom (Dan 9:24). Men det var ännu alldeles för tidigt för Daniel själv att förstå vidden av dessa visioner, trots att han fick dem noggrant förklarade av en himmelsk budbärare. Han blev uppmanad att inte grubbla över synerna, dessa var för dåtidens människor fullständigt obegripliga och helt omöjliga att förstå, de avsåg en avlägsen framtid vid dagarnas slut, då kunskaperna skulle komma att öka. Den himmelske budbäraren Gabriel sade till honom:

”Men du, Daniel, skall hålla orden hemliga och försegla boken ända till den sista tiden. Många kommer att avfalla, men kunskapen kommer att tillta” (Dan 12:4). Daniel som hade överväldigats av de storslagna synerna ville ställa fler frågor, men fick till svar:

”Gå, Daniel. Orden hålls hemliga och förseglade intill den sista tiden. Många kommer att rensas, renas och luttras, medan syndarna fortsätter att synda, utan att förstå detta – men de insiktsfulla skall förstå det. ...Vandra mot slutet. Du skall gå till vila och sedan stå upp och få din lott vid dagarnas slut” (Dan 12:9-10, 13).

”...vid dagarnas slut” – det är dit jag tror att vi har kommit nu. Vi har hunnit fram till den tidpunkt i världshistorien där det är fullt möjligt att skönja tydliga konturer i de tidigare så gåtfulla framtidsscenarioerna som profeterna fick se för så länge sedan.

2. KUNSKAP – ett tidstecken i vår tid

"...men kunskapen kommer att tillta" – Daniels förutsägelse förverkligas nu inför våra ögon! Tittar man på kunskapsutvecklingen utifrån exempelvis ett tekniskt perspektiv, så ser man att från Daniels tid så har kunskapskurvan stadigt strävat framåt och uppåt, men aldrig någonsin under de gångna 2500 åren har någonting så revolutionerande ägt rum att detta går att jämföra med de två senaste seklernas tekniska- och elektroniska utveckling. Det började med *elektricitetens* genombrott i mitten av 1800-talet som bäddade för den industriella utvecklingen, och i dag rör vi oss mitt uppe i ett komplext elektrifierat- och datoriserat informationssamhälle, mitt uppe i en alltmer digitaliserad och artificiell sfär, utan egentliga gränser och snart utan egentlig kontroll.

Redan i tonåren funderade jag ibland över varför den industriella- och tekniska expansionen hade tagit en sådan fart just under min och mina föräldrars generationer. Varför hade inte denna utveckling börjat långt, långt tidigare, till exempel för tusentals år sedan? Om man jämför vår tids accelererande tempo med den förhistoriska tidens utveckling, då förstår man att någon slags hämsko eller blockering har legat som ett hinder ivägen och spärrat vägen för vissa specifika utvecklingsfaser, inte minst avseende den speciella teknik som kallas *elektrifiering*. Sedan tusentals- och åter tusentals år tillbaka har människor levt under civiliserade former. Man inrättade tillvaron efter bästa förmåga, och helt säkert eftersträvade man då som nu att göra nya upptäckter för att göra livet lättare och bekvämare att leva. Men, – märkligt nog – under alla dessa årtusenden av skilda kulturer och varierande civilisationer har människor alltid fått klara sig *utan* elektricitet. Ändå har den alltid funnits där som ett naturfenomen.

Varför blev den teknologiska revolutionen så fördröjd? Ja en sekulariserad värld har inget svar! Den måste nästintill konstruera godtagbara svar. Men helst skjuter den klokt nog ifrån sig frågan. Men skulle den påstå sig ha ett svar då borde den kunna förklara varför det dröjde 2500 år räknat från Daniels tid innan en elektrifierad industri började producera moderna bostäder, motordrivna fartyg, bilar och flygplan, datoriserad telefoni, eller för den delen rymdexpeditioner? Varför dröjde i så fall genombrottet så oändligt länge? Berodde dröjsmålet på att människans intelligens var lägre förr? Eller var hjärnans omfång mindre? Svaret är naturligtvis nej. Människor har alltid varit intelligenta – men, intelligenta på Guds villkor! Och de gudomliga villkoren hade långt tillbaka i tiden föreskrivit en viss stagnation i människans annars alltid accelererande kunskapskurva. En gudomlig befallning hade sänts ut med uppdrag att tillfälligt strama åt människans förmåga att fullt ut tillgodogöra sig universums inneboende lagar och resurser. Orsaken till åtstramningen framgår i Första Moseboken 11 där det berättas om Babels torn:

"Hela jorden hade samma språk och samma ord. När människorna flyttade österut fann de en dal i Shinar där de bosatte sig. 'Nu skall vi slå tegel och bränna det', sade de till varandra. De använde teglet som byggsten, och som murbruk använde de beck. De sade: 'Låt oss bygga en stad, med ett torn som

når ända upp i himlen. Vårt namn blir känt, och vi slipper vara skingrade över hela jorden.'

Då steg Herren ner för att se staden och tornet som människorna byggde. Herren sade: 'De är ett enda folk och har alla samma språk. Detta är bara början. Nu är ingenting omöjligt för dem, vad de än föresätter sig. Låt oss stiga ner och skapa förvirring i deras språk, så att den ene inte förstår vad den andre säger.' Och Herren skingrade dem från denna plats ut över hela jorden, och de slutade att bygga på staden. Därför kallas den Babel, ty där skapade Herren språkförbistringen på jorden, och därifrån skingrade han människorna ut över hela jorden" (1 Mos 11:1-9).

Hade det endast varit språket som förbistrades vid den här tiden då skulle den saken ganska snart varit avhjälpt med tanke på den framåtanda som detta folk tycktes äga. Men bibeltexten antyder flera dimensioner: *"de slutade att bygga på staden"*, vilket antyder en kursändring, människorna fick helt enkelt avvakta med sina tekniskt avancerade konstruktioner. En av orsakerna till kursändringen var att det var alldeles för tidigt för mänskligheten att träda in i en ständigt stegrande teknologisk spiral. Något behov för en alltmer ökande hastighet fanns inte. Den nya tidsåldern efter floden (1 Mos 9) var helt ung. Den nya mänskligheten befann sig långt ifrån det stadium då indikatorn åter skall komma att visa att syndabägaren blivit fylld. Därför kunde Gud inte i detta tidiga skede tillåta en ohejdad jakt på sådana kunskaper som alltför tidigt skulle driva mänskligheten in i den destruktiva kunskapsacceleratorn, som längre fram i tiden, med alltmer ökande hastighet (Jes 51:4, 60:22) skall komma att störta världen mot undergångens rand. Därför förbistrade Herren inte bara språket, utan han förbistrade även människans förmåga att förstå de komplicerade naturlagarna som styr himmel och jord. Där vid Babels torn försågs mänsklighetens uppfinningsrikedom med en spärr! Spärrmekanismen har legat kvar ända sedan dess, men idag är den borta. Som stöd för att spärrarna nu är borta kan man i Uppenbarelsebokens slutord läsa: *"Försegla inte orden i denna boks profetior, ty stunden är nära"* (Upp 22:10). Den hektiska kunskapsjakten som eskalerar alltmer i vår tid, särskilt med datorernas intåg, är ett osvikligt tecken på att blockeringen nu är borta. De urgamla profetiorna som sade: *"Detta är bara början. Nu är ingenting omöjligt för dem, vad de än föresätter sig"*, och: *"kunskapen kommer att tillta"*, samt Herrens träffsäkra ord då han, med tanke på vår jäktade framfart säger: *"Jag, Herren, skall låta det ske snabbt, när tiden är inne"* (Jes 60:22), dessa profetiska utsagor har nu blivit besannade inför oss som lever idag! Uppfinningsrikedomens spärrar är som bortblåsta! Från och med nu kommer ingenting att vara omöjligt för oss att genomföra – bara vi får tiden på oss! Men i Nya testamentet påminner aposteln Petrus oss om att framtiden är utmätt – den är utmätt att räcka i två dagar! (2 Pet 3:8.)

Jordens invånare har missbrukat, och kommer att fortsätta missbruka sin särställning. Vi förmådde inte att hålla lögnerna och girigheten på avstånd och nu väntar de bibliska profetiorna på att få bli förverkligade, på både gott och ont. I Jesaja 51:6 och i Psaltaren 102:26-27 samt i Nya testamentet i Hebreerbrevet

1:10-12 står det att jorden skall nötas ut som ett klädesplagg, som en mantel. Detta skulle innebära att hur mycket vi än så som enskilda individer försöker att anstränga oss att skona jordens resurser, så kommer det ändå inte att vara tillräckligt i längden. Ett ekonomiskt tillväxsystem där världens civilisationer är beroende av att konsumtionen hela tiden stegras så att den bär sina egna kostnader är inte hållbart i evighet utan innesluter i sig självt en självförbrännande dynamik. Jordens tillgångar är på väg att nötas ut och vi kan med all vår individuella omsorg endast förlänga väntetiden – om Gud så vill.

3. VARFÖR SKALL JESUS KOMMA TILLBAKA I VÅR TID?

(– inkl apostoliska Trosbekännelsen)

Varför skall Jesus komma tillbaka just under vår tid? Vore det inte mer troligt att han kommer längre fram, när tiden är mer mogen? Ja så har alla generationer resonerat – även vår. Men jag tror att han kommer snart! Jag till och med tror att det är under vår livstid han kommer! Som den helige ängeln i Gamla testamentet sade till Daniel: ”*syndarna fortsätter att synda, utan att förstå detta – men de insiktsfulla skall förstå det*”. Och det är till de insiktsfulla som vi, från och med nu skall ansluta oss. Visserligen kan en del av oss vara litet för gamla nu, själv är jag en äldre dam som fyllt 79 i år [2021], men i övrigt skall alla som lever i dag få se hur allting i Skriften blir uppfyllt precis enligt det tidsschema som Jesus fastslog, då han sade: ”*Ty detta är vedergällningens tid, när allt i skriften blir uppfyllt*” (Lukas 21:22).

På punkt efter punkt har den kristna trosbekännelsens lärosatser blivit uppfyllda. Till slut skall allt den inrymmer bli fullbordat. Så här lyder den apostoliska trosbekännelsen enligt Martin Luthers hävdvunna lärosatser:

"Jag tror på Gud Fader allsmäktig, himmelens och jordens skapare.
Jag tror på Jesus Kristus, hans enfödde Son, vår Herre, vilken är avlad av den Helige Ande, född av jungfrun Maria, pinad under Pontius Pilatus, korsfäst, död och begravnen, nederstigen till dödsriket, på tredje dagen uppstånden igen ifrån de döda, uppstigen till himmelen, sittande på allsmäktig Gud Faders högra sida, därifrån igenkommande till att döma levande och döda.
Jag tror på den Helige Ande, en helig allmänlig kyrka, de heligas samfund, syndernas förlåtelse, de dödas uppståndelse och ett evigt liv."

Här finns hela den kristna trons bekännelse och historia i en enda koncentrerad och enastående sammanfattning! Detta är vad kristna som finns över hela jorden tror på! Trosbekännelsen är så komprimerad att det inte finns utrymme för att skala bort en enda sats. Gör någon det då undermineras sanningen och laglöshetens hemlighet får utrymme att verka (2 Thess 2:7).

Det finns en profetisk tidskalender som räknar ned den tidsrymd som ännu återstår av vår nuvarande världsordning. Tidskalendern omfattar *två profetiska dagar*. Orsaken till varför det handlar om exakt två dagar har att göra med de två lidandedagarna som Jesus Kristus fick utstå vid korsfästelsen. Detta dödsdrama fanns förutspått på flera ställen i Gamla testamentet, dels naturligtvis i Jesaja 53, men speciellt också i Hosea 5:15, 6:1-2. Där talas det om *två* dagars lidanden och tuktan för Israels folk till dess folket har sonat sin skuld. Därefter skall följa en *tredje* dag som ger läkedom och upprättelse åt folket.

Under tidens lopp har många av trosbekännelsens satser blivit uppfyllda. Men ännu återstår ett par punkter, bland annat Jesu igenkommande för att döma levande och döda. Medan jag har funderat i de här banorna och funderat över

den eskatologiska tidskalendern så är det särskilt en fråga som gjort sig påmind. I och med att Jesu *första* ankomst var så noggrant förutsagd och så tydligt schema-
lagd i Gamla testamentet, så borde även tidsplanen för Jesu *andra* tillkommelse
vara lika minutiöst planlagd – även tidsplanen för Jesu *återkomst* borde alltså fin-
nas utstakad i Bibeln! Vore det inte så, då skulle det se ut som om Gud undanhåller
dagens moderna människor sina planer, medan han däremot inför den första till-
kommelsen redovisade en mycket noggrann och detaljerad plan. Men genom-
gående kan man se att vilka planer Gud än har, eller har haft, så har han alltid
förankrat dem hos profeterna. Hos till exempel Jesaja framgår detta tydligt:

*"Jag berättar i förväg vad som skall ske, förutsäger det som ännu inte hänt.
Jag säger: Mina planer står fast, allt jag vill, det gör jag"* (Jes 46:10).

*"Därför förutsade jag det, förkunnade det innan det skedde, för att du inte
skulle säga: 'Det var min gudabild [eller som vi skulle säga: det var slumpen]
som gjorde det'"* (Jes 48:5).

*"Herren Gud gör aldrig något utan att avslöja sina planer för sina tjänare
profeterna"* (Amos 3:7).

Bibeln bekräftar alltså att Gud *aldrig* gör något utan att information först har gått
ut till jordens folk! Varför skulle då en sådan ordning inte gälla tidsplanen för Jesu
andra tillkommelse? Självklart gäller Guds ord även här. Likafullt finns det de som
anser det vara *obiblskt* att försöka förutspå tidevarvet under vilket Jesus kommer.
Dock tror inte jag att någon kan dra en exakt gränslinje mellan bibliskt och
obiblskt, utan gränsdragningen är av mer subjektiv karaktär. Och Bibeln själv är
generös, den tillåter var och en att uttrycka sitt hjärtas övertygelse: *"Låt din egen
tro vara en sak mellan dig och Gud. Salig den som inte behöver döma sig själv för
det val han träffar"* (Rom 14:22). Trots detta så finns ändå reservationerna där, och
de är onekligen grundade på Jesu egna ord! I Apostlagärningarna, efter hans upp-
ståndelse ställde lärjungarna en politiskt orienterad fråga till Jesus: *"Herre, är
tiden nu inne då du skall återupprätta Israel som kungarike?" Han svarade: 'Det
är inte er sak att veta vilka tider och stunder Fadern i sin makt har fastställt'"*
(Apg 1:6-7). Ja det var onekligen svar på tal. Men frågan syftade ju faktiskt på
den *världsliga* nationen Israels upprättande, och Jesus visste att detta låg ett par
millennier bort. Men redan tidigare i samband med talet om tidens slut, hade han
uttalat sig angående sin återkomst: *"Dagen och timmen känner ingen, inte ens
himlens änglar, inte ens Sonen, ingen utom Fadern"* (Matt 24:36). Han smalnade
av ovisshetens tidsrum till ett minimum! Till en så liten enhet att han kallade den
för "dagen och timmen"! Det gjorde han även i Matt 25:13: *"Håll er därför vakna.
Ni vet inte när dagen och timmen är inne"*. Visserligen går det att tolka både dagen
och timmen på olika sätt, men varför kan inte orden ibland också betyda just det
de säger? Men många kristna ängslas över att hamna i villfarelse och tar därför
det säkra före det osäkra och tar därför avstånd från tidstecknen för Jesu återkomst.
På grund av denna fruktan har dessa Jesusord därför fått en nästan lagisk innebörd,
något som också "Studiebibeln" – ett omfattande exegetiskt bokverk i fem band,

utgivet under åren 1978-1983 på Normans Förlag, och som utlägger och kommenterar Nya testamentets texter från 1917 års översättning, samt parallellt med dessa visar den grekiska grundtexten, och som har Thoralf Gilbrant så som internationell redaktör – förstärker i sina kommentarer. Först förklaras i anslutning till det senare bibelcitatet: ”...I sin förnedring gav Jesus också avkall på att veta dag och stund för sin återkomst” (Band 1). Men i band fem på sidan 742 vid ordet *parousia* [parusia] kan man sedan läsa följande något dubbeltydiga utläggning:

”...Försök att med profetiska data som grundlag räkna ut och fastställa tidpunkten för Herrens tillkomst är därför emot Bibelns ord [obibliskt]. Detta får likväl inte uppfattas så att man ingenting kan veta om tiden för Herrens tillkomst. Just i det sammanhang där Jesus säger att 'den dagen och den timmen känner ingen', säger han också att de som ser tidens tecken uppfyllas, de kommer att veta att han står för dörren, Matt. 24:32-36.”

Tala om kommentatorens dubbla budskap! Hur skulle någon våga betrakta tidens tecken, och en eventuell uppfyllelse av dessa, om vederbörande riskerar att gå emot Bibelns ord? Jag talar naturligtvis i egen sak – det är ju just med dessa "profetiska data som grundlag" som jag hoppas på att få tillhöra dessa eftersträvansvärda som Studiebibeln försäkrar "kommer att veta att han står för dörren"! Men eskatologiska tidsperspektiv fokuserar inte på den enskilda dagen eller timmen [de är ju ändå hemliga], utan leder oss in i rätt tidszon! Det är detta som är syftet. Men under de tre- och ett halvt åren som Jesus verkade, fick han onekligen erfara den egna samtidens likgiltiga intresse för tiden som de levde i, en likgiltighet och otrohet som ledde till Jerusalems fall år 70: *"Om du denna dag hade förstått, också du [Jerusalem], vad som ger dig fred! Men nu är det fördolt för dig... De skall slå dig och ditt folk till marken, och de skall inte lämna sten på sten, eftersom du inte förstod att tiden var inne för Guds besök"* (Luk 19:42, 44).

Och denna otro bara fortsatte: *"Fariseerna och saddukeerna kom fram till honom, och för att sätta honom på prov bad de att han skulle låta dem se ett tecken från himlen. Han svarade dem: 'På kvällen säger ni: Det blir vackert väder, himlen är röd, och på morgonen: I dag blir det oväder, himlen är röd och dyster. Himlens utseende kan ni tyda men inte tecknen för tiderna.'" (Matt 16:1-3).*

"När ni ser moln stiga upp i väster säger ni genast att det blir regn, och det blir det också. Och när ni märker att vinden är sydlig säger ni att det blir hett, och det blir det. Hycklare, jordens och himlens utseende kan ni tyda, men vilken tid det är, varför kan ni inte tyda det?" (Luk 12:54-56).

Var gränsdragningen går mellan bibliskt och obibliskt går naturligtvis inte alltid fastställa. Men nog tycker jag att det är en viss skillnad mellan det mycket detaljerade tidsbegreppet *"dagen och timmen"* gentemot det mer utvidgade perspektivet som talar om *"tecknen för tiderna"*. Min uppfattning är faktiskt att Jesus begär av oss att vi skall hålla oss à jour med tidens gång! Aposteln Paulus försäkrar till och med att *"dagen kan inte överraska er som en tjuv"* (1 Thess

5:4). Han anger dessutom två säkra och konkreta tidstecken att hålla koll på inför Jesu ankomst: *"Låt inte lura er på något vis. Ty först måste avfallet ske och laglöshetens människa uppenbaras"* (2 Thess 2:3).

Egentligen borde det ju vara till både uppmuntran och hopp för oss som lever i en så komplicerad tid, om vi skulle kunna förstå var någonstans i den eskatologiska tidskalendern vår värld just nu befinner sig. Det bör inte dröja alltför länge innan Jesus kommer. Du som är ung idag du kanske inte hinner uppleva din första dag som pensionär! För hur kan du vara så säker på att Jesus inte kommer under din livstid? Varför skulle det vara mer troligt att han kommer i en mer avlägsen framtid? Nej han kan vara tillbaka förr än vi någonsin anar! – Jag skall redogöra för varför.

Tidsscenarioet då Jesus kom den första gången

Innan vi börjar med att analysera en tidsplan för Jesu återkomst så är det nödvändigt med en tillbakablick och göra en sammanfattning av den *första* ankomsten. Den utgör nämligen en plattform för återkomsten. Så här med Nya testamentet som facit är det enkelt att påstå att tidsschemat för Jesu första ankomst var tydligt utstakat i Gamla testamentet. Men var det lika tydligt för dåtidens människor? Profeten Jesaja som verkade omkring 744-701 f Kr hade profeterat om ett barn som skulle födas av en ung kvinna (Jes 7:14), han talade om ett barn som skulle bli en Fredsfurste för Israel, men ingenstans angavs en *tidpunkt* för födelsen: *"Ty ett barn har fötts, en son är oss given. Väldet är lagt på hans axlar, och detta är hans namn: Allvis härskare, Gudomlig hjälte, Evig fader, Fredsfurste"* (Jes 9:6).

Profeten Mika som verkade nästan samtidigt med Jesaja gav ett utförligt besked om *platsen* där Messiasbarnet skulle födas: *"Men från dig, Betlehem i Efrata, så obetydlig bland Judas släkter, skall jag låta en härskare över Israel komma, en som leder sin härkomst från forntiden, från det längesedan förflutna. Ja, folket skall vara utlämnat till dess hon som skall föda har fött"* (Mika 5:2-3).

Med reservation för vad den hebreiska grundtexten kan mena och med reservation för att jag inte har bibeltolkarnas fulla bifall så skulle jag ändå vilja citera en profetia som för mig ser ut att ha förutsagt Jesu Kristi födelse, samtidigt som den överblickade en mångtusenårig framtidsvision! Profetian finns i Jesaja 66 och lyder:

"Innan värkarna kommit föder hon, innan smärtorna börjat får hon en son. Vem har hört något sådant, vem har sett något liknande! Kan ett land födas på en dag, ett folk bli till på ett ögonblick? Ja, Sion föder sina barn så snart som värkarna börjar" (Jesaja 66:7-8).

Så som jag förstår denna svindlande förutsägelse så kan den delas upp i tre avsnitt. Alla har inte med Jesu födelse att göra utan profetian syftar även långt in i vår framtid:

1: *"Innan värkarna kommit föder hon, innan smärtorna börjat får hon en son. Vem har hört något sådant, vem har sett något liknande!"* Innebörden är att långt i förväg, innan den yttersta tidens födslovärkar och våndor har börjat för Israel, så födde hon en son. Hon födde Messias, Jesus Kristus! Detta skedde långt före yttersta tidens kommande födslovärkar.

2: *"Kan ett land födas på en dag, ..?"* Ja! Ett land föddes på en enda dag! Den 14 maj 1948 föddes den moderna staten Israel! Men, meningen skulle kunna vara dubbeltidig. Den kan också syfta på Israels *andliga* pånyttfödelse i kommande dagar, då [Hesekiel-]krigets smärtfyllda öde skall förvandla Israel till ett pånyttfött land.

3: *"Kan..., ett folk bli till på ett ögonblick? Ja, Sion föder sina barn så snart som värkarna börjar".* Den här tredje fasen har inte börjat ännu. Versen syftar framåt och interagerar med Jesu förutsägelse om tidens slut då han säger: *"Allt detta är början på födslovärkarna"* (Matt 24:8). Genom de förkrossande konsekvenser som [Hesekiel-]kriget för med sig skall Israel (Sion) lära känna Jesus Kristus så som Messias. Ett pånyttfött Kristusbekännande judafolk skall födas genom det kommande krigets nöd och smärtfyllda födslovärkar.

Det rådde alltså ingen brist på förutsägelser om Messiasbarnets födelse. Sammanfattar man förutsägelserna om Messias första ankomst, då framgår det att judarna var väl förtrogna med att Messias skulle födas i Betlehem av en ung kvinna av Davids ätt. Men till och med när Messiasbarnet äntligen var fött så rådde osäkerhet. De som verkade ha bäst koll (bortsett från herdarna) var de österländska stjärntydarna; när tiden äntligen var kommen anlände de till Judeen för att hylla *"judarnas nyfödde kung"*. Men den dåvarande kungen, Herodes, blev skakad: *"Han samlade alla folkets överstepräster och skriftlärda och frågade dem var Messias skulle födas. De svarade: 'I Betlehem i Judeen, ty det står skrivet hos profeten [Mika 5]: Du Betlehem i Juda land är ingalunda ringast bland hövdingar i Juda, ty från dig skall det komma en hövding, en herde för mitt folk Israel' "* (Matt 2:4-6).

Enighet rådde alltså ifråga om *platsen* där Messias skulle födas. Men ingen av profetiorna innehöll minsta antydning om en tidpunkt. Men cirka tvåhundra år efter Jesajas tid skulle det visa sig att en uppdatering hade skett gällande Messiasprofetian. En mycket tydlig tidsanvisning hade framförts genom profeten Daniels visioner. Men denna uppdatering gällde inte födelsetiden utan pekade på tidpunkten för Messias *framträdande!* Denna tidsinformation utgjorde en oumbärlig del av en storslagen vision som rubriceras som "De sjuttio årsveckorna" (Dan 9).

Det berättas i Gamla testamentet att profeten Daniel i slutet av babyloniska fångenskapen uppmärksammade att Jerusalems sjuttioåriga period av vanskötsel

och förfall började närma sig ett slut. Han började då allvarligt bedja till Gud för sin hemstad. Som bönesvar sände Gud ängeln Gabriel. Denne invigde Daniel i en mäktig och detaljrik vision, omfattande 70 årsveckor vilka skulle uppenbara den slutliga planen som Gud hade utstakat för sitt folk, en tidsplan som omslöt ett överväldigande tidsperspektiv. Visionen visade händelserna i kronologisk ordning och förutsade hur en "smord" furste skulle träda fram under vissa specifika och förutbestämda betingelser men att denne smorde också skulle förgöras och försvinna (jfr Apg 10:37-39).

Daniels sjuttioveckorsprofetia är ofta citerad och analyserad men inte desto mindre full av överraskningar. Den är också helt avgörande för förståelsen av vårt hela tidsspektrum fram till tidens slut. För den som är obekant med denna profetiska text så återges den här:

De 70 årsveckorna

"Han kom fram och talade till mig: 'Daniel, nu har jag begett mig hit för att ge dig full insikt. Redan när du började din bön gavs ett svar, och jag har kommit för att meddela dig det, ty du är högt älskad. Lägg nu märke till svaret, så att du förstår synen! För ditt folk och för din heliga stad är sjuttio veckor bestämda innan ondskan hejdas, synden stävjas och skulden sonas, innan den eviga rättfärdigheten kommer i dagen, den profetiska synen beseglas och det allra heligaste invigs. Detta skall du veta och besinna: från det att ordet utgick om att Jerusalem skall återställas och uppbyggas, till dess att den som är smord till furste kommer, skall det gå sju veckor. Under sextiotvå veckor blir sedan staden återuppbyggd, med gator och vallgravar. Men under en tid av vånada, efter de sextiotvå veckorna, kommer han som är smord att förgöras och försvinna. Både staden och helgedomen blir förstörda liksom fursten som skall komma. Slutet kommer genom en stormflod, och den fastställda ödeläggelsen fortgår ända till krigets slut.

För en veckas tid kommer han att sluta ett starkt förbund med många. Under en halv vecka avskaffar han både slaktoffer och matoffer. På skändlighetens vingar kommer han som vanhelgar, ända till dess att det fastställda slutet drabbar honom" (Daniel 9:22-27).

Uttydning av de 70 årsveckorna

(– inkl citat från Ellen Whites bok, samt tankar kring tidsmättet 'tre- och ett halvt')

"...till dess att den som är smord till furste kommer" – det var dessa profetiska ord som vittnade om Jesu framträdande! Att sjuttioveckorsprofetian fortfarande var högaktuell och vägledande på Jesu tid vittnar Herrens egna ord om, då han i talet om tidens slut refererade till Daniels profetior och sade: *"När ni ser den vanhelgande skändligheten som profeten Daniel har talat om stå på helig plats...*

(*då måste de som bor i Judeen fly upp i bergen*)” (Matt 24:15-16, jfr Dan 8:13, 9:27, 11:31, 12:11). Jesu egna ord vittnar alltså om att Daniels visioner är sanningsenliga och syftar på ett oändligt mycket större perspektiv, än det som traditionella tolkningar brukar uppehålla sig vid, nämligen vid den grekiske-orientaliske härskarens Antiochos IV Epifanes skändning av templet 168 f Kr.

Men hur lång tid varar då en vecka? Ja den vedertagna tolkningen är att en vecka innehåller 7 år. Detta grundar sig på bland annat Tredje Moseboken 25, där det redogörs för hur ett jubelår räknas fram: *”Du skall låta det gå sju sabbatsår, sju gånger sju år, så att tiden för de sju sabbatsåren blir fyrtionio år. (...och ni skall helga det femtionde året och utropa frihet åt alla invånare i landet)”* (3 Mos 25:8, 10). Det är den här principen man följer när man tolkar Daniels sjuttioveckorsprofetia. Omräknad till år omfattar sjuttioveckorsperioden 490 år. Veckorna benämns även som årsveckor. En övergripande uttydning av sjuttioveckorsprofetian är enligt min och mångas uppfattning följande:

En fastställd tidsepok hade blivit tilldelad det israelitiska folket. Den skulle omfatta 70 årsveckor. Den skulle börja räknas ifrån en bestämd tidpunkt då ett regeringsbeslut hade fastställt att Jerusalem skulle byggas upp igen efter babyloniska fångenskapen. Ett slutgiltigt beslut togs av perserkungen Artaxerxes I i hans sjunde regeringsår. Denne kung beslöt att den judiske prästen Esra som var född och uppvuxen i Babylon skulle resa till Jerusalem så som sändebud för kungen. Esra påbörjade sin resa från Babylon den första dagen i månaden Nisan [mars/april] och ankom till Jerusalem den första dagen i månaden Av (Ab) [juli/augusti]. En stor grupp israeliter *”begav sig till Jerusalem under Artaxerxes sjunde regeringsår. Esra kom till Jerusalem i den femte månaden, under kungens sjunde regeringsår. Han hade bestämt sig för att resa från Babylon den första dagen i första månaden, och den första dagen i femte månaden kom han till Jerusalem”* (Esra 7:7-9).

Med bland annat Esras och Nehemjas böcker som underlag har bibelforskare kommit fram till att kung Artaxerxes beslut blev verkställt år 457 f Kr, i och med att Esra anlände till Jerusalem i slutet av juli det året. Men i bibelnoten till vers 7 står det att Esra kom till Jerusalem 458 f Kr, alltså ett år tidigare som det verkar. Men det är ett välkänt faktum att hebreiska- och gregorianska kalendrarna har en inbyggd matchningsproblematik. Den av de hebreiska kalendrarna som är den mest frekventa sägs vara 'höstkalendern'. Benämningen syftar till det judiska Nyåret som infaller på hösten 1:a Tishri, i nära anslutning till höstdagjämningen. Lekmannamässigt skulle man kunna tänka sig följande orsak till bibelnotens hänvisning till 458 f Kr; talar man om den judiska Nyårsdagen i det specifika året 458 f Kr, då befinner man sig i september/oktober i vår kalender, flyttar man sig framåt i kalendern med tre månader då hamnar man på vår Nyårsdag medan man däremot fortfarande befinner sig kvar i samma judiska år. Det verkar alltså som om bibelnotens kommentar syftar till judiska *nyåret* [september/oktober 458 f Kr] och inte i första hand på Esras *ankomst* till Jerusalem [juli/augusti 457 f Kr].

Denna förklaring skulle ha räckt för min del, men frågan är mer komplicerad än så. För att kunna se vetenskapliga- och fackmannamässiga utläggningar beträffande årtalet 457 f Kr, så kan man läsa en mycket välgrundad forskningsrapport som heter: "The Chronology of Ezra 7". Den är från 1953 och är sammanfattad av professorerna Siegfried H Horn och Lynn H Wood och finns publicerad på Internet. I denna rapport slår dessa forskare fast att år 457 f Kr är det *faktiska* året för Esras ankomst till Jerusalem – se exempelvis sid 33 i rapporten. Denna rapport användes så som referensmaterial i en återutgivning av en bok med titeln "Den stora striden" (Skandinaviska Bokförlaget, 1990) vilken helt oförmodat hade hamnat i min ägo. Originalen skrevs för länge sedan av Ellen G White [1827-1915]. Bokens tema är kristendomens historia, med många detaljrika utvecklingar, inte minst i frågan om varför det kristna samfund som författaren representerade, uttolkade Daniels profetia angående "2300 kvällar och morgnar" (Dan 8:14) så som 2300 år, samt inte minst även författarens intresse för sjuttioveckorsprofetians betydelse i sammanhanget. Jag har inte läst hela boken och är inte insatt i detta samfunds trossatser eller dogmer utan har begränsat min läsning till bokens utläggningar gällande årtalet för den persiske kungens Artaxerxes beslut. Men det som gjorde detta samfunds tolkningsmetodik så intressant, var att det också var beroende av det årtal som utkristalliserat sig så som Esras ankomstår till Jerusalem! Boken anger år 457 f Kr så som *startår* för de 70 årsveckorna. På sidan 317 kan man läsa dessa intressanta uppgifter. Så här står det bland annat:

"Ängeln förklarade att de 70 veckorna började vid den tidpunkt då befallningen utgick om att Jerusalem skulle återuppbyggas. Om man kunde fastställa när denna befallning utsändes, så skulle man också ha funnit utgångspunkten för den stora tidsperioden av 2.300 dagar. I det sjunde kapitlet i Esras bok finner vi denna befallning. Verserna 12-26. I sin mest fullständiga form utfärdades den av Artaxerxes, konungen i Persien, år 457 f. Kr. Men i Esra 6:14 sägs det att Herrens hus i Jerusalem uppbyggdes 'såsom Kores och Darejaves och Artasasta, den persiske konungen, hade befallt'. Dessa tre konungar utfärdade, bekräftade och fullföljde befallningen. Därigenom blev profetian exakt uppfylld. Den fastställde året för de 2.300 årens början. Befallningen utfärdades år 457 f. Kr. Räkna vi befallningen från detta år ser vi att varje enskild del av profetian angående de 70 veckorna blev uppfylld. 'Från den tid, då ordet om att Jerusalem åter skulle byggas upp utgick, till dess en smord, en furste kommer, skola sju veckor förgå och under sextiotvå veckor skall det åter byggas upp'. Tillsammans utgör de 69 veckor eller 483 år. Artaxerxes' dekret fick laglig effekt på hösten år 457 f. Kr. Från denna tidpunkt sträcker sig de 483 åren fram till hösten år 27 e. Kr. Vid denna tid blev denna profetia uppfylld. Den smorde som omtalas, är Kristus. Hösten år 27 döptes Jesus av Johannes."

På grund av bokens ålder och gamla data så har årtalet för Artaxerxes sjunde regeringsår i efterhand analyserats och granskats extra noggrant. I slutet av den nutida översättningen så finns ett register med noter och kommentarer. I kommentaren till årtalet 457 f Kr (sid 663) står det:

"Profetisk datering: Enligt den judiska tideräkningen inföll den femte månaden [Ab] i sjunde året av Artaxerxes regering från den 23 juli till den 21 augusti 457 f. Kr. Efter det att Esra hade anlänt till Jerusalem på hösten det året, fick konungens dekret laga kraft. För tillförlitligheten av dateringen 457 f. Kr. som Artaxerxes sjunde regeringsår se S. H. Horn och L. H. Wood, 'The Chronology of Ezra 7'..."

Det var alltså via denna kommentar som jag kom i kontakt med forskningsrapporten. Rapporten hade som syftemål att i modern tid analysera årtalet för Artaxerxes sjunde regeringsår. Därmed verkar årtalet 457 f Kr vara grundligt utrett, dels genom Ellen Whites undersökningar vid sekelskiftet 1900 och dels genom den senare forskningsrapporten från 1953. – Dessa underlag har varit helt avgörande för min förståelse av de 70 veckornas tidsmässiga placering.

Men plötsligt avbröts den utstakade tidsepoken på 70 veckor efter att det bara hade gått 69. Profetian, som redan sett den smorde Kristus *framträda*, förutsåg att: "*under en tid av vända, efter de sextiotvå veckorna [plus sju veckor], kommer han som är smord att förgöras och försvinna*". Den smorde fursten Kristus blev efter tre- och ett halvt års förkunnelse korsfäst, – en ofullgången tidsepok var ett faktum för judarna. Den smorde förgjordes och försvann för världen. Vetenskapligt sett finns inga särskilt starka bevis för att Jesus har existerat på jorden. Endast fragmentariska noteringar finns i historiska krönikor som berättar om en man kallad Jesus eller Kristus, som blev avrättad. – Han försvann för världen men inte för oss!

Sjuttioveckorsprofetian fortsatte med att förutsäga att: "*staden och helgedomen blir förstörda liksom fursten som skall komma*". – Bibelkännare är noga med att understryka att fursten som i detta fall 'skall komma' *inte* syftar på Kristus, utan syftar på antikristväldets furste, han som skall framträda under den *sista* årsveckan. Visionen hade inletts med att staden och templet skulle byggas upp, nu skulle de åter rivas ner! Detta skedde år 70 e Kr. På Jesu tid hade templet varit en vacker helgedom belägen på tempelplatsen på Moria berg. Det hade blivit uppbyggt efter babyloniska fångenskapen och blivit invigt 516 f Kr. Men efter Jesu tid gjorde judarna våldsamt uppror mot det romerska styret, men upproret krossades år 70. Jerusalem förhärjades och det vackra templet som Jesus och lärjungarna så ofta hade besökt brändes ner till grunden (Luk 21:5-6), så totalt att det guld som hade smyckat templet smälte och rann ner mellan stenarna på marken. Efter ödeläggelsen har Jerusalems tempel aldrig mer blivit uppbyggt. På den heliga tempelplatsen står i dag en annan mäktig byggnad som med sin gyllene kupol dominerar vyerna över Jerusalem. Det är den muslimska helgedomen Klippmoskén.

"För en veckas tid kommer han att sluta ett starkt förbund med många". Profetian isolerar den sista veckan och avskiljer den ifrån de övriga sextionio. Denna utkristalliserade vecka som även kallas *vedermödan* och som anses vara parallell med Uppenbarelsebokens apokalyptiska förlopp, är noggrant beskriven

i Dan 9:27. Den skiljer sig ifrån de övriga med sitt komplexa innehåll. Veckan inleds med undertecknandet av det starka [freds-]förbundet som skall omfatta sju år, det vill säga *"en veckas tid"* [84 månader]. Men versen fortsätter med att säga att förbundet kommer att brytas på ett dramatiskt sätt när tre- och ett halvt år [42 månader] har gått: *"Under en halv vecka avskaffar han både slaktoffer och matoffer"*. Mitt i veckan när det också återstår 42 månader, bryts avtalet. I Daniel 11:31 får vi veta hur det skall gå till: *"Trupper som han har sänt ut kommer att gå in och kränka tempelborgen, avskaffa det dagliga offret och sätta upp den vanhelgande skändligheten"*. Man brukar säga att 'han' syftar på den antikristlige världsledaren, Antikrist, som skall framträda vid tidens slut. Bibelvesen är så detaljerad att det framgår att det inte är han själv som leder anfallet mot den judiska helgedomen, utan det är truppstyrkor utsända av honom som verkställer ordern. Temat med det dagliga offret som blir avskaffat på ett så våldsamt sätt återfinns första gången i kapitel 8:11-12, därefter i 9:27, 11:31 samt i 12:11. Men, så som läget är i dag så existerar ju inget judiskt tempel? Templet måste följaktligen återuppbyggas i Jerusalems [se noten till 1 Kungaboken 3:2], annars kan inte ortodoxa offergudstjänster genomföras på det sätt som profetiorna förutsätter – och ännu mindre då avskaffas. Indirekt får vi därför kunskap om att israelerna förr eller senare kommer att kunna återuppbygga sitt heliga tempel på Moria berg – när tillfälle så ges. Motivering för hur ett sådant tillfälle kan komma att yppa sig framgår i Hesekiel 38:18-20.

"På skändlighetens vingar kommer han som vanhelgar..." Parallellt med att offergudstjänsterna blir avskaffade skall den vanhelgande skändligheten bli installerad i templet. Det är inte det minsta långsökt att gissa att det är ett elektroniskt avguderisystem som installeras och som ersätter det dagliga offret, ett digitaliserat identifieringssystem som skall kunna återge *"odjurets bild, så att bilden också kan tala..."* (Upp 13:15). – Fenomenet med en bild som kan tala överraskar inte heller det minsta. Det är inte längre de tekniska bitarna som är ett hinder för antikristväldets utbredning. Människans teknologiska kunskaper är redan på en så hög nivå att vi med minimala ansträngningar redan imorgon dag skulle kunna leverera resterande delar av profetiornas kravspecifikationer. I akt och mening att stävja en alltmer tilltagande brottslighet (Matt 24:12) drivs världssamfundet mot en alltmer sofistikerad övervakning. I det närmaste bekymmerslösa inför framtida konsekvenser och med skyggglapparna stadigt monterade, hörsammar vi odjursandans försåtliga uppmaning till *"jordens invånare att göra en bild åt odjuret"* (Upp 13:14).

Som vi nyss kunde läsa så deltar Antikrist inte personligen i denna installation vid just detta tillfälle, men inte desto mindre så anländer han dit på *"skändlighetens [dator-]vingar"* och befinner sig därför i allra högsta grad närvarande genom bilden. I samma ögonblick som han avskaffar de judiska offergudstjänsterna i Jerusalems tempel befäster han sitt ohyggliga diktaturvälde, aktiverar de världsomspännande mobil- och datornätverken som vi med sådan iver och beställsamhet har hållit på att färdigställa. Med aningslös effektivitet har jordens folk skyndat på med utbyggnandet av den digitala infrastrukturen som på elektronisk väg, under vedermödans

andra hälft, skall komma att utöva ett sådant demoniskt förtryck på jordens invånare att det ser till att: "alla som inte tillber odjurets bild blir dödade. Och det ser till att alla, höga och låga, rika och fattiga, fria och slavar, får ett märke på högra handen eller på pannan och att ingen kan köpa eller sälja utan att ha märket, odjurets namn eller talet för namnet. Här behövs vishet. Den som har förstånd skall tolka odjurets tal, ty det är en människas tal, och talet är 666" (Upp 13:15-18).

Den här förutsägelsen låter helt bisarr och överklig i vår upplysta och civiliserade tid. Hur kan någon tro på något så fruktansvärt? Ja det är ju faktiskt inte heller någon som tror att detta skall hända under en civiliserad tid. Var och en inser ju att det är fullständigt omöjligt, ja helt otänkbart och oacceptabelt att inom vår nuvarande världsordning och i global mening ta ibruk ett sådant demoniskt statskick, som detta som beskrivs i Uppenbarelseboken 13. Den absolut starkaste och mest avgörande skyddsfaktorn mot detta är människans rättsmedvetenhet! Det är Guds heliga ande, närvarande i världen och verksam inom oss människor som upprätthåller denna rättsprincip. "*Hjälparen, den heliga anden*" (Joh 14:26) in- verkar med sin kärlek och omsorg på både människor och statskick. Ett full- ständigt onskans övertagande, som det ju är frågan om i bibelcitatet är därför helt omöjligt att genomdriva inom vårt nuvarande globalt fungerande rättssystem, eftersom Guds heliga ande ännu verkar ibland oss alla. Även om hemska och ond- skefulla celler blossar upp på många platser på jorden så kan dessa inte sprida sig globalt. Men den tiden kommer när den heliga anden, Hjälparen, lämnar världen! Det vill säga när "*han som ännu hindrar röjs ur vägen*" (2 Thess 2:7) och när även alla jordens kristna lämnat världen i uppräckandet, *då* först överlämnas världen till detta makabra och ondskefulla statskick (Upp 17:17) och då först kan förutsägelsen om odjurets mordiska bild bli verklighet. Men då finns inte längre sanna Kristusbekännande människor kvar på jorden. Och då återstår dessutom bara de 42 månaderna som Gud tilldelat odjursväldet: "*Och det fick en mun som skröt och hädade, och det fick makt att hålla på i fyrtyotvå månader*" (Upp 13:5), eller som parallellstycket i Gamla testamentet beskriver det: "*Ännu en tid, två tider och en halv tid dröjer det. När det heliga folkets makt är fullständigt krossad kommer allt detta att nå sin fullbordan*" (Dan 12:7). – Men när till sist dessa hemska tre- och ett halvt år är till ända då randas också den tusenåriga freden.

Den sista delen av Daniels mäktiga profetia avslutas med det ödeläggande världskriget, som drivet till sin kulmen kallas "*Harmagedon*" (Upp 16:16). Detta i förväg så mytomspunna världskrig som fascinerat så många filmskapare och författare kommer att avsluta vår tidsålder: "*Slutet kommer genom en storm- flod, och den fastställda ödeläggelsen fortgår ända till krigets [Harmagedons] slut*". De sjuttio årsveckorna når sin fullbordan genom att: "*ondskan hejdas, synden stävjas och skulden sonas [och] ...den profetiska synen beseglas*". – Så ser uttydningen ut avseende Daniels 70 veckor.

I efterhand kan vi förstå varför tidpunkten för Jesu födelse inte fanns i centrum för profetiorna. Med hjälp av Nya testamentet har det gått att någorlunda rekonstruera födelsetiden, inte minst beroende på att Herodes den store levde när Jesus föddes. Men Herodes dog i en febersjukdom år 4 f Kr. De nytestamentliga texterna antyder därmed att Jesus var född åtminstone något år tidigare än år 4 f Kr. "Svensk Studiebibel" – en studie- och kommentarbibel som stödjer sig på Svenska Folkbibeln översättning och som kommenterar både Gamla- och Nya testamentet och som innehåller omfattande fotnoter och kommentarer samt ordlistor med hebreiska och grekiska ord kopplade till ett bibellexikon och som har den norske förkunnaren och bibelöversättaren Thoralf Gilbrant som huvudredaktör – anger Jesu födelse till år 5 f Kr. Bland annat kan berättelsen om de österländska stjärntydarna som kom för att hylla den nyfödde Messias ligga till grund för ett sådant antagande:

"Då kallade Herodes i hemlighet till sig stjärntydarna och förhörde sig noga om hur länge stjärnan hade varit synlig. Sedan skickade han dem till Betlehem. ...I en dröm blev de sedan tillsagda att inte återvända till Herodes, och de tog en annan väg hem till sitt land. ...När Herodes märkte att han hade blivit lurad av stjärntydarna blev han ursinnig, och han lät döda alla gossar i Betlehem och dess omnejd som var två år eller därunder; det var den tid han hade fått fram genom att fråga ut stjärntydarna" (Matt 2:7-8, 12, 16).

Kung Herodes fick alltså genom de utländska stjärntydarna veta allt vad dessa visste. Herodes gjorde då den cyniska bedömningen att Messiasbarnet kunde vara *högst* omkring två år gammalt. Om detta var en av de sista illgärningarna han gjorde under sin levnads dagar, då kan massakern på spädbarnen ha ägt rum senast år 4 f Kr. Därmed kan Jesusbarnet ha varit omkring 5 år gammalt då vår västerländska tideräkning började.

Som vuxen sägs Jesus ha verkat offentligt under tre- och ett halvt år [42 månader]. Men för detta ger evangelierna inget säkert stöd. Ändå är tidsmättet 'tre och ett halvt' oerhört laddat i Bibeln. Det har ett starkt symboliskt värde i eskatologiska sammanhang och har förmodligen som huvudsyfte att dela upp "en veckas tid" [sju år] i två hälfter med 3,5 år i vardera. Halveringen görs i Dan 9:27 och benämns där som "en halv vecka". I Dan 7:25, 12:7 och i Upp 12:14 beskrivs tidsmättet som "en tid, två tider och en halv tid" och i Upp 11:3 och 12:6 beskrivs det som tolvhundra sextio [1260] dagar" samt i Upp 11:2 och 13:5 anges tidsmättet med "fyrtiotvå [42] månader" vilka multiplicerade med 30 dagar, utgör även dessa 1260 dagar. Så talet 'tre och ett halvt' utgör onekligen ett frekvent mått i Bibeln, så varför skulle inte detta kunna gälla även för Jesu verksamhetstid? Och så som av en händelse refererar Jesus själv till just ett jämförbart tidsmått:

"En man hade ett fikonsträd i sin vingård, och han kom för att se om det fanns någon frukt på det men hittade ingen. Då sade han till sin trädgårdsmästare: 'I tre år har jag kommit och letat efter frukt på det här trädet utan att hitta någon. Hugg bort det! Varför skall det ta upp mark till ingen nytta?' Han

svarade: 'Herre, låt det stå kvar ett år till, så skall jag gräva runt det och gödsla. Kanske bär det frukt nästa år. Om inte, kan du hugga bort det''
(Lukas 13:6-9).

Detta är så nära ett bevis man kan komma för att Jesus kan ha verkat under tre- och ett halvt år! Vi förstår att vingårdsägaren är Herren Gud. Han sände Jesus, sin trädgårdsmästare för att vårda vingården där det speciella fikonträdet, Israel, växte. Under tre års tid kom ägaren för att se om fikonträdet bar frukt. Men det bar ingen frukt och ägaren ville hugga ner det. Men hans trädgårdsmästare ville ge fikonträdet ytterligare en chans att visa att det kunde bära frukt. Och in på det fjärde året grävde han runt omkring trädet och luckrade jorden – och gav det näring med sitt blod...

Trots Herrens uppoffrande omsorger om fikonträdet har det aldrig burit den frukt som det var ämnat att bära. Men hur har det kunnat varit möjligt för Jesu egna stamfränder att fortsätta vara så förblindade efter alla år av erfarenhetsmässiga- och vetenskapliga framsteg så att de inte har kunnat se Messias i Jesus Kristus? Hur kunde tidsplanen för Messias första ankomst gå dem så spårlöst förbi? En tidsplan, tillräckligt tydlig för att ingen judisk skriftlärd, varken förr eller senare, borde ha förbisett den. Men alltför många gjorde det.

Ja vi tycker att det judiska folket borde ha vetat bättre och känt igen Messias i Jesus Kristus, men få se hur villiga vi själva är att tro, nu när det går att skönja en ny tidsplan, en tidskalender inför Jesu *andra* tillkommelse, som dessutom ser ut att vara lättare att följa än den första.

4. DEN ESKATOLOGISKA TIDSKALENDERN

Jesu *andra* tillkommelse är lika minutiöst planerad som den första. Den ser också ut att vara lättare att följa. Detta beror på att Gud vid kristendomens inträde har öppnat människornas förmåga att allt bättre kunna förstå och ta "*vara på profetians ord i denna bok*" (Uppenbarelseboken 22:7). Men för att kunna följa med i olika tankegångar och resonemang omkring ett förmodat eskatologiskt tidschema skall jag förtydliga några tidsbegrepp som alla är högaktuella i vår tid. Dessa är: *Två dagar*, *Vedergällningens tid*, *Hedningarnas tid*, samt *En veckas tid*. Alla begreppen är förankrade i Bibeln och är förknippade med sina respektive tidsförlopp. Dessa tidsparametrar skall var för sig kunna användas som tidsmätt vid bedömningen om var i tidsåldern vi just nu befinner oss.

Två dagar – 2000 år

Vår innevarande tidsålder kan sägas vara uppdelad i två parallella tidsaxlar vilka jämsides följs åt. Den ena tidsaxeln är "*vedergällningens tid*", den andra är "*hedningarnas tid*". Gemensamt har de en varaktighet av "*två dagar*". Dessa två dagar är förutsagda i Hoseas bok i Gamla testamentet. Där talas det om en Herrens vedergällning som skall tukta Israels folk i två dagar. Det talas om hur folket skall få sona sin skuld och få lida vad det har förtjänat. Orsaken till lidandet framgår inte, men däremot framgår det att upptuktelsen och lidandet upphör tvärt. På den tredje dagen skall folket få resa sig upp inför Herren, och det skall få alla sina sår ombundna och läkta! Så här lyder Herrens ord i Hosea angående dessa dagar:

"Jag går bort, jag drar mig undan, till dess de har sonat sin skuld. Då skall de vända sig till mig, söka mig i sin nöd.

Kom, låt oss vända tillbaka till Herren! Han rev, och han skall läka oss, han slog, och han skall förbinda oss. Han ger oss liv efter två dagar, på den tredje reser han oss upp, så att vi får leva inför honom. Låt oss lära känna honom, låt oss sträva efter kunskap om Herren" (Hosea 5:15, 6:1-3).

Profeten Hosea vars verksamhetstid varade omkring 750-722 f Kr fick frambära detta budskap som skulle komma att nå långt in i framtiden. Det skulle nå in i den tid då Jesus Kristus skulle komma att bli korsfäst, ja ända in i vedergällningens tid när Guds stränga vrede skulle drabba judafolket (Luk 21:22-23), denna gång därför att Guds eget folk skulle komma att förneka sin egen Messias. Folket skulle komma att förnedra, kränka och avrätta sin Frälsare! Värre kunde det inte bli. Svensk Studiebibel ger följande förklaring i noterna till Hoseas profetia:

"De tre profetiska dagarna: ...När Paulus i 1 Kor 15:4 säger att Kristus uppstod på den tredje dagen 'enligt Skrifterna', är det skriftställe han har i åtanke, vid sidan

av berättelsen om Jona, utan tvekan Hos 6:2. I föregående vers (5:15) har vi en profetia om Jesu himmelfärd. ...Enligt en tolkning som varit utbredd genom hela kyrkohistorien har Hoseas profetia också ett eskatologiskt innehåll. Liksom 'veckorna' i Dan 9:24-27 inte består av dagar utan av år, så avser dagarna i Hosea inte bara vanliga veckodagar, utan också 'årtusendedagar' fram till upprättelsen av Israels rike genom Messias andra tillkommelse. På Hoseas tid var föreställningen om den stora världsveckan på 7000 år, motsvarande skapelseveckan med sin sabbat, också utbredd utanför Israel (t ex hos Zarathustra). Senare godkändes denna lära inom judisk apokalyptik och formulerades av rabbi Elias (200 f. Kr.) enligt följande: 2000 år utan lag, 2000 år under lagen, 2000 år under Messias och 1000 års sabbat efter de rättfärdigas uppståndelse. Denna lära övertogs av kyrkofäder och reformatorer och har varit rådande under största delen av kyrkohistorien."

Det startdatum som den judiske rabbinen bör ha utgått ifrån då han schemalade de 7000 åren måste ha varit 1 oktober 3761 f Kr – den hebreiska tidskalenderns startdatum. Det innevarande judiska året 5782 började i september 2021. Enligt judisk tideräkning borde det därför dröja cirka 218 år [6000 -5782 = 218] innan den tusenåriga Sabbatsdagen inträder. Men utifrån ett kristet perspektiv så befinner vi oss mycket närmare denna Sabbatsdag.

Men varför skall vardera dag vara just i 1000 år? Ja den frågan är lätt att besvara: En profetisk dag varar i 1000 år, antingen den avser en dag av tuktan eller en dag av läkedom, så varar vardera dag i tusen år. Den tolkningen är sanktionerad i både Gamla- och Nya testamentet. I Gamla testamentet finns ett vittnesbörd nedtecknat i Psaltaren. Där tillbeder gudsmannen Mose Herren och säger: *"Tusen år är i dina ögon som den dag som förgick i går, som en av nattens timmar"* (Ps 90:4). Även Predikarens visdomsord [av kung Salomo] talade om tusen år, ja till och med om två tusen år: *"Om han än lever i tusen år, två gånger om, får han ändå aldrig njuta livets goda"* (Pred 6:6). I Nya testamentet bekräftas dessa vittnesbörd av aposteln Petrus som i ett av sina brev säger: *"Men en sak får ni inte glömma, mina kära: för Herren är en dag som tusen år och tusen år som en dag"* (2 Pet 3:8). Vi har hunnit så långt in i det historiska tidsförloppet sedan Petrus tid, så att vi förstår att innebörden i hans budskap avser två dagar – 2000 år. Kanske hade Petrus både Psaltaren 90 och Predikarens vishetskrift i tankarna när han skrev brevet?

Även i Uppenbarelseboken 20 finns klara belägg för en period av 1000 år: *"Och han grep draken, ormen från urtiden som är Djävulen och Satan, och band honom för tusen år och kastade ner honom i avgrunden och låste och förseglade ingången för att han inte skulle förföra folken förrän de tusen åren hade gått"* (Upp 20:2-3). Här används inte ordet dag, utan texten är mera rakt på sak. Dessa tusen år då ondskan ligger bakbunden i avgrundens djup, handlar om *tusenårsriket*, det vill säga världskalenderns fröjdefulla Sabbatsdag och till lika med den tredje dagen i Hosea 6:2.

Vedergällningens tid – förstockelsens tid

(– inkl tankar kring Jesu uppståndelse år 30, – 'efter tre dagar')

Innan vi koncentrerar oss på vedergällningens tid – vilken ju har sin upptakt i korsfästelsens två sorgtyngda dagar, de två lidandedagarna, som Jesus fick utstå och som var förutsagda i Hosea 6:1-2, – så skulle jag vilja ägna Jesu uppståndelse ett par rader med utgångsläge ifrån begreppet: "*efter tre dagar*". Det finns nämligen ett par intressanta infallsvinklar gällande uppståndelsen. Evangelisterna Matteus och Lukas är överens om att Jesus efter sin död skulle uppstå "*på tredje dagen*" (Matt 16:21, 17:23, 20:19, Luk 9:22, 18:33, 24:7). Men evangelisten Markus bryter mönstret och säger att Jesus skulle uppstå "*efter tre dagar*" (Mark 8:31, 9:31, 10:34). I samtliga bibelhänvisningar är det Jesus själv som har förklarat förhållandet. Evangelisterna åberopar samma Jesusord, men Markus har valt en annan ordalydelse. Kan det vara så att Markus-evangeliet kullkastar Hoseas profetia såsom förebild till Jesu död och uppståndelse? – Profetian hade ju sagt att folket skulle få liv efter *två* dagar, inte efter tre: "*Han ger oss liv efter två dagar, på den tredje reser han oss upp*"?

Detta som Markus skriver, att Jesus skulle uppstå *efter* tre dagar har orsakat litet huvudbry eftersom de kristna lärosatserna säger att Jesus uppstod *på* tredje dagen. Men kanske finns det en förklaring? På exempelvis bibelsajten 'alltombibeln.se' förklarar bibelkännaren Thor-Leif Strindberg varför det på flera ställen i Nya testamentet kan stå att Jesus skulle uppstå "*efter tre dagar*" – se exempelvis artiklarna: "När inföll påsken då Jesus korsfästes?" eller "Hur länge var Jesus begravd?" Jesus hade ju onekligen själv givit de skriftlärda klart besked, då dessa begärde ett tecken, att han så som tecken skulle vistas i jordens inre i tre dagar och tre nätter: "*Detta onda och trolösa släkte kräver ett tecken, men det skall inte få något annat tecken än Jona-tecknet. Ty liksom profeten Jona var i den stora fiskens buk i tre dagar och tre nätter skall Människosonen vara i jordens inre i tre dagar och tre nätter*" (Matt 12:39-40).

"*I tre dagar och tre nätter var Jona inne i fiskens buk. ...Ur dödsrikets inre steg mitt rop...*" berättar profeten Jona i Gamla testamentet (2:1, 3). Frågan är: varför skulle Herren Jesus relatera till det antal dygn som profeten Jona fick tillbringa i "dödsriket", om detta inte hade relevans till hans egen vistelse i dödsriket? Var det faktiskt så att förutsägelsen i Hosea 6:1-2 i sin *teoretiska* utformning inte kom att helt överensstämma med det verkliga utfall, som den sedan kom att få vid Jesu död? Kan det ha varit så att verklighetens Förberedelsedag 14:e Nisan respektive Påsksabbaten den 15:e Nisan hade hamnat i kalendarisk otakt med Guds löfte om uppståndelse "*på tredje dagen*"? Ja så kan det absolut ha varit. Jesus gav helt enkelt de skriftlärda ett verklighetsbaserat besked, då han svarade att det så som tecken för dem, skulle gå "*tre dagar och tre nätter*"! Otänkbart är det därför inte om Gud kom att behöva justera sin återlösningsplan tidsmässigt på ett sådant sätt att påskens korsfästelsedrama fick lov att verklighetsanpassas till just den då rådande påskveckan! Denna anpassning medförde att Jesus fick tillbringa *tre* dygn i "*jordens inre*" i stället för den tid som var tänkt ifrån början. Upp-

ståndelsedagen däremot var orubbligt fastställd till "*dagen efter sabbaten*" [söndag] och blev inte rubbad. Just med tanke på hur komplicerad den hebreiska [lunisolar-]kalendern verkade ha varit med alla manuella beräkningar, alla visuella iakttagelser och alla komplicerade regler gällande högtiderna, och inte minst antalet dagar per månad, så vore det inte konstigt om den mänskliga faktorn förorsakade en smärre felräkning under den långa tid som förflöt mellan Hoseas tid och den aktuella påsken år 30.

Då verserna 15:42, 16:1-2 i Markus respektive verserna 23:54, 56, 24:1 i Lukas hänvisade till "*sabbaten*" då trodde i alla fall jag att det handlade om samma sabbatsdag, lördagen. Men i de nyss nämnda artiklarna ges en annan förklaring. Med utgångspunkt från Jesu uppståndelse "*efter tre dagar*" samt med bibelverserna som grund, kunde Thor-Leif Strindberg konstatera att det rörde sig om *två* sabbatsdagar med *en* dag emellan. Och så som den svenska bibelöversättningen är formulerad så verkar det onekligen som att en vardag förekommer mellan två sabbater, under just den påskveckan när Jesus dog. Detta erbjöd även en möjlighet att försöka fastställa ett årtal. Och det enda året inom tidszonen 28-33 där Påsksabbaten och veckosabbaten [lördag] tycks ha infallit med *en* dag emellan, var år 30 – se: "Kalender för Guds högtider år 1-35" på webbsidan 'alltombibeln.se'.

Bibeltexterna är tydliga med att Jesus korsfästes på "*förberedelsedagen*" (Joh 19:42) vilken alltid infaller den 14:e Nisan. Enligt västerländsk tid inföll förberedelsedagen på onsdagen i påskveckan år 30. Jesus dog alltså i *slutet* av denna dag (Mark 15:42). – Omräknat till västerländsk tid skulle Jesu Kristi död, baserat på Thor-Leif Strindbergs redogörelse ha kunnat inträffa på onsdag eftermiddag den 5 april år 30 [i det judiska året 3790]. Detta möjliggör onekligen för tidsfaktorn "*i tre dagar och tre nätter*" att passa in i tidsramen för judisk dygnsrytm. Ett nytt dygn började alltså på kvällen när solen gått ned (1 Mos 1:5), – enligt vår hävdvunna tradition, vid 18-tiden. Jesus skulle då ha varit död; från 18 på onsdag till 18 på torsdag på *jom chamishi* [torsdag], från 18 på torsdag till 18 på fredag på *jom shishi* [fredag], från 18 på fredag till 18 på lördag på *jom Shabat* [lördag]. Då hade *tre* dygn gått, men efter 18 på lördag, efter första timmen på *jom rishon* [söndag] var Jesus uppstånden! (Matt 28:1, 6.)

En annan sak som talar för att korsfästelsen och Jesu uppståndelse kan ha ägt rum år 30 är då evangelisten Lukas uppmärksammar Jesu framträdande och säger: "*Jesus var omkring trettio år när han först trädde fram*" (Luk 3:23). Om Jesus var omkring 5 år vid vår tideräknings början och omkring trettio vid sitt framträdande då skulle man *hypotetiskt* kunna tänka sig att Jesu verksamhet började i oktober 26, direkt efter det judiska nyåret som inföll 30 september 26. – Svensk Studiebibel uppger nämligen analogt med sitt tidsschema att Jesus *döptes* vid årsskiftet 26/27. Utgår man ifrån oktober 26 med förutsättningen att Jesus verkade under tre- och ett halvt år, då landar man faktiskt i *påskveckan år 30*. Ytterligare faktorer som talar för denna hypotetiska rimlighetskalkyl skulle kunna vara att Jesus i *början* av sin verksamhetstid rensade templet år 26 [se noten till Johannesevangeliet 2:20], samt

att de 69 årsveckorna tycktes ha *slutat* just omkring denna tid. – Ellen White kom fram till att de 69 veckorna, det vill säga de 483 åren *slutade* hösten 27 e Kr. – Detta plötsliga avbrott i sjuttioveckorsperioden lade grunden för en ny tidsera; *Vedergällningens tid*.

Som redan nämnts så är vår nuvarande världsordning, sedd utifrån ett eskatologiskt perspektiv uppdelad i två parallella tidsaxlar vilka sträcker sig jämsides med varandra. Ser man på tidsåldern ur ett judiskt perspektiv då befinner vi oss i "*vedergällningens tid*" och ser man på tidsåldern från de övriga folkens perspektiv, då befinner vi oss i "*hedningarnas tid*". Dessa två tidsbegrepp är inte tagna ur luften utan blev introducerade av Jesus då han i sitt tal om tidens slut förklarade:

"Ty detta är vedergällningens tid, när allt i skriften blir uppfyllt. Ve dem som väntar barn eller ammar i den tiden. Stor nöd skall komma över landet, och vrede skall drabba detta folk. De skall falla för svärdshugg och föras bort som fångar till hednafolken, och Jerusalem skall trampas ner av hedningar tills hedningarnas tid är förbi" (Luk 21:22-24).

"...detta är vedergällningens tid" – Jesus uttryckte sig i presens, i nutid. Detta var ingen tillfällighet. Enligt Svensk Studiebibels årtalskronologi så höll Jesus sitt eskatologiska tal under påskveckan i april år 30. Då hade judarnas bestämda tidsram av sjuttio veckor redan blivit avbruten genom att den sista veckan blivit bortklippt och framflyttad, och en *vedergällningstid* hade blivit utlyst i dess ställe. De två dagarnas lidanden som Jesus strax skulle komma att utsättas för genom kränkningar, tortyr och död på korset, dessa två dagar skulle komma att generera en vedergällningstid på *två tusenårsdagar* – 2000 år.

Hela kristenheten firar Påsk till minne av Jesu död och uppståndelse. Jordens kristna sätter sitt hopp till Jesu Kristi uppståndelse, men det gör inte judarna. Aposteln Paulus förutsåg detta och sade: *"Bröder, för att ni inte skall förlita er på ert eget förstånd vill jag att ni skall känna till denna hemlighet. En del av israeliterna är förstockade och skall förbli det tills hedningarna i fullt antal har nått målet. Men då skall hela Israel bli räddat, som det står skrivet: Från Sion skall befriaren komma och ta bort all synd från Jakob. Och detta mitt förbund med dem betyder att jag lyfter av dem deras synder"* (Romarbrevet 11:25-27).

Vilket löfte! Men detta löfte till trots har förstockelsen levt kvar bland många judar. Från vedergällningens starttid cirka 28 e Kr så har förstockelse ingått som en gudomlig tillrättavisningsmetod mot det judiska folket. – Men nu skall det bli ändring! *"När den tiden kommer skall jag föra er hem, då skall jag kalla er samman. Jag skall göra er ryktbara och ärade bland alla jordens folk då jag vänder ert öde inför era ögon"* förkunnar Herren genom profeten Sefanja (3:20).

Hedningarnas tid – församlingens tid

"...tills hedningarnas tid är förbi" – denna bisats har alltid fånglat oss. Vi känner att uttrycket "hedningarnas tid" inrymmer någonting speciellt, men riktigt vad, detta hade i alla fall inte jag tidigare tänkt över. Begreppet har ju i sig självt en nedsättande klang och betecknar i stort sett gudlöshet eller avsaknad av den rätta gudstron, alltså inga positiva klanger. Uttrycket förklaras i noten till Lukas 21:24 på följande sätt: "Hedningarnas tid: dvs. den av Gud förutbestämda tid då de ogudaktiga har frihet att härska över Guds folk och förtrycka det." Noten säger att det är en förutbestämd tid! Ändå ges intryck av att det är en oidentifierbar tid som mestadels skall domineras av härsklystna barbarer som förtrycker Guds folk – kan detta vara hela sanningen? Om så vore, varför gjorde i så fall Paulus distinktionen att en del israeliter är förstockade och "*skall förbli det tills hedningarna i fullt antal har nått målet*"? Här sägs i klartext att även hedningarna skall nå målet! Frälsningens mål! Något annat mål är otänkbart i samband med Paulus texter. Hedningarnas tid är alltså lika mycket en frälsningstid för hedningarna, en församlingens tid! Här får vi dessutom veta att hedningarnas tid är *parallell* med judarnas förstockelsetid! Tydligare kan detta inte sägas med tanke på de två nu rådande tidsaxlarna; vedergällningens [förstockelsens] tid, respektive hedningarnas [församlingens] tid. Och på grund av att alla hedningar ännu inte nått frälsningsmålet så pågår alltså denna parallella tidsepok just nu.

Hedningarnas tid är verkligen inte bara formlös och dyster, den är den *nya* tiden. Jesus förkunnade att denna nya tid hade börjat samtidigt med Johannes Döparen! I Lukas 16:16 säger Herren: "*Lagen och profeterna hade sin tid fram till Johannes. Sedan dess förkunnas Guds rike*" och i Matteus 11:12 säger han: "*Sedan Johannes döparens dagar tränger himmelriket fram*". I Lukasevangeliet kan vi sedan läsa den text som ringar in den tidsperiod under vilken Johannes Döparen verkade:

"Under femtonde året av kejsar Tiberius regering, när Pontius Pilatus var ståthållare i Judeen, Herodes tetrark i Galileen, hans bror Filippos i Itureen och Trachonitis och Lysanias i Abilene, och när Hannas och Kajafas var överstepräster, kom Guds ord till Sakarias son Johannes i öknen. Han begav sig till trakten kring Jordan och förkunnade överallt syndernas förlåtelse genom omvändelse och dop" (Luk 3:1-3).

Tidpunkten för den här tilldragelsen är så betydelsefull att evangelisten hänvisar till inte mindre än sju personer inom det dåtida politiska- och religiösa ledarskapet. Av stor betydelse är 15:e året av den romerske kejsarens Tiberius regering. I bibelnoten till texten står det: "Kejsar Tiberius regerade 14-37 e. Kr. Hans femtonde regeringsår inföll alltså ca 28 e. Kr." Även Studiebibeln bekräftar att det femtonde året av Kejsar Tiberius regering inföll omkring 28 e. Kr. Så här står det: "Kejsar Tiberius kom efter Augustus som den andre romerske kejsaren. Han blev kejsare år 14 e. Kr. och regerade i femton år fram till åren 28-29. Han var svärson till Augustus och regerade egentligen två år tillsammans

med denne och tretton år ensam." Även Svensk Studiebibel förklarar att Kejsar Tiberius femtonde regeringsår inföll: "Omkr 27 eller 28 e. Kr."

Här kan vi i klartext konstatera att hedningarnas frälsningstid inleddes omkring 28 e Kr, alltså i direkt anslutning till de 69 veckornas slut. Men, hur länge skall hedningarnas tid vara innan det judiska tidevarvet återinsätts med den avslutande veckan? Ja Jesus sade att den nya tiden började med Johannes Döparen. Och enligt Romarbrevet 11:25-26 så är hedningarnas tid parallell med judarnas förstockelse-tid, vedergällningen, och denna vet vi har en varaktighet av 2000 år. Vår parallella tvåtusenårsepok började alltså omkring 28 e Kr (Luk 3:1-3) och viker sedan undan när *vedermödans* vecka inträder.

En veckas tid – vedermödan

(– samt tankar kring Guds vrede och domen)

"...*en veckas tid*" – detta eskatologiska tidsbegrepp syftar på judarnas avslutande sjuårsvecka, den som ännu fattas, men som skall fullborda sjuttioveckorsperioden. Veckan omnämns i sin helhet endast *en* gång i Bibeln – i Daniel 9:27. Men av största betydelse är att den samtidigt delas upp i två hälfter. De två hälfterna omfattar 1260 dagar vardera. Men bibeltolkare definierar egentligen den andra hälften till 1290 dagar (Dan 12:11) vilket ger ett tillskott med en månad, så att hela veckan därmed omfattar 2550 dagar, att jämföras med vår egen kalender som omsluter 2555 dagar (utan skottdag) för en jämförbar sjuårsperiod. Under veckans första hälft firar judarna sina ortodoxa gudstjänster i Jerusalems återuppbyggda tempel. Men ett krigsangrepp avbryter tvärt de judiska offergudstjänsterna (Dan 8:12), och under *andra* hälften ockuperar Antikrist templet.

Analogt med att den judiske prästen Esra, kung Artaxerxes sändebud, anlände till Jerusalem tidig höst 457 f Kr så bör även den sista veckan börja på hösten. När den då börjar så inleds den med ett vittomfattande [freds-]förbund (Dan 9:27). Men även om veckan i sin första fas verkar starta ganska positivt så brukar man ändå benämna den som *vedermödan*, beroende på hur den sedan slutar. Det var nog på vedermödans vecka som Jesus syftade då han jämförde tiden som vi nu lever i, med den tid som skall komma, när han sade: "*Medan dagen varar måste vi göra hans gärningar som har sänt mig. Natten kommer, då ingen kan arbeta*" (Joh 9:4). Med dessa ord angav Herren att evangelisationsarbetet måste fortskrida så länge det är möjligt, men när vedermödans mörker inträder, när Guds vrede drabbar världen, då blir församlingens evangeliseringsuppdrag omöjligt att utföra.

Den nya översättningen av Nya testamentet använder inte det litet gammalmodiga ordet vedermöda. Däremot förekommer det i 1917 års bibelöversättning, till exempel "*en stor vedermöda*" (Matt 24:21), eller "*en tid av vedermöda*" (Mark 13:19), i bägge fallen med anknytning till yttersta tiden, samt även i grundtexten till Uppenbarelseboken förekommer "*vedermödan den stora*" (Upp 7:14), så nog är begreppet förankrat i Bibeln! Men det kan vara förvirrande med alla uttryck som

syftar på vedergällning, vedermöda, eller Guds vrede, Guds dom, den yttersta domen eller den yttersta dagen, och så vidare. Vilka begrepp inträffar under innevarande tidsålder, det vill säga *före* tusenårsriket, och vilka inträffar efter? Inte för att jag vet det minsta om exegetik men jag har en standpunkt som jag håller fast vid, och det är att benämna den *sjuttionde* årsveckan så som *vedermödan*, en sjuårsperiod som är identisk med Uppenbarelsebokens apokalyptiska händelseförlopp, och som avslutar vår tidsålder.

Om vi fokuserar på vedermödans sjuårsram så omfattar den alltså 84 månader. Perioden kommer att fastställas genom ett [freds-]förbund, ett avtal med tydligt begynnelse- och slutdatum, kanske liknande en budgeteringsram. Men avtalet bryter samman mitt under perioden, då 42 månader har gått. En *mittpunkt* markeras med att "*det dagliga offret*" avskaffas och "*den vanhelgande skändligheten*" installeras i Jerusalems tempel (Matt 24:15). Detta vanhelgande system kommer att integreras med "*odjurets bild, så att bilden också kan tala och se till att alla som inte tillber odjurets bild blir dödade*" (Upp 13:15). Omedelbart då detta globala vansinnessystem har aktiverats, går världen in i det "*lidande vars like inte har funnits från världens början till denna dag och inte heller kommer att finnas*" (Matt 24:21). Men precis före innan denna ohyggliga fasa börjar, sker *uppryckandet*! (1 Thess 4:15-17.) – En övernaturlig räddningsaktion som är designad av Gud och som har som syfte att rädda jordens alla kristna – dig och mig – ifrån ett blodbad och en säker död! Genom att jorden då blir tömd på alla kristna då blir det också fritt fram för Gud att överlåta världshäraväldet till odjursväldet, ty Guds ord skall förverkligas (Upp 17:17), så att detta odjursvälde förgör sig självt: "*och det fick makt att hålla på i fyrtiotvå månader*" (Upp 13:5, jfr Dan 7:25). Just beroende på att alla kristna nu blivit evakuerade ifrån jordens yta så kan nu Herren också känna sig fri att sända ut sina änglar för att tömma ut vredesskålarna över jorden: "*Gå ut och töm de sju skålarna med Guds vrede över jorden*" (Upp 16:1). Detta leder till fruktansvärda hemsökelse och katastrofer och slutar till sist med världskriget "*Harmagedon*". När lidandet och vedermödorna till sist är över för alla kvarlämnade (Matt 24:40-41) då skall dessa "*få se Människosonen komma på himlens moln med makt och stor härlighet. Och han skall sända ut sina änglar vid ljudet av en stor basun, och de skall samla hans utvalda [de etthundrafyrtiofyra tusen israeliterna] från de fyra väderstrecken*" (Matt 24:30-31). Men vi som är frälsta i dag, och alla som fram till uppryckandets stund kommer att bli frälsta, vi finns inte kvar här under vedermödans andra hälft och finns således inte heller kvar på jorden då Jesus kommer i makt och stor härlighet, utan vi är redan uppryckta (1 Thess 4:17), detta skedde i *mitten* av vedermödan. – Det är på detta sätt jag ser på vedermödan.

Vedermödan inkluderar inom sin tidsram sådana uttryck som; "*den kommande vreden*", "*vredens dag*" eller "*Guds vrede*". Uttrycken anger gudomlig vrede, men genom Uppenbarelseboken 15:1 vet vi att vreden når sitt *slut* under vedermödans sista 42 månader (Upp 13:5). Även i Daniel 11:36 kan man se hur antikristväldets furste "*skall uttala oerhörda ord mot den högste Guden och ha framgång, tills vredens tid är ute, ty det som är beslutat måste ske*". Därmed förstår man att Guds vredes verkningar varar *enbart* under tiden *fram* till

tusenårsriket, men inte längre. – Det är skillnad mellan Guds vrede och domen.

"Domen" är mångfasetterad och komplex. Den kan vara både friande och fällande, den prövar människor både i nutid och efter tusenårsriket. I Första Petrusbrevet 4:17 kan man läsa: *"Ty nu är tiden inne för domen, och den börjar med Guds hus. Men om den börjar med oss, hur blir då slutet för dem som inte vill tro på Guds evangelium?"* Den börjar följdriktigt med att rannsaka oss kristna. Men på grund av Guds nåd så *"blir det alltså ingen fällande dom för dem som tillhör Kristus Jesus. Ty den andliga lag som gäller för livet i Kristus Jesus har gjort mig fri från syndens och dödens lag"* (Rom 8:1-2, jfr Joh 3:18).

Domen överbryggar alltså både denna tidsålder och den kortvariga (Upp 20:3) existensen *efter* tusenårsriket. Uttrycket *den yttersta domen* däremot syftar nog på domstolsförfarandet *efter* tusenårsriket. Alla som avlidit under kristendomens epok, men som *inte* blev frikända av Kristus, samt *alla* som avlidit under svunna tider före kristen tid, får sitt domstolsbeslut *efter* tusenårsriket (Upp 20:5). Detta är ju också helt i sin ordning eftersom Satan, denne anstiftare och anfader till all ondska och gudlöshet inte heller fått sin dom ännu, han döms inte förrän de tusen åren har gått (Upp 20:10). Alla skall då dömas efter sina *gärningar*; de frikänns för sin trofasthet mot Gud under forntidens dagar, dit hör exempelvis Abel, Abraham, Isak, Jakob och alla andra Gamla testamentets heliga män och kvinnor, medan däremot andra döms för sin trolöshet – både onda och goda gärningar räknas.

Mer svårplacerade upplevs uttrycken vara, sådana som *"Herrens dag"* (2 Thess 2:2, 2 Pet 3:10) eller *"Guds dag"* (2 Petrus 3:12) eller *"den sista dagen"* (Joh 6:40) det vill säga *"den yttersta dagen"* från 1917 års Bibel. Om man exempelvis läser vers 10 i 2 Petrus 3 då verkar det som om aposteln inte gör skillnad mellan händelser före och efter tusenårsriket eftersom det först står: *"Men Herrens dag kommer som en tjuv"* vilket definitivt anspelar på Jesu återkomst i vår tidsålder, men därefter fortsätter versen med att beskriva en väldig dramatik: *"Den dagen skall himlarna försvinna med dån, himlakropparna upplösas i eld och jorden och allt som människan gjort där förgås"*. Om denna dramatik skall inträffa under vår tidsålder då måste jag nog ompröva min något återhållsamma uppfattning om yttersta tidens händelser. Men tänker man närmare efter så är Upp 16 minst lika dramatisk i sin beskrivning om vad som skall hända med naturen då den sjunde ängeln tömmer Guds vredesskål över luften. Då blir det dånande åska och blixtar och en väldig jordbävning, så stor att en sådan aldrig tidigare förekommit på jorden. Folkens städer störtar samman och öar och berg försvinner, och hagel stora som trettiokilos isstenar förvandlar allt som människan skapat, till bråte. Att det blir en topografisk förändring stöds av en bibelnot i Upp 20. Där skriver man i en kommentar till vers 9: *"...den höga slätten på jorden; här förutsätts en stiliserad världsbild, där Jerusalem ('den älskade staden') är jordens centrum och det heliga landet jordens högst belägna trakt."*

Det ser ut som om Europeiska Unionen kommer att spela en viktig roll under vedermödans tid. I en omfattande not till Uppenbarelseboken 17:5, där det talas om skökan Babylon, förklarar Svensk Studiebibel: "...Det finns få saker som det råder så bred enighet om bland uttolkare från olika skolor som detta att Babylon står för Rom. Redan bland kyrkofäderna rådde denna syn. Den grundläggande frågan är huruvida Babylon står för det kejsrerliga Rom eller för det påvliga Rom..." Det *påvliga* Rom, det som vi känner så som Vatikanstaten är i dag *inte* medlem i Europeiska Unionen.

Vid ingången till vedermödan kommer EU att radikalt ha förändrats gällande styrelseskick och maktfördelning, så att unionen är mer centraliserad, vilket innebär att *tio* medlemsländer nu ensamma styr över Europeiska Unionen. Eller, något som verkar mindre troligt just för dagen; att merparten av länderna skulle ha utträtt ur EU, så att *enbart* tio medlemsländer finns kvar. Ja hur utfallet än blir så kan man konstatera att så gott som varje gång de tio länderna omnämns i Bibeln, kallas de för "*horn*". Denna metafor antyder självständighet och makt. I en fotnot till kapitel 7 i Daniel kallar Svensk Studiebibel denna tiohövdade konstellation för det "romerska riket" och i en fotnot till kapitel 8 förklaras att Antikrist har sitt ursprung från "grekisk-syriska riket", vilket i så fall skulle kunna tyda på att han därmed *inte* är av israelitisk börd... Vid ingången till vedermödan är denne statsledare i alla fall så etablerad att det är han som medverkar till att "*sluta ett starkt förbund med många*" avseende ett sjuårigt avtal. En sammanställning mellan Daniels bok och Uppenbarelseboken visar att denna tiohövdade pakt omnämns många gånger, till exempel i Dan 2:42, 7:7, 20 och i Upp 12:3, 13:1 och 17:3.

Passande nog så omfattar Europeiska Unionens långtidsbudgetering just sju år. EU:s föregående budgeteringsperiod omfattade kalenderåren 2014 till och med 2020. Den innevarande långtidsbudgeten omsluter sjuårsperioden 2021-2027, därefter kommer den förmodligen sista budgeteringsperioden som kommer att omfatta perioden 2028-2034. Denna sistnämnda sjuårsbudget sammanfaller väl med vedermödan, det vill säga med sjuttionde årsveckan, vilken visserligen enligt hebreisk tid börjar tre månader tidigare, oktober 2027, och varar fram till och med september 2034. Men i Daniel 7:25 står det passande nog att "*han*" kommer att "*vilja ändra på högtider och lagar*". Innebär det att han skulle vilja anpassa den hebreiska tidskalendern till vår gregorianska kalender? Ja han kanske skulle vilja, men det bör inte gå att genomföra. Ortodoxa judar är beroende av sin kalender för de heliga högtidernas skull och kommer knappast att ge vika på den punkten.

Tidtabell

När jag ibland läser böcker eller artiklar skrivna av bibeltolkare och teologer som utlägger just sådana bibelverser som jag själv har utgått ifrån, då kan jag ibland bli överraskad över hur många olika tolkningsalternativ det finns gällande en och samma bibelvers, och jag tänker att jag är helt ute och cyklar vad gäller uttolkningarna och tappar nästan fotfästet för en stund, eftersom jag lägger in så mycken praktisk värdering i bibelordet så att jag till och med tycker mig se en tidtabell ta form! – helt fjärran ifrån teologins andliga och symboliska tolkningsmetodik. – Men det behövs många studieår för att komma till en sådan teologisk nivå. Samtidigt kan ju inte allting i Bibeln avse metaforer och symbolik. För oss alla gäller ändå till syvende och sist att kanalisera vår tro till Jesus Kristus. Han är Guds enfödde Son och vår Frälsare och Herre!

För att understryka hur nära Jesu Kristi återkomst verkligen tycks vara, så skulle jag vilja påminna om den välkända bibelversen i Lukas 21:22 där den i särklass betydelsefulla bisatsen ingår: "*(Ty detta är vedergällningens tid), när allt i skriften blir uppfyllt*". Eftersom vi tror oss ha kunnat isolera vedergällningens tid och kunnat ge den en trovärdig tidsinramning så får även bisatsen "*när allt i skriften blir uppfyllt*" sin exakta tidsplacering – den får sin placering inom *vedergällningens tidsram*! Inom dessa två millennier skall alla bibliska profetior bli initierade, aktiverade och besannade! Men skulle någon ifrågasätta denna tolkning av Jesu ord då kan man gå tillbaka till det ursprungliga löftet som Gud gav sitt folk, då han fastställde tidsramen för de sjuttio årsveckorna: "*För ditt folk och för din heliga stad är sjuttio veckor bestämda innan ondskan hejdats, synden stävjas och..., den profetiska synen beseglas*" (Daniel 9:24). Redan här fastställdes alltså de tidsinramningar och de förutsättningar som skulle gälla för Bibelns alla profetiska budskap! Profetiorna kommer att beseglas när sjuttioveckorsramen är fullbordad! Här i denna gammaltestamentliga vers är tidsramen visserligen angiven i sin komprimerade form (70 veckor) och bortser ifrån den insprängda tid som utgörs av vedergällningens- och kristendomens epok.

Den tid som alltså ligger framför oss bör kunna uppdelas i två perioder. Två, därför att det är de enda två tidsperioderna som tydligt går att avgränsa. Den ena perioden är det parallella tidevarv som pågår nu. Den andra perioden är vedermödans sju år, även den klart isolerbar genom sin gemenskap med det starka sjuårsförbundet. Den perioden börjar direkt efter den nuvarande periodens slut, och är mycket kort. I tabellform, med en lekmannamässig hebreisk kalender i fonden, bör man kunna formulera en tidtabell för de eskatologiska tidsbegreppen på följande sätt:

En tänkbar tidskalender inför den yttersta tiden:

<u>Bibliskt tidsbegrepp</u>	<u>Bibelvers</u>	<u>Judiskt Startår</u>	Kalenderår		
			<u>Startår</u>	<u>Varaktig tid</u>	<u>Slutår</u>
<i>"Två dagar"</i>	Hos 6:2, 2 Pet 3:8 Ps 90:4	27 (sept/okt)	28	2000 år	2027 / 2028
<i>"Vedergällningens tid"</i> <i>(Förstockelsens tid)</i>	Luk 21:22, Hos 6:1 Rom 11:25	27 "	28	2000 år	2027 / 2028
<i>"Hedningarnas tid"</i> <i>(Församlingens tid)</i>	Luk 21:24 Rom 11:25	27 "	28	2000 år	2027 / 2028
<i>"En veckas tid"</i> <i>(Vedermödan i sin helhet)</i>	Dan 9:27	2027 "	2028	7 år	2034 (sept/okt)
<i>"En halv vecka"</i> <i>(Vedermödans <u>andra hälft</u>)</i>	Dan 9:27 Dan 7:25, Upp 13:5, Upp 12:14	2031 (mar/apr)		3,5 år (42 mån)	2034 (sept/okt)

Det judiska tidevarvet med de 70 årsveckorna (Dan 9:24-27) inleddes med att perserkungen Artaxerxes I i sitt 7:e regeringsår utfärdade ett beslut om att Jerusalem skulle upprustas – se Esra 7:6-9 och Internetartikeln: "The Chronology of Ezra 7", t.ex kapitel 6. Esra tillkännagav kungens beslut under juli/augusti 457 f Kr då han anlät till Jerusalem. De 69 veckorna slutade enligt hebreisk tid på hösten 27 e Kr. Med stöd av dessa tänkbara data förutsätts att de ovannämnda eskatologiska tidsbegreppen tog sin början i direkt anslutning efter de 69 veckornas slut.

5. UPPRYCKANDET OCH JESU ÅTERKOMST

Uppryckandet och Jesu återkomst är ett oskiljaktigt tema och behandlas som ett och samma skeende i Nya testamentet. Inte desto mindre beskrivs Jesu återkomst med så diametralt olika förutsättningar att detta givit upphov till uppfattningen att återkomsten är uppdelad i två faser. Först i en *osynlig* fas då Jesus kommer omärklig "*som en tjuv om natten*" (1 Thess 5:2) och med hast, liksom 'i en blinkning ögats', som grundtexten säger i 1 Kor 15:52, hämtar upp sin troende församling, för att föra denna "*bort bland molnen ...för att möta Herren i rymden*" (1 Thess 4:17). Genom att jordens Kristusbekännande församling rycks upp och får möta Herren *i rymden* så anländer Jesus *inte* i synlig gestalt till jorden just då. Men i och med den *andra* fasen, då man "*skall få se Människosonen komma på himlens moln med makt och stor härlighet*" (Matt 24:30), det vill säga då han "*kommer med molnen, och varje öga skall se honom*" (Upp 1:7) då fullkomnas hans återkomst. Detta är den apokalyptiska ankomsten. Det är alltså en väsentlig skillnad mellan dessa olika ankomstbeskrivningar, dels när han kommer likt en smygande tjuv och hämtar sin församling upp i rymden, och dels då han kommer i en synlig och fullkomnad manifestation.

Men vad är då syftet med uppryckandet (1 Thess 4:15-17, 1 Kor 15:50-53), om Jesus ändå kommer ned till jorden? Ja det syfte som jag kommer att tänka på framgår endast indirekt genom dessa nämnda bibelställen. Men uppryckandet av jordens kristna är en gudomlig räddningsaktion! Den skall frälsa de kristusbekännande skarorna runt om i världen bort ifrån Guds fruktansvärda vrede som skall dra fram över jorden under de allra yttersta dagarna, så att vreden inte drabbar alla de rättfärdiga då den bryter ut över en förstockad och gudlös värld: "*Och en av de fyra varelserna gav de sju änglarna sju skålar av guld som var fulla av Guds vrede... 'Gå ut och töm de sju skålarna med Guds vrede över jorden'*" (Upp 15:7, 16:1). Då denna tid är kommen då skall alla rättfärdiga (frälsta) som lever på jorden då, ryckas upp i all hast, upp i rymden, Kristus till mötes, så att vredesskålarna fritt kan tömmas ut över jorden! Men, skulle vi finnas kvar på jorden då, då skulle vi vara ett hinder för Herren att kunna fullkomna sin plan (1 Mos 19:22). Gud avser *inte* att utsätta rättfärdiga människor för sådana domedagskatastrofer som det är frågan om här – det skulle ju vara som om vi beskyllde Gud för att inte göra skillnad mellan rättfärdiga och orättfärdiga! (1 Mos 18:23-32.)

Guds vrededomar kommer att bli fruktansvärda och kompromisslösa och kommer att drabba hela jorden, speciellt under andra hälften av vedermödan. Johannes berättade om dessa: "*Och jag såg ett annat stort och märkligt tecken på himlen: sju änglar med sju plågor, de sista, eftersom Guds vrede når sitt slut med dem*" (Upp 15:1). I kapitel 16 får han följa hur vredesskålarna vartefter töms ut över jorden och får bevittna de hemska följderna av dessa; hur fruktansvärda bölder slår ut på människorna som bär odjurets märke, infektioner så hemska att människor biter sönder tungan i smärta, hur hav och dricksvattenkällor tjocknar som blod, hur solen sveder och bränner människor därför att atmosfären är skadad,

hur störningar i infrastrukturer orsakar strömavbrott över hela kontinenter, hur Harmagedonkriget samlar jordens härsmakter till undergångskrig, och sist men inte minst; de fruktansvärda åskovädren och jordbävningarna som jag nyss talade om, som kommer att förvandla bergskedjor till stenruiner och städer till bråte. I samklang med tolkningssättet att uppryckandet skedde vid *mitten* av vedermödan, innan Guds vrede kulminerade, så kan man följdriktigt se här i Upp 16 att människorna som nu lever på jorden *vägrar* att göra bättring och omvända sig, trots att de utsätts för de fulla effekterna av Guds vrede. Alla vettiga och botfärdiga människor har omvänt sig till Gud! – Ingen med förståndet i behåll vill vara ivägen för Guds vrededomar! Inte ens Sonen med all sin makt! Han stannar i rymden (1 Thess 4:17) under denna tid tillsammans med sina räddade skaror.

När det gäller uppryckandets tidsmässiga placering så finns det tre huvudtolkningar. Dels att uppryckningen sker *före* vedermödan, en tolkning jag lämnar därhän, dels att den sker i *mitten*, vilket är mer adekvat, och dels att den inträffar *efter* vedermödan och då i samband med Jesu apokalyptiska ankomst då "*han skall sända ut sina änglar vid ljudet av en stor basun, och de [änglarna] skall samla hans utvalda från de fyra väderstrecken*" (Matt 24:31). Ihopsamlandet av hans utvalda vid "*ljudet av en stor basun*" har intresserat många vilka tolkat denna basun som den samma som "*Guds basun*" i 1 Thess 4, det vill säga samma som "*den sista basunens ljud*" i 1 Kor 15. En sådan samsyn anses avgöra att uppryckandet sker *efter* vedermödan. Men Studiebibeln som visserligen inte tar ställning till vid vilken tidpunkt den sista basunen ljuder, förklarar i en not till 1 Kor 15:52: "...När basunen ljuder – vare sig man tar detta bokstavligt eller bildligt – är det signalen till att de *döda* skall uppstå. Denna sista basun betecknar den slutliga segern över döden, som är den sista fienden (v. 26)." – Vers 26 lyder: "*Den siste fienden som förintas är döden*". Enligt Studiebibeln så korresponderar alltså den sista basunen med *uppståndelsen* ifrån döden! – Ihopsamlandet från de fyra väderstrecken är alltså inte riktigt detsamma som att uppstå ifrån döden. Men, skulle nu uppryckandet mot all förmodan ändå ske *efter* vedermödan, vad skulle då alla dessa tidstecken och kännemärken som anges i Bibeln tjäna för syfte? – till exempel *avfallets* kännetecken eller uppenbarandet av den Laglöse? (2 Thess 2.) Vad skulle vitsen vara med alla dessa tecken, om dessa skall sparas till den *yttersta* dagen då det inte behövs några fler tecken, eftersom Jesus Kristus själv kommer som ett mäktigt och fulländat tecken! (Matt 24:30.)

Min fasta ståndpunkt är att uppryckandet sker vid *mitten* av vedermödan, strax innan Guds vrede kulminerar, stax innan den når sitt crescendo. Därmed får också Bibelns alla löften om *räddning* en mening! För hur skall man annars ställa sig till utfästelser sådana som ges i till exempel 1 Thess 1:10 där det sägs: "*hans son, som han har uppväckt från de döda, skall komma från himlen, Jesus, som räddar oss från den stundande vreden*"? Vad skulle ett sådant löfte vara värt om de rättfärdiga måste genomlida de fasansfulla vredesskålarna som Johannes talade om? Men det finns inte på kartan att Gud skulle bryta ett löfte! Hans syfte med uppryckningen är att Jesus skall komma *från himlen* och *rädda oss före* den stundande vreden! "*Herren vet alltså att rädda de gudfruktiga ur*

prövningen men också att hålla de orättfärdiga i förvar under tuktan fram till domens dag" (2 Pet 2:9, jfr 1 Thess 5:9, Rom 5:9).

För tydlighetens skull brukar bibeltolkare ibland benämna den första fasen av Jesu återkomst med det grekiska ordet *parusia* (ankomst, närvaro), och den andra fasen så som den *apokalyptiska* (uppenbarandet). Följande bibelstycken ser ut att syfta på den första fasen, på uppryckandet (*parusia*):

"Med stöd av vad Herren lärt oss säger vi er detta: vi som är kvar här i livet då Herren kommer skall inte gå före de avlidna. Ty när Herren själv stiger ner från himlen och hans befallning ljuder genom ärkeängeln's röst och Guds basun, då skall de som är döda i Kristus uppstå först, och därefter skall vi som är kvar i livet föras bort bland molnen tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och sedan skall vi alltid vara hos honom" (1 Thess 4:15-17).

Eller som Första Korinthierbrevet förklarar saken: *"Men det vill jag ha sagt, bröder: kött och blod kan inte ärva Guds rike, och det förgängliga kan inte ärva oförgänglighet. Vad jag nu säger er är ett mysterium: vi skall inte alla dö, men vi skall alla förvandlas, i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty den kommer att ljuda, och då uppstår de döda i oförgänglig gestalt, och vi förvandlas. Detta förgängliga måste kläs i oförgänglighet och detta dödliga kläs i odödlighet" (1 Kor 15:50-53).*

Var och en som tror på ett uppryckande vill ju vara med då! Ingen vill bli kvarlämnad. Därför kan det visa sig att dessa kristna gör en missbedömning som hoppas på att i fysisk gestalt, i fysisk mening, få vara kvar här på jorden för att kunna bevittna Jesu majestätiska ankomst, då han kommer vid tidens slut, och att därefter, såsom Jesu utvalda få vandra in i tusenårsriket. Tänker man så, då blir man nog oerhört förvånad då man får höra det mäktiga basunljudet från *"Guds basun"* som kallar till uppbrott långt tidigare!

Då Jesus kom den första gången då var hans ankomst anpassad till jordiska förhållanden. Han föddes som människa av en ung kvinna, Maria, som blivit havande genom helig ande (Matt 1:20). Men då han nu kommer, då kommer han i förhärligad gestalt, i den oförgängliga gestalt som han erhöll vid uppståndelsen (Apg 1:8-11, Luk 24:50-51). Han kommer aldrig mer att framträda i en nedbrytbar fysisk kropp, utan nu är det vi fysiska människor som måste anpassa oss och låta oss förvandlas! För oss är det en nödvändighet att lämna denna materiella värld och våra fysiska kroppar, när vi vill möta Honom i den andliga och oförgängliga världen.

Utan att här återge bibeltexterna fullt ut så börjar Matteus 24, Markus 13, samt till viss del även Lukas 17 och 21 med att skildra Jesu *apokalyptiska* ankomst. Den är storslagen och mäktig, den är överjordisk i skönhet. Då anländer Kristus i strålände glans på himmelens moln. När profeten Jesaja fick en förhandsvision av denna mäktiga ankomst utbrast han: *"O att du slet itu himlen och steg ner, så*

att bergen bävade inför dig, som när elden bränner upp riset, som när elden får vattnet att koka!" (Jes 64:1-2). När Kristus kommer vid detta tillfälle då har världskrig och nöd, våld och naturkatastrofer slagit världen i spillror. Det står till och med att: *"Stjärnorna skall falla från skyn..."* (Matt 24:29). Men samtidigt kan inte stjärnor i fysisk mening falla ner eftersom de består av gas till stora delar. Mer troligt är att bibelversen uppmärksammar de konstgjorda stjärnorna som kan ses högt uppe på himlavalvet, bestående av satellittrar, rymdfarkoster och olika sorters rymdkonstruktioner. Tveklöst är det dessa rymdskapelser som återbördas till jorden. – Det går helt enkelt inte att föreställa sig att himlarymden skall vara fylld med rymdfarkoster, rymdskrot och annat avskryvärt avfall den dagen Herren Jesus stiger ner genom rymden.

När man sedan fortsätter läsningen i de nyss nämnda evangelierna då beskrivs den ankomst som kallas *parusia*, den som i kronologisk ordning kommer *först*. Då befinner man sig fortfarande kvar i en (troligen) välordnad värld. Stjärnorna tindrar högt uppe på himlen och människorna känner framtidstro och tillförsikt. Jesu Kristi återkomst verkar så fjärran och så avlägsen att knappast någon kommer ihåg anmaningen: *"ty när ni minst väntar det, då kommer Människosonen"* (Matt 24:44) eller: *"Herrens dag kommer som en tjuv om natten"* (1 Thess 5:2). Jämförelsen med en smygande tjuv vill understryka hur oförberett och hur överraskande Jesus kommer vid detta första tillfälle. Ingen ödesmättad stämning råder, inga makter skakar himmel eller jord utan allt verkar ganska normalt. Allt tyder på att man befinner sig i en högkonjunktur, precis som på Lots tid: *"folk åt och drack, köpte och sålde, planterade och byggde, men den dag då Lot lämnade Sodom regnade eld och svavel från himlen"* (Luk 17:28-29) eller som Paulus uttrycker saken: *"Just när folk säger: 'Allt är lugnt och tryggt' då kommer katastrofen lika plötsligt som värkarna när en kvinna skall föda"* (1 Thess 5:3). Jesus kommer mitt i en högkonjunktur! Vid en tidpunkt då ingen förväntar sig det! – Men, det måste medges att en högkonjunktur inte verkar riktigt kompatibel med de två domsprofeternas uppdrag i Uppenbarelseboken 11:3-6, dessa som under vedermödans första 1260 dagar har makt att hålla tillbaka regnet så ofta de vill, och sända plågor ut över jorden. Men, högkonjunktur eller inte, så kommer Jesus i alla fall helt oanmäld, han kommer utan förvarning: *"Då är två män ute på åkern; den ene tas med och den andre lämnas kvar. Två kvinnor är vid kvarnen och mal; den ena tas med och den andra lämnas kvar"* (Matt 24:40-41). Just när allting känns lugnt och tryggt, då låter Herren rycka upp sin Kristusbekännande församling! Vi rycks alla upp i rymden! Och på ett oförklarligt sätt *förvandlas* vi till evigt liv! – utan att ha lidit döden dessemellan! Men på jorden blir det kaos.

Problematiken omkring själva uppräckandet är ju sådan att hur länge det än dröjer innan Jesus kommer, så kommer det alltid att finnas miljontals bekännande kristna, både judekristna och hednakristna, som lever på jorden just då. Vad skulle hända med alla dem under den yttersta tidens antikristterror, speciellt under andra hälften av vedermödan med det förföljelsevansinne som då skall råda, om de rättfärdiga inte skulle ha fått denna unika möjlighet att på ett enda ögonblick få bli förvandlade, och bli räddade undan ifrån antikristväldet? Vad skulle ha hänt med dem

om de tvingats att leva kvar på jorden under antikristväldets dagar? Ja enligt min mening är svaret kristallklart: jordens alla bekännande kristna skulle då få genomgå ett blodbad utan dess like! (Upp 13:15.) De skulle obönhörligen komma att få lida martyrdöden för sin tro på Jesus Kristus, på samma sätt som dessa ångerfulla eftersläntare en gång kommer att få göra (Upp 20:4, 14:13, 12:11), dessa ångerfulla, som för sin, till en början så ytliga och likgiltiga tros skull, blev kvarlämnade av Jesus (Matt 24:40-41, Luk 17:34-35). Nu har deras uppvaknande kommit, sent om sänder, men Jesus har redan varit här och hämtat sin förberedda församling, och den enda vägen till frälsning som nu återstår för dessa senfärdiga kristna leder obönhörligen genom martyrdöden beroende på att: "*kött och blod kan inte ärva Guds rike*". – Förmånen att genom uppräckandets *nåd* få bli *förvandlad* (1 Kor 15:51-52), den förmånen har de missat. Men vågar och orkar en människa stå fast vid sin kristna bekännelse under den fasansfulla tid som följer *efter* uppräckandet, då kan hon rädda sin själ till evigt liv genom att rent bokstavligt gå i Jesu fotspår – hon måste gå i döden för sin tros skull! På inget annat sätt kan man nu längre komma till Himlen eftersom de rättfärdiga som tidigare dött en naturlig död, redan är *uppståndna*! (1 Thess 4:16.) Det var detta martyrskap som Johannes fick i uppdrag att förkunna: "*Skriv: saliga de döda som härefter dör i Herren. Ja, säger Anden, de skall få vila efter sina mödor, ty deras gärningar följer med dem*" (Upp 14:13). – Frälsning genom *nådens* evangelium är förbrukad, därför kan endast martyrskapets *gärning* rädda dem.

För alla *rättfärdiga*, både judekristna och hednakristna är det därför otänkbart att leva kvar i kött och blod på jorden efter att Jesus har kommit i majestätisk härlighet. Som en logisk följd av detta borde det innebära att alla människor som ändå kommer att finnas kvar på jorden efter Jesu återkomst, är sådana som *slutgiltigt blivit kvarlämnade* av Jesus Kristus. Det är sådana orättfärdiga som anses förbannade som profeten Jesaja uttrycker det då han profeterar om den nya härlighetstiden som skall randas, och säger: "*Den dör ung som dör hundraårig, den som inte blir hundra anses förbannad*" (Jes 65:20). Detta låter verkligen olycksbådande, finns det ingen räddning för dem? Jo förhoppningsvis, men *inte* på den här sidan om tusenårsriket! – dessa orättfärdiga är ju kvarlämnade just för sin otrohets skull! Nu måste de leva sina liv här på jorden och sedan somna in genom en naturlig död, och sedan efter tusenårsriket skall Gud rannsaka deras hjärtan i den yttersta domen, kanske har de gjort bättring och kan bli frikända? Vem vet? Alldeles nyss kunde vi nämligen läsa om hur Herren vet att rädda de rättfärdiga ur prövningen "*men också att hålla de orättfärdiga i förvar under tuktan fram till domens dag*" (2 Pet 2:9). Gudomlig tuktan har enbart ett enda syfte; att leda till omvändelse! I Svensk Studiebibels lexikon förklaras begreppet 'förbannelse' bland annat så här: "I Skriften är en legitim förbannelse endast riktad mot synd, förbrytelse, olydnad mot gudomliga normer och livslagar."

När Jesus Kristus kommer i sin härlighet då finns bara beklagansvärda människor kvar på jorden (– förutom med *ett* undantag: "*de utvalda*" finns också kvar, ett betydelsefullt undantag som tas upp i kapitel 6). Men ingen av dessa beklagansvärda kommer då att sväva i ovisshet om vem som har kommit! Och deras för-

tvivlade och ångestfyllda rop stiger mot skyn (Matt 24:30) då de inser sitt nederlag. De har in i det sista, stolta och egenrättfärdiga förnekat Jesus Kristus som världens Frälsare. Nu får de bevittna hans ankomst, men det är för sent, de har intill det bittra slutet tillåtit sig själva att vandra i förstockelsens mörker.

Uppryckandets tidszon

Gud tillåter inte en totalitär slakt av bekännande kristna (1 Thess 5:9, jfr 1 Mos 18:23-32) utan strax innan det antikristliga terrorväldet slår till med full kraft (Upp 13:5, 17:17) skall Herrens *parusia*, uppryckandet, gå i fullbordan! Alla som då är redo när basunen ljuder skall på ett ögonblick få uppleva förvandlingen till oförgänglighet utan att behöva genomgå den fysiska processen av en naturlig död, utan skall istället bli räddade upp genom rymden där Jesus möter. Särskilt barnen som har en speciell plats i Jesu hjärta (Matt 19:13-14, Mark 10:13-15, Luk 18:15-17) kommer förmodligen att ha en fullständigt unik fördel vid uppryckandet eftersom de på ett naturligt sätt omfattar en omedelbar tro. Först när barnen vuxit till sig och blivit mer medvetna om livets olika frågeställningar kan de förväntas ta mer livsavgörande beslut – se bibelnoten till Lukas 2:42.

När det alltså gäller den tidsepok under vilken Jesus Kristus just med uppryckandet som mål, skulle kunna förväntas komma, då kan man göra en *hypotetisk* jämförelse med Jesu första ankomst då han kom för att verka på jorden. Som tidigare nämnts så hade han förväntat sig att hans samtid borde ha förstått i vilken tid de levde i och att de borde ha kunnat tolkat den tidsanda som då rådde. För en sådan insikt förväntades en tidsram av dryga tre år vara fullt tillräcklig (Luk 13:7-8) för att var och en borde ha förstått att det var Messias som hade kommit. Tillämpar man en liknande tolkningsprincip räknat från vedermödans start – förhoppningsvis en tydligt igenkänningsbar startpunkt – då skulle alltså Jesu ankomst som har uppryckandet som mål kunna inträffa vid *mitten* av vedermödans mörka sjuårsnatt (Matt 25:6), då dryga tre år har gått.

Gud har med ett atomurs precision fastställt dagen och timmen för denna tilldragelse, men den är hemlig. Ingen av oss kan veta dagen, eller för den delen vid vilken tid på *"natten"* han kommer (Matt 24:43, 1 Thess 5:2), eller om det faktiskt blir vid *"midnatt"* (Matt 25:6, Luk 12:38). I vårt kunskapsdiga tidevarv vet vi att ordet natt skall tolkas mer bildligt eftersom uppryckandet sker samtidigt runt om på jorden (Mark 13:35). Ordet natt är av gammal hävd förknippat med vedermödan, just på grund av begreppets samverkan med Jesu ord: *"Natten kommer, då ingen kan arbeta"* (Joh 9:4). Just med dessa Jesusord som utgångspunkt är därför det bibliska begreppet *"midnatt"* väldigt exakt i och med att det märker ut mittpunkten av vedermödans nattsvarta vecka. – Jämför med brudgummens ankomst, då han kom mitt i natten, vid midnattstimmen: *"Vid midnatt hördes ett rop: 'Brudgummen är här, kom ut och möt honom!'"* (Matt 25:6).

Ytterligare stöd för tolkningsalternativet som förespråkar uppräckandet till mitten av vedermödan bör man kunna finna i Uppenbarelseboken. Mycket har skrivits om denna apokalyptiska bibelbok, vilken många uttolkare anser ringar in tidens avslutning, och då framförallt den 70:e årsveckan, vedermödans tid. Ett utmärkande drag för Uppenbarelseboken, som bibeltolkarna framhåller, är att då de sju församlingarna blivit adresserade i de tre första kapitlen, då använder inte längre bibeltexten begreppet 'församling', utan koncentrerar sig på judiska förhållanden och egenarter. Detta stärker mig i min uppfattning att Uppenbarelseboken återspeglar den återinsatta judiska årsveckan. Det skulle ha varit omöjligt för ett jordbundet intellekt och för ett mänskligt författarskap, fjärran från dagens datoriserade text- och ordbehandlingsprogram, att kunnat ha skapat detta medvetna kaos som så länge har dolt denna fulländade kronologi som bokens profetior utgör. Men ett överjordiskt intellekt börjar nu dela ut förståelsen allteftersom, eftersom vi närmar oss tidens slut. Detta överjordiska intellekt styr över hur mycket som är lämpligt att avslöja, för att inte hamna i otakt med den nivå som syndabägaren för närvarande befinner sig på, denna bägare- och syndakalk som obönhörligen fylls på med världens ondska och vidriga synd (1 Thess 2:16, Sak 12:2).

Följande bibelstycke från Uppenbarelseboken 12 tar tydligt avstamp ifrån veckans mittpunkt. Här berättas om kvinnan Israel som föder sitt barn, vilket räddas från den tiohövdade drakens våld genom att ryckas upp till Guds tron, medan hon själv måste fly ut i öknen:

"Och draken stod framför kvinnan som skulle föda, för att sluka hennes barn när hon födde det. Och hon födde sitt barn, en son som skall valla alla folk med en stav av järn. Hennes barn rycktes upp till Gud och hans tron, och kvinnan flydde ut i öknen, där Gud har berett henne en tillflykt, så att hon skall bli livnär i tolvhundrasextio dagar.

...Och när draken såg att han hade störtats ner på jorden började han förfölja kvinnan som hade fött sin son. Och den stora örnens båda vingar gavs åt kvinnan så att hon kunde flyga ut i öknen, till den plats där hon blir livnär en tid och två tider och en halv tid..." (Upp 12:4-6,13-14, jfr Dan 7:25).

Svensk Studiebibel förklarar i en kommentar till Upp 12:1-6 att det finns två huvudtolkningar till uppräckandet i detta sammanhang. Den ena tolkningen går ut på att Herodes försökte döda Jesusbarnet, och barnets uppräckande skulle då syfta på Jesu himmelfärd. Den andra huvudtolkningen beskrivs på följande sätt:

"Kvinnan är Israel, och den gammaltestamentliga bakgrunden är Josefs profetiska dröm (1 Mos 37:9). Barnet kan knappast vara Jesus, för Jesusbarnet togs inte upp till himlen för att undgå att slukas av Satan. Jesu himmelfärd inträffade inte heller för att rädda den segrande och uppståndne Kristus från Satan. Man menar då att barnet måste vara den nytestamentliga församlingen, som kommer från Israel (Joh 4:22, Rom 11:24) och till en del består av Israel, och som i den sista tiden blir uppräckt för att regera med Kristus (Upp 2:25-29)."

Det är alltså en mycket märklig situation som detta senare tolkningsalternativ beskriver: Den Kristusbekännande församlingen jorden runt, där judekristna och hednakristna ingår, rycks upp, medan kvinnan Israel lämnas kvar? Blir Israels Kristusbekännande församling delad? Ja det ser faktiskt så ut! Men det tycks finnas en förklaring till denna märkliga situation som jag elementärt skall försöka redogöra för i kapitel 6. Kvinnan som lämnas kvar blir i alla fall så utsatt för förföljelse att Gud måste ingripa på ett extraordinärt sätt och ge henne skydd under tre- och ett halvt år. En parallell beskrivning till denna nödsituation finns i Daniel 7: *"Han [antikristväldets furste] skall höja sin röst mot den Högste, fara hårt fram mot den Högstes heliga och vilja ändra på högtider och lagar, och de heliga skall vara utlämnade åt honom under en tid och två tider och en halv tid"* (Dan 7:25, jfr Upp 12:14).

En av Svensk Studiebibels kommentarer som gäller Uppenbarelseboken 12:13-18 passar väl in på detta gammaltestamentliga parallellställe: "...under den stora vedermödan kommer han [Satan] att göra nya försök att utrota Israels heliga kvarleva. Men Gud har iordningställt en tillflyktsort i öknen för dem, och där kommer han i tre och ett halvt år på ett övernaturligt sätt att sörja för sitt folks uppehälle."

'En tid och två tider och en halv tid' är tre- och ett halvt år, det vill säga tolvhundra sextio [1260] dagar, eller en *halv* vecka. Frågan är; inträffar kvinnan Israels reträtt under första hälften av veckan, eller under andra hälften? Helt säkert under *andra* hälften! Första hälften av veckan ägnas nämligen åt Herrens två vittnen, de två domspredikanterna som jag helt flyktigt nämnde, – och dessa är verkligen inte på defensiven! *"Och jag skall låta mina två vittnen profetera under tolvhundra sextio dagar... De har makt att stänga himlen så att inget regn faller under den tid då de profeterar, och de har makt att förvandla allt vatten till blod och att slå jorden med alla slags plågor så ofta de vill"* (Upp 11:3, 6).

Här talar allt för att de bägge predikanternas förkunnelse pågår under *första* hälften, – om väckelsen placeras i andra hälften av vedermödan, då finns ingen civiliserad värld kvar efter 1260 dagar som vill göra bot och bättring. Det första som antikristväldets furste gör, då veckans mittpunkt är nådd, är att i vredesmod avrätta de två domspredikanterna, vilka nedkallat så svåra naturkatastrofer, avskaffa offergudstjänsterna och installera det skändliga avguderisystemet i templet (Matt 24:15). Men för kvinnan Israel som lämnats kvar i världen, för henne stundar en prövningarnas tid och hon måste fly för sitt liv. Detsamma gäller för jordens alla kristna, vi måste också fly för våra liv! Vi måste helt enkelt räddas från jordens yta, föras upp bland molnen och få möta Jesus där! På så sätt blir vi räddade från den bestialiska tid som nu följer efter botpredikanternas död. Gud hjälper oss, – uppryckandet sker i exakt rätt ögonblick!

Två kriterier måste uppfyllas före uppryckandet

När man läser om bibliska tidsanvisningar och ser hur detaljerat Nya testamentet beskriver egenskaperna hos den tidsepok under vilken Jesus skall komma, då inser man att vissa förutsättningar först måste vara uppfyllda. Det finns några bibeltexter som på ett särskilt sätt preciserar de omständigheter som skall råda vid uppryckandet. En av de mest klagörande texterna finns i Andra Thessalonikerbrevet. Där redogör aposteln Paulus för de förutsättningar som skall gälla:

”När det gäller vår herre Jesu Kristi ankomst, då vi skall samlas hos honom, ber vi er, bröder, att inte strax tappa fattningen och bli uppskrämda, om man hänvisar till Anden eller till något som vi skulle ha sagt eller skrivit och säger att Herrens dag är här. Låt inte lura er på något vis. Ty först måste avfallet ske och laglöshetens människa uppenbaras, undergångens son, motståndaren, han som förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt och sätter sig i Guds tempel och utger sig för att vara Gud. Minns ni inte att jag sade detta redan när jag var hos er? Och ni vet vad det är som nu hindrar honom så att han inte kan träda fram förrän hans stund är inne. Ty laglösheten är redan verksam, som en hemlighet; det som återstår är att han som ännu hindrar röjs ur vägen. Då skall den Laglöse uppenbaras, han som herren Jesus skall dräpa med andedräkten ur sin mun och förinta med glansen vid sin ankomst. Den Laglöses ankomst är ett verk av Satan och sker med stor makt, falska tecken och under och med orättfärdighetens alla konster, som bedrar dem som går i fördärvet” (2 Thess 2:1-10).

Alla påståenden att tiden just idag är mogen för uppryckandet och för Jesu återkomst tillbakavisas alltså genom Nya testamentet. Bibeltexten pekar istället ut två oerhört viktiga och konkreta tidstecken som måste visa sig före Jesu Kristi ankomst. Två faktorer måste vara uppfyllda, eller snarare igångsatta innan uppryckandet kan ske. Dessa två faktorer är *”avfallet”* samt att *”laglöshetens människa uppenbaras”*. Men när dessa två kriterier har blivit infriade, då är Jesu Kristi ankomst, då *”vi skall samlas hos honom”* omedelbart förestående!

Första kriteriet: Avfallet

Paulus nämner avfallet först, därmed bör det kunna gälla som det första tecknet. Men samtidigt inser man att ett avfall kräver en redan väletablerad mottagare, en som anses överträffa vad som tidigare gällt. Men det kommer att visa sig att mottagaren i det här fallet kommer att vara svårbedömd; är han en tillfällig svärmare, eller är han den falske Messias, den bedragare som i människogestalt kommer att slå världen med häpnad? (Matt 24:23-24.) När världen antingen fröjdar sig eller beskärmar sig över världsledare som kommer och går, då avvaktar församlingen till dess den kan se ett tydligt tecken: ett massivt avfall. När människomassorna så som besatta börjar rusa en viss mirakelmänniska till mötes, då inser församlingen att nu är det hög tid att anlita den profetiska tidskalendern och göra en avstämning

och bedöma om tiden är mogen för den Laglöse att framträda. – Skulle någon i dag [2021] framträda med ambitionen att vara denne mirakelmänniska, då kan vi lätt se i tidskalendern att den rätta tiden ännu inte är inne.

I Daniels bok i Gamla testamentet betonas avfallet starkt i samband med synerna om ändens tid. Texterna där beskriver händelseutvecklingen i ett långt framskridet tidsskede, händelser som leder fram mot den sista tiden då en fräck och listig världsledare sänder trupper mot templet, avskaffar det dagliga offret och försöker locka till avfall: *"De som är beredda att kränka förbundet, dem lockar han till avfall med sina ränker, men de som känner Gud skall stå fasta, också i handling"* (Dan 11:32). I slutet av de långa och komplicerade synerna blir Daniel ännu en gång påmind om avfallet: *"Men du, Daniel, skall hålla orden hemliga och försegla boken ända till den sista tiden. Många kommer att avfalla, men kunskapen kommer att tillta"* (Dan 12:4). – Visserligen saknas ordet 'avfall' i 1917 års bibelöversättning gällande 12:4, men här i Bibel 2000 finns det alltså med.

Inte bara Paulus utan även Daniel talar alltså om ett avfall i ändens tid. Detta avfall har ingenting att göra med det allmänna avfall som ständigt pågår. Ett sådant intermitterant avfall är alltför konturlöst och har inget värde så som tids-tecken. Men det avfall som bibeltexterna talar om skall bli ett omissskänt igenkänningstecken för välinformerade församlingar! Fram tills nu har avfallingarna bedyrat Jesus Kristus sin tro och kärlek, men nu flockas de runt en världslig Messiasgestalt, en världsledare med oöverträffade politiska- och religiösa ledaregenskaper och som uträttar underverk, ja en sådan som världen med ljus och lyckta letat så länge efter, en sådan som de kan beundra och sätta sin tillit till. Denne världsledare kommer att i början av sin karriär bedåra och bedra många (Mark 13:22-23). Just denna magiska tjuskraft, som han i början utövar på alla, kanske till och med på församlingen, kan vara orsaken till att Paulus har uppgraderat avfallet till det *första* varningstecknet. Men kristusbekännande människor jorden runt skall inte behöva ställa sig frågande inför var- och varannan ledargestalt som ständigt dyker upp på världens arenor, utan de bör med tillförsikt kunna avvakta och se tiden an, till dess att en massiv avfallsvåg börjar rulla, just en viss specifik ledargestalt till mötes och dessutom just inom en viss specifik tidszon. Då skall denna avfallsvåg bli det klarast lysande tidstecknet för alla som spanar efter tecken på Jesu Kristi ankomst.

Andra kriteriet: Laglöshetens människa uppenbaras

Jämför man Gamla- och Nya testamentens presentationer av den Laglöse upptäcker man hur väl respektive beskrivningar överensstämmer med varandra då det gäller en enväldshärskare som lockar till avfall vid tidens slut. Denne världsledare har sin metaforiska motsvarighet i den första ryttaren som kommer fram i Uppenbarelseboken 6:2, där sigillen bryts. Han rider fram på en häst som bär fredens vita färg, vilket är väldigt passande eftersom ryttaren hyllas som världsfredens apostel. Han har samlat jordens ledare omkring sig. En segerkrans räcks fram åt honom –

naturligtvis Nobels fredspris! – och ingen fäster avseende vid bågen som han bär vid sidan, han är redan ärad och berömd och välkänd i världen. – Nej det skulle verkligen se illa ut att likna *honom* vid det antikristliga vilddjuret! Det är därför som Kristi församling i början inte med säkerhet kan identifiera honom, utan har fått det goda rådet att invänta *avfalllets* kännetecken. Detta skall så småningom avslöja odjuret i honom.

Alldeles i början då jag blivit bekant med ämnet eskatologi, då föreställde jag mig honom som tydligt igenkänningsbar redan ifrån första början, som ett redan färdigförpackat odjur, ett vilddjur med övernaturlig och aggressiv framtoning, och med epitetet "666" som ett tydligt signum (Upp 13:18), som direkt skulle deklarerat vem han var. Jag hade räknat med att han skulle dyka upp som en blixtnedfall från klar himmel, från ingenstans, och hade egentligen ingen kunskap om att hans framfart eventuellt kunde vara uppdelad i olika faser, utan hade bara fokuserat på hans bestialiska och ondskefulla natur. Men vartefter jag läste olika bibelkommentarer, till exempel i samband med det nyss citerade bibelstycket från 2 Thess 2:1-10 så började jag ana komplexiteten, att till exempel hans ankomst sker med list och falska förespeglningar, och att den kraftkälla ["*Hjälparen, den heliga anden*"] som i dag hindrar det antikristliga väldets framfart, först måste röjas ur vägen. Jag kom att inse att den Laglöses framträdande i vedermodans *inledning* kanske kommer att ske på ett visserligen kraftfullt sätt, men ändå med försåtlig list och beräkning.

Det tolkningssätt som går ut på att vedermodan är uppdelad i två hälfter och att församlingens uppräckning sker i dess mitt medför därmed vissa oundvikliga konsekvenser, nämligen att den Kristusbekännande församlingen världen över nödgas att genomleva vedermodans första hälft tillsammans med Antikrist! Detta hade i alla fall inte jag tänkt igenom så noga, och än mindre kalkylerat med. Ändå är det just detta som bibeltexten i Andra Thessalonikerbrevet 2 hela tiden har velat förbereda oss på! Därför är det extra viktigt att vi har det eskatologiska tidsschemat klart för oss så att vi kan hörsamma aposteln Paulus uppmaning att inte låta lura oss på något vis utan att vi i kronologisk ordning skall invänta *avfallet*, och som en naturlig följd av detta få det bekräftat att nu har undergångens son, den Laglöse framträtt, vilket leder till *visshet* om att nu är Jesu Kristi ankomst oerhört nära!

6. DEN YTTERSTA TIDENS UTVALDA

(– ”de etthundrafyrtiofyra tusen”)

När Guds församling blivit uppryckt då blir världen vidöppen för det *bestialiska* antikristväldet. Mitt i veckan, efter tolvhundrasextio dagar transformeras Antikrist till en enväldshärskare utan förbarmande, till en tyrann av aldrig skådat slag – en besatthet som varar under de resterande 42 månaderna av hans liv (Upp 13:5, Dan 7:25-26). Då blir den tiden så fruktansvärd att Gud måste förkorta den för att människor över huvud taget skall kunna överleva på jorden. Jesus klargjorde detta i talet om tidens slut: *”Ty det skall bli ett lidande vars like inte har funnits från världens början till denna dag och inte heller kommer att finnas. Och om inte den tiden förkortades skulle ingen människa bli räddad. Men för de utvaldas skull kommer den tiden att förkortas”* (Matt 24:21-22, jfr Dan 12:1).

Sedan fortsätter Herren med att varna för falska profeter och frälsare som med stor trovärdighet, pondus och auktoritet kommer att framträda, och han betonar särskilt de utvaldas utsatthet: *”Om ni då får höra: Här är Messias, eller: Där är han, så tro det inte! Falska frälsare och falska profeter kommer att uppträda med stora tecken och under för att om möjligt bedra också de utvalda”* (Matt 24:23-24).

Det verkar vara någonting speciellt med just dessa utvalda som uppträder vid tidens slut; för deras skull skall nöden förkortas, för deras skull varnar Herren för mäktiga villfarelser och för deras skull skall Herren sända ut sina änglar när han kommer: *”man skall få se Människosonen komma på himlens moln med makt och stor härlighet. Och han skall sända ut sina änglar vid ljudet av en stor basun, och de skall samla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himlens ena gräns till den andra”* (Matt 24:30-31).

”...de utvalda”? Vilka är det? Ja i detta sammanhang handlar det *inte* om oss även om vi i högsta grad är utvalda vi också! Men skillnaden mellan oss och den yttersta tidens utvalda är att *vi* skall bli *uppryckta* bland molnen, Herren tillmötes, då lidandet börjar. Därför är det både ologiskt och även uteslutet att vi sedan kan bli ihopsamlade från jordens alla väderstreck när Människosonen kommer med alla sina änglar. Men *”de utvalda”* däremot finns kvar här i världen under hela den här tiden och det är de som blir ihopsamlade. Gud har ett syfte med att de skall vara kvar här, och det är att de skall utgöra föräldragenerationen till det välsignade israelitiska folk som skall leva kvar på jorden under tusenårsrikets dagar. Så här säger Herren om dem: *”De är skott som jag har planterat, jag har skapat dem för att visa min härlighet. Av den minste blir det en skara på tusen, den ringaste blir till ett mäktigt folk”* (Jes 60:21-22). Och det är om dem som Joel profeterade: *”På Sions berg skall finnas en skonad skara, så som Herren har lovat, i Jerusalem skall några överleva, så som Herren bestämt”* (Joel 2:32). Dessa utvalda är även identiska med *”kvinnan”* Israel som mitt under veckan tvingades fly och som fick tillbringa 1260 dagar ute i världens öken under antikristväldets dagar (Upp 12:6, 14). För att klara denna förfärliga pärs blev de märkta med Guds sigill. Johannes berättar om detta i Uppenbarelseboken 7: *”Och jag fick höra antalet av dem som*

var märkta med sigill. Etthundrafyrtiofyra tusen var märkta, och de kom från alla Israels stammar..." Tolv tusen från var och en av de tolv stammarna och de skall samlas på berget Sion när Jesus kommer. "De tvalda" israeliterna är även identiska med "fåren" som Jesus räknar in, och som han ställer till höger om sig när han kommer i sin härlighet och till vilka han säger: "Kom, ni som har fått min faders välsignelse, och överta det rike som har väntat er sedan världens skapelse" (Matt 25:34).

Nu vet jag naturligtvis inte om även följande tankegång kan vara hållbar vid närmare utvärdering, men: "de utvalda" israeliterna, till antalet etthundrafyrtiofyra tusen, är naturligtvis även "bruden", Lammets brud! "Ty tiden har kommit för Lammets bröllop, och hans brud har gjort sig redo" (Upp 19: 7). Men bruden skulle i så fall fortfarande befinna sig i en fysisk miljö på Sion. Av den anledningen borde hon tills vidare inte kunna tillskriva sig attributet "Lammets hustru". Detta är kanske i sin ordning. Men frågeställningar omkring bruden, tillika med Lammets hustru är ganska invecklade och erbjuder många tolkningsmöjligheter just på grund av att vi *alla* vill räkna oss så som en del av Jesu Kristi "brud" (Upp 21:9).

En av änglarna som talade med Johannes sade en annan väldigt intressant sak: "Skriv: Saliga de som är bjudna till Lammets bröllopsmåltid" (Upp 19:9). Här är huvudobjektet inte själva vigseln eller bruden eller brudgummen, utan *gästerna*, vilka blivit *inbjudna* till bröllopfesten! Från en liknelse i Matteus 22:2-14 vet vi att bröllopgästerna är en brokig skara, vilka är ihopsamlade från vägarna och stigarna långt utanför stadspportarna, – underförstått; från världens alla hörn! Här är det, oavsett olika tolkningssätt oss *hednakristna* som det handlar om. Alla vi som i väldiga skaror runt hela jorden blivit frälsta och uppryckta, Herren tillmötes, vi är nu förvandlade till oförgänglighet och har fått det eviga livet till arvedel, – och nu är vi *inbjudna* som bröllopgäster till "*festförsamlingen*" på Sions berg! – i brölloppssalar som inte är av denna värld! "Över hela Sions berg och festförsamlingen där skall Herren skapa ett moln om dagen och en rök och ett flammande eldsken om natten. Ja, över allt skall hans härlighet vara en skärm, ett tak som ger skugga under dagens hetta, tillflykt och skydd mot regn och skyfall" (Jesaja 4:5-6) – mer om dessa bibelverser i kapitel 12.

Begreppet *utvald* förekommer ofta i Nya testamentet och syftar på alla oss såsom rättfärdiga och utvalda. Därför görs oftast ingen skillnad på de utvalda som omnämns i Matteus 24:22, 24, 31 och i Markus 13:20, 22, 27 gentemot alla övriga bibelställen. – Men, kanske är det inte någon skillnad? Ja om det *inte* är någon skillnad då borde det inte behöva råda några tveksamheter gällande tidpunkten för uppryckandet! Då *måste* uppryckningen ske *efter* vedermodan eftersom det är då som insamlandet av *de utvalda* äger rum. Då *måste* alla bekännande kristna genomlida den antikristliga terrorn, de måste genomlida Guds fruktansvärda vrede, och de måste överleva världskriget Harmagedon, så att de därefter kan se fram emot Jesu härliga ankomst vid tidens slut och då få bli ihopsamlade så som hans utvalda, inte av Jesus själv, utan av hans *änglar*! Men att *änglarna* skulle ihopsamla all världens bekännande kristenhet, och det

efter vrede tidens slut, överensstämmer inte med det som sägs i följande bibelverser: *"hans son, som han har uppväckt från de döda, skall komma från himlen, Jesus, som räddar oss från den stundande vreden"* (1 Thess 1:10), eller: *"därefter skall vi som är kvar i livet föras bort bland molnen tillsammans med dem för att möta Herren i rymden"* (1 Thess 4:17). Självt känner jag en sådan visshet över att det är Jesus själv som kommer från Himlen och räddar oss, innan vreden slår till! Gång på gång får vi denna turordning bekräftad, även i kapitel 5:9: *"Gud har inte bestämt oss till att bli offer för vreden utan till att vinna frälsning genom vår herre Jesus Kristus"*, likaså i Romarbrevet 5:9: *"Då vi nu har gjorts rättfärdiga genom hans blod skall vi av honom så mycket säkrare bli räddade från vreden"*.

"...den stundande vreden" är verkligen ingen lättvindig parentes som det bara är att teoretisera omkring eller hoppa över. Men utan ett någorlunda överskådligt tidsschema över händelseförloppet fram mot tidens ände, skulle det nog varit svårt att skapa sig en tidsmässig uppfattning gällande yttersta tidens vrede. Men det är tydligt att det är den som förorsakar *uppdelningen* mellan olika utvalda, dels mellan oss som utvalts till frälsning på uppräckandets- och uppståndelsens dag (1 Thess 4:15-17), före vreden, samt gentemot *"de utvalda"* som utvalts att *överleva* vreden. De har ända ifrån barndomens tid (Upp 14:4-5) beskyddats genom Guds nåd. Nu skall de alltså bli en föräldrageneration till ett rättfärdigt och återupprättat israelitiskt folk. Så här säger Herren: *"Alla i ditt folk skall vara rättfärdiga, och de skall för evigt äga landet. ...Jag, Herren, skall låta det ske snabbt, när tiden är inne"* (Jes 60:21-22).

Ja, tiden är verkligen inne och den sista årsveckan närmar sig snabbt! Ett återupprättat och helgat israelitiskt folk skall i fysisk mening utgå ifrån *"de utvaldas"* generation. Och detta helgade folk skall förvalta jorden under den tusenåriga freden!

Men, alla de andra Kristusbekännande israeliterna, som inte är med bland dessa etthundrafyrtiofyra tusen utvalda, hur går det med dem? Ja ingen fara! Det går med dem precis som med oss, precis så som israeliten Paulus förklarade för dåtidens Kristusbekännande judar och hednakristna: *"därefter skall vi som är kvar i livet föras bort bland molnen tillsammans med dem för att möta Herren i rymden"* (1 Thess 4:17), precis detta som Uppenbarelseboken 12:5 säger om kvinnan Israels barn: *"Hennes barn rycktes upp till Gud och hans tron"*!

De som lämnas kvar

Jesus säger i talet om tidens slut att lidandet blir så svårt att ingen skulle överleva, om den tiden inte förkortades (Matt 24:21-22). Detta antyder att fler människor överlever Guds vrede och Harmagedonkriget, inte bara de utvalda överlever. Därför kan man räkna med *två* kategorier av överlevande som rent fysiskt skall vandra in i tusenårsriket. Den första kategorin är ju de utvalda som vi redan lärt känna. Den andra kategorin är de som "*lämnas kvar*" (Matt 24:40-41, Luk 17:34-35), det är sådana som Jesus inte kunde ta med sig på grund av deras otro. Nu har de visserligen överlevt vreden och Harmagedon, men i övrigt befinner de sig i en beklagansvärd situation. De är kvarlämnade för att de hyste förakt för frälsningen, de föraktade korset och Jesu Kristi blod! Vad mer kan man häda den heliga anden med! Nej de passar in på just den kategori av människor som Jesus riktade sina ord till, när han sade: "*den som hädar den heliga anden får aldrig någonsin förlåtelse utan är skyldig till evig synd*" (Mark 3:29). De kvarlämnade utgör alltså alla de övriga folkslag som skall samlas inför Människosonen, då han kommer i sin härlighet för att skilja fåren från getterna. Dessa trolösa som lämnades kvar av Jesus utgörs av "*getterna*" vilka sorterades till *vänster* om Människosonen: "*Sedan skall han säga till dem som står till vänster: 'Gå bort från mig, ni förbannade!'*" (Matt 25:41, jfr Jes 65:20). Stolta och egenmäktiga förkastade de korset och Jesu Kristi blod, detta blod som skulle ha kunnat sköljt dem rena från förhärdelse, trolöshet och synd.

Dessa trolösa var ju inte med i uppryckandet, och de ingick inte heller i de skaror av vankelmodiga kristna som för sitt senfärdiga uppvaknandes skull fick möta martyrdöden under odjursväldets dagar (Upp 14:13). Nu har den tusenåriga freden inträtt, men vad skall hända med dessa trolöshetens skaror? Skall de verkligen få tillträde till tusenårsriket? Ja det ser så ut. Men att överleva Harmagedon och yttersta tidens vrede är ingen utkorelse – de har ju överlevt enbart som en följd-effekt av att Gud förkortade nöden för de utvaldas skull! (Matt 24:22.) Av den anledningen ser det ut som om de kvarlämnade inträder i tusenårsriket så som den *förbannade harmagedongenerationen*, den om vilken profeten Jesaja sade: "*den som inte blir hundra anses förbannad*" (Jes 65:20). Ja helt säkert är det just dessa som Jesus tilltalade med epitetet "*ni förbannade*" i Matteus 25:41.

Men denna harmagedongeneration med alla sina folkslag skall trots sin trolöshet mot Kristus bli en föräldrageneration, den också! Nya folkslag och nya släkter skall födas på jorden. Och de skall lära känna Israels Gud! Nya generationer som äntligen kan leva i fred och harmoni med varandra eftersom uppvigglaren Satan ligger bunden i avgrundens djup (Upp 20:2-3). Och dessa nya generationer skall vandra upp till Jerusalems tempel, och de skall prisa och lovsjunga Herrens namn! (Jes 2:1-5.) Men den ursprungliga generationen, harmagedongenerationen, den blir utstranderad från jorden och kommer att dö långt innan sin hundraårsdag, beroende på det arv som den bär med sig från den gamla tiden, från vår tid, då jordens befolkning beräknas bli i genomsnitt omkring åttio år (Psaltaren 90:10).

Kan man överleva Harmagedon och ändå komma till Himlen efter att Jesus fullbordat sin återkomst? Nej, efter detta finns nog ingen frälsning att hoppas på, inte med nuvarande förståelse av bibeltexterna. – Undantagna är naturligtvis *"de utvalda"* som ju befinner sig på jorden. Men de är *alltid* undantagna! De har varit Kristusbekännande israeliter och judar i hela sitt liv, de skall överleva Harmagedon och ändå komma till Himlen! Men innan dess skall de föra det helgade släktet vidare in i den tusenåriga freden! Och efter ett långt liv, där alla i Guds folk *"skall bli gamla som träden"* (Jes 65:22), skall de sedan få somna in och därefter få komma till Himlen! Men om samma möjlighet fanns för *alla kvarlämnade*, varför fick då de kvarlämnade som ångrade sig, och som valde Jesus Kristus istället för antikristväldet, lida martyrdöden? (Upp 13:15.) I kapitel 6 där sigillerna bryts får Johannes se själarna av alla dem som dittills blivit dödade för sitt vittnesbörds skull, men fick då höra att de måste invänta det *fulla* antalet martyrer! *"...de blev tillsagda att vara stilla ännu en liten tid, tills deras medtjänare och bröder, som skulle dödas liksom de själva, hade nått sitt fulla antal"* (Upp 6:11). Nej, för den som överlevt Harmagedon och i övrigt kommit undan med livet i behåll, för den finns nog ingen frälsning att räkna med, beroende på, att har man överlevt antikristväldets bestialiska fador då måste man ha varit en medlöpare till Antikrist! (Dan 11:39.) Men ingen vet hur Gud dömer till slut, eftersom det även blir en *andra* uppståndelse, efter tusenårsriket: *"De andra döda fick inte liv förrän de tusen åren hade gått"* (Upp 20:5). Bibeln använder inte uttrycket 'den andra uppståndelsen' utan det är en omskrivning för dem som fick liv igen. Däremot talas det ju tydligt om den första uppståndelsen, före tusenårsriket, bland annat i Upp 20:6: *"Salig och helig den som får vara med i den första uppståndelsen. Över dem har den andra döden ingen makt, utan de skall bli Guds och Kristi präster och vara kungar med honom i tusen år"*, och naturligtvis i 1 Kor 15:52 och 1 Thess 4:16. På bibelsajten 'alltombibeln.se' finns artiklar som redogör för uppståndelsen. Exempelvis artikeln "En andra chans till frälsning?" beskriver uppståndelsen *efter* tusenårsriket:

"...När vi talar om *den yttersta domen* [efter tusenårsriket] är det för övrigt mycket viktigt att komma ihåg att en dom kan vara både friande och fällande. Och medan församlingen döms i dag (och även där kan domen bli både friande och fällande) så kommer resten av mänskligheten att dömas på exakt samma villkor – men efter tusenårsriket. Det framgår klart av bibeln att de *uppstår* till dom – friande eller fällande – och inte till fördömelse. Enligt Jesus kommer följderna av domen att bli både 'lindrigare' och 'svårare' för olika människor (Matt 10:11-15)..."

7. FIKONTRÄDETS KNOPPNING – ett tidstecken i vår tid

Att Jesu Kristi återkomst är nära förestående framgår av de kännetecken och vägmärken som finns nertecknade i Bibeln. Liknelsen om "Fikonträdet knoppning" utgör just ett sådant tidstecken. Liknelsen förklarar att när fikonträdet Israel börjar knoppas då skall vi förstå att Jesu ankomst står för dörren!

Jesus återgav denna liknelse så som ett exempel då lärjungarna ställde frågor om tidens avslutning (Matt 24, Mark 13, Luk 21). De hade bett om ett förtydligande och bett Jesus avslöja ett kännetecken: *"Säg oss när det skall hända. Och vad blir tecknet för din återkomst och för tidens slut?"* (Matt 24:3). Den första frågan; säg oss när det skall hända, avsåg templets förstörelse, en ödeläggelse som drabbade det judiska templet år 70 e Kr. Den andra frågeställningen gällde ett tidstecken som lärjungarna ville ha och som kunde ge dem närmare upplysningar om tidens avslutning då Jesus skulle komma tillbaka. Jesus besvarade frågorna och beskrev händelseförloppet fram till tidens slut. Men trots att han så omsorgsfullt besvarade deras frågor så tycktes frågornas antal bara öka. Och för att lärjungarna – och bevisligen även vi – skulle få ett konkret kännetecken och en orienteringspunkt att gå efter, gav Jesus oss den liknelse som skulle komma att bli så betydelsefull vid bedömningen om var i tidsåldern mänskligheten befinner sig just nu. Så här lyder liknelsen i Matteus 24:32-35 angående fikonträdet knoppning:

"Lär av en jämförelse med fikonträdet. När kvisten blir mjuk och bladen spricker ut vet ni att sommaren är nära. På samma sätt vet ni när ni ser allt detta hända att han är nära, utanför dörren. Sannerligen, detta släkte skall inte förgå förrän allt detta händer. Himmel och jord skall förgå, men mina ord skall aldrig förgå".

Den här texten återges nästan ordagrant i Markus 13:28-31 samt i Lukas 21:29-33. Men i Lukas kompletteras den med att alla andra träd också skall knoppas! Där heter det: *"Se på fikonträdet och alla andra träd. När de börjar knoppas, då förstår ni av er själva att nu är sommaren nära"* – ett tillägg som under de senaste decennierna, från omkring 1990 visat sig innehålla sprängstoff av oanade dimensioner och som yttrar sig genom de frigörelse- och demokratiseringsvågor som rullar fram över jorden. Fullföljer man nämligen tanken att fikonträdet knoppning beskriver Israels nationella pånyttfödelse, då borde ju rimligtvis de andra trädens knoppning innebära något liknande för andra folk som är förtryckta. Det är denna frigörelseprocess som nu blivit så påtaglig i världen. Det är som om en överjordisk vind sveper fram över jorden. Denna vind har raderat ut och krossat oöverstigliga murar och barriärer, den har ändrat gränser i Europa. Ja så påtaglig var denna andliga vind att den på ett ögonblick raserade Berlinmuren och svepte undan Sovjetunionens kommunistiska- och diktatoriska järnridå! Lika överraskande var det att se förvandlingen i Sydafrika, som från att ha varit en rå och sadistisk apartheiddiktatur plötsligt förvandlades till en demokrati! Eller, vem kunde före 2011 se 'den arabiska våren' komma? Som stormvindar om våren sveper frihetskamperna fram. Många har gått fredligt tillväga, men alltför många har blivit blodiga, våldsamma och utdragna, och

ännu ser vi inte slutet! Vårens knoppar brister – men, till vilket pris?

I alla tider har fikonsträdet och dess frukt varit förebilder på Israel. I Hosea 9:10 säger Herren: *”Som druvor i öknen fann jag Israel, som tidig frukt på fikonsträdet – den allra första – såg jag era fäder”*. Även på andra ställen i Gamla- och Nya testamentet tjänar fikonsträdet som förebild till Israel. Sjuhundra år efter Hoseas tid kunde Jesus konstatera att fikonsträdet Israel inte utvecklat de förstlingsfrukter som det varit ämnat att bära, utan dagen efter intåget i Jerusalem gick han fram till ett fikonsträd för att där plocka några fikon. Men det fanns inga fikon – det var fel säsong! Detta visste Jesus naturligtvis, men han sade till fikonsträdet: *”Aldrig någonsin skall någon äta frukt från dig”* (Mark 11:14). Det var stränga ord till ett fikonsträd i fel säsong – trädet vissnade (v. 21). Men mönstret var tydligt. Jesus visste redan att inte ens i rätt säsong skulle fikonsträdet Israel ha burit evangeliets frukt. Och i liknelsen om vingårdsägaren som hade ett fikonsträd i sin vingård tvingades Herren konstatera: *”I tre år har jag kommit och letat efter frukt på det här trädet utan att hitta någon”* (Luk 13:7).

Trots att skildringarna om fikonsträdet visar en delvis destruktiv trend, så förstärks ändå associationen mellan fikonsträdet och Israel. Fikonsträdet *är* Israel! Och för att lärjungarna och även vi skulle få en orienteringspunkt att hålla oss till, uppmanades vi att hålla utkik efter Israels knoppningstid! Det var Israel som skulle bli tecknet! När Israels oavhängighet förklarades den 14 maj 1948 då förstod de initierade att *”han är nära, utanför dörren!”* I dag går det inte att ta miste, vi ser hur Israel blomstrar – sommaren med Herrens ankomst står för dörren!

Ett släktes livslängd

I liknelsen om fikonsträdets knoppning försäkrades det att *”detta släkte skall inte förgå förrän allt detta händer”*. Meningen borde ju inte ge upphov till några särskilda frågetecken utan borde rätt och slätt ha kunnat gälla Jesu samtida släkte. I uppslagsdelen i Bibel 2000 redogörs för detta släkte: *”...När Jesu samtida kallas 'detta släkte' antyds att de visar en vantro av samma slag: de är ett 'släkte som inte vill tro'... Uttrycket betonar alltså mer att deras inre egenskaper är klandervärda än att de tillhör en i tiden avgränsad generation...”* Ja, det må så vara, men själva bibelversen pekade ju även på en fortsättning, att detta vantroga släkte inte skulle förgå förrän Herrens ankomst stod för dörren! Och Jesus visste ju sanningen, att hans återkomst skulle dröja i ett par millennier! Därför var egentligen hans egen samtid redan överspelad. Intuitivt förstår vi därför att uttrycket inrymmer någonting mer, men riktigt vad, detta kunde i alla fall inte jag till en början formulera. Svenska Akademiens ordlista förklarar ordet släkte så som synonymt med orden släktled och generation. Jag är inte säker på hur en generations medellivslängd statistiskt beräknas. Men i modern tid brukar man säga att människans livslängd är omkring åttio år. Faktum är att gudsmannen Mose, en av Israels stora ledargestalter profeterade om just detta åldersskikt då han i en profetisk psalm förkunnade:

"Sjuttio år varar vårt liv, åttio, om krafterna står bi" (Psaltaren 90:10).

Att patriarken Mose här talade i profetiska ordalag, tyder det faktum på att han själv redan var 80 år då han som ledare för Israels folk började utvandringen från Egypten. Han dog sedan i en ålder av 120 år, långt över den medellivslängd han själv profeterat om. För att vara på den säkra sidan då det gäller bibliska frågeställningar bör man fokusera på Bibelns budskap. Det är Bibelns ord som får gälla även vad gäller individens medellivslängd. Därför är det Moses psalm i Psaltaren 90:10 som får bilda prejudikat för vad som skall gälla för en människas genomsnittliga livslängd: 80 år får gälla. I vår tidsålder kommer dessutom åttio levnadsår närmare verkligheten än sjuttio.

Släktet som föddes 1948

Det släkte som omtalas i liknelsen om fikonträdet knoppning är ett bestämt släkte, nämligen *"detta släkte"*. Jesus hade återgivit ett panorama över det eskatologiska händelseförloppet, och det var detta händelseförlopp som skulle gå i fullbordan *innan* det omtalade släktet skulle upphöra. Men, vilket är detta släkte? Var det verkligen sin egen samtid Jesus syftade på? Nej, det bör det inte ha varit. Vi får inte glömma att förkunnelsen handlade om den yttersta tiden, och Jesus ville förtydliga att den hörde framtiden till. Uttalade han denna edliknande mening för att understryka tyngden i sin förkunnelse? Ja så kan det absolut ha varit. Satsen: *"Sannerligen, detta släkte skall inte förgå förrän allt detta händer"* har ju onekligen en viss edliknande form. Men samtidigt försäkrar Jesus i nästa mening: *"Himmel och jord skall förgå, men mina ord skall aldrig förgå"*. Om Jesus strax innan hade uttalat en omisskännlig ed, varför behövde han då i nästa mening uttala en ny ed? Då förlorade ju den första eden sin trovärdighet eftersom den behövde förstärkas med en ny! Nej, meningen kan knappast enbart ha varit avsett som ed utan borde även ha ett mer vidare perspektiv. Och i och med denna tanke blev jag också påmind om att det finns ännu ett tolkningsalternativ! Det finns nämligen ännu en generation som är mycket lämpad att hänvisa till då det gäller detta släkte och det är den *yttersta tidens generation*. I en not till Matteus 24:34 kommenterar nämligen Svensk Studiebibel begreppet 'detta släkte' och nämner fyra olika tolkningsalternativ. De tre första alternativen har med Jesu judiska samtid att göra, det fjärde lyder:

"...Det släktet, den generationen, som ser början av allt detta ske (Luk 21:30-31) skall också se slutet (Luk 21:32)."

Detta verkar vara det mest trovärdiga och det mest logiska alternativet med tanke på var i tidskalendern vi befinner oss just nu. Det betyder att den generation som i vår tid har fått se fikonträdet Israels knoppar spricka ut, den generationen skall också vara med om Jesu tillkommelse! Israel kungjorde sin oavhängighet den 14 maj 1948 och förklarade sig då vara en fri och självständig stat. Därför framstår

det som helt naturligt att det är det släktet som föddes 1948, samtidigt med staten Israels födelse, som är "*detta släkte*"! Denna generation har kunnat följa fikonsträdets knoppning, den har också kunnat se hur bladen och knopparna spruckit ut, och den skall också få se hur sommaren kommer! Den generationen lever idag sida vid sida med oss! Och den "*skall inte förgå förrän allt detta händer*"! Det är till och med så att tiden är så långt framskriden att denna generations människor nu håller på att gå i pension! När de har blivit så gamla som Mose förutsade att människans genomsnittliga ålder kommer att bli, då kommer dessa människor, *vid vedermodans inträde cirka 2028, att vara 80 år!* Trådarna knyts ihop, bitarna faller på plats, och allt tyder på att liknelsens allegorier har fått sin självklara uttydning.

8. TRE PERIODER AV FRED

De följande två kapitlen relaterar till en mäktig profetia som bibelläsare oftast känner väl till. Det handlar om Hesekielkriget som beskrivs i Hesekiel 38-39, ett förödande anfallskrig som skall riktas mot Israel och som skall anföras av en hövding och storfurste som kallas Gog. Detta krig kommer att på ett särskilt sätt utmärka sig under den närmaste tiden framöver. Detta anfallskrig mot Israel finns även beskrivet i Joels bok samt i Sakarja 12-14, med flera. – Profetian om Hesekielkriget citeras i kommande kapitel. Men först någonting om raka motsatsen: Israels fredsperioder.

Så långt tillbaka jag kan minnas så hade jag hört att fred i Israel skulle vara ett tecken på att yttersta tiden var inne. Så som jag uppfattade det skulle det röra sig om ett enda fredstillfälle, sedan skulle Jesus komma. Denna tradition grundade sig antagligen på Daniels 'sjuttioveckorsprofetia', där den sista tiden skall inledas med ett sjuårigt [freds-]förbund. Förbundet skulle tjäna så som tidstecken, sedan var tidens avslutning kommen. Men i september 1993 hände någonting som dels gjorde mig förbryllad men som också skärpte min uppmärksamhet. Ett freds- och samförståndsavtal som såg ut att kullkasta den etablerade tolkningen om endast *en* fred, blev undertecknat mellan Israels regering och den palestinska organisationen PLO. Avtalet kallades Osloavtalet och skrevs under i Washington med den dåvarande presidenten Bill Clinton som värd. De dåvarande ledarna, den israeliske premiärministern Yitzhak Rabin och den palestinske ledare Yassir Arafat tog varandra i hand – ett avtal var ingånget och alla satte stort hopp till det.

Men, tänkte jag – fredsuppgörelser med Israel? Den yttersta tiden var ju inte kommen ännu? Och återigen var det endast Bibeln som kunde ge upplysningar om framtiden. Då det gäller specifika fredslänkande tillstånd som berör Israel, antyds sådana i flera av de krigsdigra profetiorna, sådana som Hesekiel 38-39 och Joel 3. Visserligen handlar dessa texter i ännu högre grad om förödande anfallskrig, men det är beskrivningarna av tiden som föregår anfallet respektive tiden efteråt som indikerar fredslänkande perioder. I till exempel Hes 38:11 så utbrister anstiftaren tillika med storfursten Gog: *"Jag skall rycka fram mot ett oskyddat land, mot människor som lever lugnt och tryggt, utan murar, port och bommar"*, och i verserna 14-15 bekräftar Herren detta och säger: *"Den dag då mitt folk Israel lever i trygghet skall du bryta upp och lämna ditt hem långt uppe i norr, du och de många folken vid din sida"*. Det går inte att misstolka: Israel lever i trygghet innan det fientliga anfallskriget börjar!

Uppfattningen om att fred råder före anfallet styrks av Joels bok. Där uppmanas länder och folk runt omkring Israel att smida sina *jordbruksredskap* till vapen! Plötsligt skall samhällsresurserna omfördelas och läggas på krigsmaterial! *"Smid om era plogbillar till svärd, era vingårdsknivar till lansar!"* säger Joel 3:10. Den uppmaningen är utan tvekan samordnad med Gogs militära upprustning i Hesekiel 38. – Är man nämligen trogen den eskatologiska tidskalendern så får inte två stora och ödeläggande krig plats inom en så begränsad tidsram som den som nu återstår.

Beroende också på att respektive krigsskildringar är så hemska, så utesluter detta att profetiorna redan kan ha blivit uppfyllda. Men varför börja tala om krig, om vi nu skulle tala om fred? Ja det beror på att just detta krigsangrepp kommer att göra slut på Israels *första* fredslänkande tillstånd, detta fredstillstånd som staten Israel egentligen redan nu befinner sig mitt uppe i!

Men själv fortsatte jag långt in i början av 2000-talet att vänta på en stabiliserande och hållbar fredsuppgörelse mellan palestinierna och Israel. Jag hade fått för mig att profetiorna hade förutsagt detta så att israelerna skulle kunna *nedrusta* sitt militära försvar, så att detta skulle harmoniera med ett israeliskt folk som skulle kunna leva *"lugnt och tryggt, utan murar, port och bommar"*. Men ju mer tiden har gått så har jag börjat undra: kommer de fortsatta men evigt strandande fredssamtalen mellan palestinier och israeler att verkligen bära frukt? Ja absolut, men kanske inte i dagsläget och kanske inte riktigt så som vi hade förväntat oss det (Hes 47:21-23).

Fokuserar man nämligen på profetiornas egna utgångspunkter, då är dessa egentligen inte intresserade av olika fredsuppgörelser. Deras utgångspunkt är att fredstillstånd redan råder i Israel! (Hes 38:8, 11, 14.) Därför bör man nog lyfta fokuseringen bort från dagens tilltrasslade och fastlåsta situation och istället koncentrera sig på detta som profetiorna verkligen säger. De säger att israeliternas hemkomst till fäderneslandet skall medföra en tryggare tillvaro! Och tänker man efter så förhåller det sig ju faktiskt så. Folket har nu sin egen stat, en självständig nation. När hade de det sist? Ur profetiornas perspektiv så befinner sig Israel redan idag i detta tidevarv som Hesekiel 38:11 beskriver som *"lugnt och tryggt"* och som Joel 2:3 liknar vid *"Edens trädgård"*. Ser man däremot på Israel från världssamfundets perspektiv då kan man naturligtvis inte med bästa vilja i världen påstå att Israel är ett nedrustat och *"oskyddat land"* utan *"murar, port och bommar"*. Nej knappast någon skulle väl påstå det. Samtidigt befinner sig landet inte heller i ett regelrätt krig, utan snarare i ett permanent tillstånd av beväpnat försvar, med högsta beredskap mot attentat och terror och förberett att vedergälla alla hot och angrepp, men kanske inte i regelrätt krigföring med annan nation. Profetiorna tar helt enkelt inte hänsyn till alla svåra konflikter och politiska motsättningar i området, – även om Herren var högst medveten om detta och bedyrade: *"Ni, Tyros och Sidon, och ni, filisteernas alla områden – vad vill ni mig? Har ni något att kräva hämnd för? Om ni vill tillfoga mig något ont skall jag genast låta det drabba er själva"* (Joel 3:4). Det är därför man ställer sig frågan: Var det på dessa sakernas tillstånd som Herren syftade, då han i Hesekiel 38:10-11 sade till Gog: *"du smider onda planer och säger: Jag skall rycka fram mot ett oskyddat land"*?

Israel har idag stöd av USA. Att detta stöd skulle kunna komma att avta under de kommande åren så som ett citat ur Rick Joyners bok *"Skörden"* i nästa kapitel kommer att antyda, detta kanske inte verkar särskilt aktuellt i dagsläget eftersom USA nyligen [2017] erkänt Jerusalem som huvudstad och även flyttat sin ambassad till Jerusalem. Men skulle stödet från USA ändå av någon outgrundlig anledning minska då förändras det politiska läget och Israel blir kanske något mer sårbart,

och mera utsatt för mäktiga grannars hat. Av olika anledningar kommer det till sist att bli så att Israel angrips av fienden långt uppifrån norr. Tillsammans med många allierade skall Gog sedan göra slut på Israels innevarande period av fredslänkande tillstånd. Fullföljer man nämligen tanken med tre fredslänkande perioder för Israel, då inträder den *andra* perioden efter att Hesekielkriget tagit slut. I detta fall råder ingen tvekan om att det blir en fredsperiod, eftersom en återhämtnings- och gottgörelseperiod finns dokumenterad i Hes 39:9-10 (jfr Joel 2:25). Profetian säger nämligen att Israel skall ha sin energiförsörjning tryggad under de sju efterföljande åren: "*I sju år skall de elda med dem. De skall inte behöva hämta ved från marken eller hugga den i skogen, med vapen skall de elda*", – kanske eventuellt inte med självaste fiendevapnen, utan kanske mera som en form av utvinning eller förädling. Men denna energiresurs kommer förmodligen att räcka mycket längre än sju år, men sju år är det exakta tidsmättet som skall *integreras* i det eskatologiska tidsschemat.

Men den här andra fredsperioden verkar inte ha något tydligt avslut, utan ser ut att sammansmälta med den tredje, beroende på de äldre traditioner som hävdade att det skall komma en fredsperiod när vedermodan inleds. Därför benämner jag vedermodans inledande tre- och ett halvt år så som Israels *tredje* fred – och detta inte utan orsak! En av orsakerna är att judarna utan nämnvärda hinder verkar kunna fira sina gudstjänster i Jerusalems tempel under första hälften av vedermodan (Upp 11:1, 3), men att dessa sedan avbryts under andra hälften (Dan 9:27). Ett annat argument för varför det är tänkbart med fred under första hälften, är de fyra *apokalyptiska ryttarna* som kommer fram på sina hästar när sigillen bryts i Uppenbarelseboken 6. Som redan nämnts så är den första ryttarens häst vit, vilket ofrivilligt leder tankarna till fred. Så här berättar Johannes: "*Jag såg, och se: en vit häst, och han som satt på den hade en båge, och en segerkrans gavs åt honom, och han kom fram som segrare och för att segra*" (Upp 6:2). Bibelversen säger att han redan *är* en segrare. Och naturligtvis, han är ju initiativtagaren till [freds-]förbundet! detta som var tänkt att omfatta en sjuårsperiod men som vi vet kommer att hålla endast i tre- och ett halvt år. Den vita hästens ryttare med sin båge blir ärad och hyllad och får ta emot "*en segerkrans*" – vilket ju bara kan betyda Nobels fredspris. Men man kan alltså ana det förtäckta hotet från ett vapen hos ryttaren. Svensk Studiebibel förklarar i en not till sigillen att det vita ryttarekipaget är en del av det antikristliga världsimperiet. Så här skriver man: "...Ryttarna är inte personer, utan personifikationer som symboliserar den första uppkomsten av det stora imperiet i ändens tid, där Antikrist efter en tid blir envåldshärskare..."

Men, – sedan öppnas det *andra* sigillet, och den *andra* hästen med sin ryttare träder fram. Då förändras scenen. Detta beror på att fredsavtalet bryts efter tre- och ett halvt år och krigsförbrytelserna från Daniel 11:31 inleds. Detta öppnar vägen för denna andra häst: "*en eldröd*". Och den eldröda hästens ryttare "*fick rätt att ta freden från jorden så att människor skulle slakta varandra*" (Upp 6:4). Underförstått: Det bör inte vara möjligt att ta bort freden från jorden, om den inte från början finns där! – Så skulle de tre israeliska fredsperioderna kunna se ut, kartlagda utifrån vår nutida horisont.

9. HESEKIELKRIGET

(– inklusive citat ur Rick Joyners bok *Skörden*)

Rent faktamässigt finns ett tidstecken som måste få sitt förverkligande under de absolut närmaste åren om den eskatologiska tidskalendern i sin helhet skall ges trovärdighet. Det handlar om *Hesekielkriget*. Men lika otänkbart som det före 2011 var att föreställa sig den 'arabiska våren', med alla proteströrelser, demonstrationer och bitvisa sönderfall inom diktaturländer sådana som Libyen eller Syrien, lika otänkbart är det fortfarande i dag att föreställa sig att profetian om Hesekielkriget skall bli verklighet! Hesekiel 38-39 samt Joels bok och Sakarja 12-14, med flera bibelböcker, beskriver alla ett framtida fullskaligt krig mot Israel. Genom att jämföra de olika profetiornas krigsskildringar med varandra förstår man att det handlar om ett och samma anfallskrig, ett fruktansvärt anfall som ser ut att vara en slags gudomlig slutuppgörelse. Gud har sedan urminnes tid sagt att detta skall komma: "*Det skall komma, det är på väg, säger Herren Gud. Detta är den dag jag har talat om*" (Hes 39:8). Men inte minst kommer kriget också att leda till en uppgörelse mellan Gud och Israels *plågoandar*! Dessa plågoandar som omger Israel runt omkring. Håller man fast vid den eskatologiska tidskalendern [kapitel 4] då finns anledning att befara att detta Mellanösternkrig bryter ut inom en mycket nära framtid. Men, som jag redan nämnt så är det min uppfattning att endast *tiden* kan verifiera om en profetia blivit rätt tolkad eller inte. – Och sett ur ett medmänskligt perspektiv, så skulle man ju ingenting högre önska, än att just denna mäktiga och skakande profetia *skall* ha blivit feltolkad, och i förlängningen falla platt till marken! Så definitivt att den aldrig någonsin blir av!

Händelseförloppet i Hesekiel 38-39 går ut på att då judarna fått återvända till sitt fädernesland – detta som de nu har fått göra – och lever där i trygghet och under fredsliknande förhållanden, då blir landet angripet av Gog och dennes allierade. Men då de fientliga styrkorna kommit in på israeliskt territorium då möts de av motgångar så fruktansvärda att dessa ter sig som övernaturliga. Fienden dukar under i fruktansvärda jordbävningar så väldiga att bergen och murarna rasar, de omkommer på grund av slagregn och våldsamma åskoväder, de går under i fruktansvärda epidemier eller farsoter, och inte minst stupar de fientliga soldaterna genom sina egna militära misstag, så katastrofala att deras allians helt kollapsar. Och sent omsider, vilket man indirekt kan ana, så blir fiendens styrkor slutligen krossade därför att det israeliska försvaret går till motangrepp. Särskilt tydligt verkar detta framgå i Sakarja 12:6-9. Det bör också noteras att detta krig *inte* har någon koppling till Harmagedon. Efter kriget skall ju Israel få uppleva den sju-åriga fredsperioden som jag nyss talade om (Hes 39:9-10, Joel 2:25), och dessutom få uppleva en väckelsetid som blir till en världsvid väckelse av aldrig skådat slag, den som Jesus talade om i Matteus 24:14 (jfr Jes 66:18-19). Även om många är förtrogna med profetian i Hesekiel 38-39, och kanske hört den till leda, så citeras den ändå här för just dem som inte har lika stor bibelvana, eller för att det helt enkelt kan vara praktiskt att ha en översiktlig bild av texten. Så här beskriver profeten Hesekiel detta väldiga drama, citerat från Bibel 2000:

”Herrens ord kom till mig: Människa! Vänd dig mot Gog i landet Magog, storfursten av Meshek och Tuval, och profetera mot honom. Säg: Så säger Herren Gud: Jag skall ta itu med dig, Gog, storfurste av Meshek och Tuval, jag skall släpa fram dig med krokare i käkarna. Jag skall se till att du drar ut med hela din här, hästar och ryttare, alla i praktfulla kläder, ett stort uppbåd med långsköld och rundsköld, alla med svärd i hand. Även folk från Persien, från Kush och Put kommer med, alla rustade i sköld och hjälm. Gomer med alla sina trupper, Bet Togarma långt norrifrån med alla sina trupper – många folk ansluter sig till dig. Gör dig redo och var beredd, du och hela det uppbåd som har samlats kring dig – du skall stå till mitt förfogande. I sinom tid skall du mönstras för att en dag rycka fram mot ett land som återhämtat sig från svärdets härjningar. De som bor där har hämtats hem från många olika folk och åter samlats på Israels berg, som så länge låg öde. De har förts från främmande folk för att få bo i trygghet. Du skall dra fram som ett oväder, komma likt ett moln som täcker landet, du och alla dina trupper och de många folken vid din sida.

Så säger Herren Gud: Den dagen tar tankar form hos dig, du smider onda planer och säger: ’Jag skall rycka fram mot ett oskyddat land, mot människor som lever lugnt och tryggt, utan murar, port och bommar.’ Du vill ta byte och plundra, lyfta din hand mot ruiner som åter är bebodda och mot ett folk som samlats in från främmande länder, som har skaffat sig boskap och ägodelar, ett folk som bor vid världens navel. Folket i Saba och i Dedan liksom handlare och köpmän från Tarshish skall fråga dig: ’Kommer du för att ta byte, har du samlat ditt uppbåd för att plundra, för att röva silver och guld, stjäla boskap och ägodelar? Är det för att ta ett rikt byte du kommer?’ Profetera därför, människa, och säg till Gog: Så säger Herren Gud: Den dag då mitt folk Israel lever i trygghet skall du bryta upp och lämna ditt hem långt uppe i norr, du och de många folken vid din sida, alla till häst, tillsammans ett stort uppbåd, en väldig här. Mot mitt folk Israel skall du dra fram likt ett moln som täcker landet. I kommande dagar skall det ske. Jag skall låta dig rycka fram mot mitt land. Genom dig, Gog, skall jag visa min helighet inför folken, för att de skall inse vem jag är.

Så säger Herren Gud: Du är den som jag för länge sedan talade om genom mina tjänare, Israels profeter, som på den tiden profeterade att jag skulle låta dig anfälla Israel. Den dag då Gog beträder Israels mark skall min vrede väckas, säger Herren Gud. Med harm och lidelse och i brinnande vrede svär jag att en väldig jordbävning den dagen skall drabba Israels land. De skall darra inför mig, havets fiskar och himlens fåglar, de vilda djuren och markens alla kräldjur och alla människor på jorden. Bergen skall rasa och klipporna falla, och alla murar skall jämnas med marken. På alla mina berg skall jag mana fram svärdet mot Gog, säger Herren Gud. De skall gripa till svärd mot varandra. Jag skall straffa honom med pest och blod. Slagregn, hagel och brinnande svavel skall jag vräka ner över honom och hans trupper och de många folken vid hans sida. Så skall jag visa min makt och min helighet och ge mig till känna inför många folk. Då skall de inse att jag är Herren ” (Hesekiel 38).

”Människa! Profetera mot Gog och säg: Så säger Herren Gud: Jag skall ta itu med dig, Gog, storfurste av Meshek och Tuval, släpa fram dig och tygla dig. Du skall dra ner långt uppifrån norr och rycka fram mot Israels berg. Då skall jag slå bågen ur din vänstra hand och vrida pilarna ur din högra. Du skall stupa på Israels berg, du och alla dina trupper och folken vid din sida. Åt vilda djur och rovfåglar av alla slag ger jag dig som föda. Du blir liggande på bara marken. Jag har talat, säger Herren Gud.

Jag skall sända eld mot Magog och mot dem som lever i trygghet på öarna. Då skall de inse att jag är Herren. Mitt heliga namn skall jag göra känt hos mitt folk Israel. Jag tänker inte tillåta att det vanäras mer. Då skall de andra folken inse att jag är Herren, helig i Israel. Det skall komma, det är på väg, säger Herren Gud. Detta är den dag jag har talat om. De som bor i Israels städer skall dra ut och tända eld och bränna upp vapnen, rundsköldar och långsköldar, bågar och pilar, kastspjut och lansar. I sju år skall de elda med dem. De skall inte behöva hämta ved från marken eller hugga den i skogen, med vapen skall de elda. De skall röva från rövarena och plundra sina egna plundrare, säger Herren Gud.

Den dagen skall jag ge Gog en gravplats i Israel, i Overimdalen som ligger öster om havet och är oframkomlig för dem som försöker färdas där. Där skall Gog begravas med hela sin larmande hop. Dalen skall sedan kallas Hamon Gogdalen. Sju månader skall det ta för israeliterna att begrava dem och rena landet. Allt folk i landet skall hjälpa till med begravningen. Detta skall ge dem ära när jag visar min makt, säger Herren Gud. Man skall utse män med uppgift att dra genom landet och begrava dem som ligger kvar ovan jord. Så skall de rena landet. Efter sju månader skall de börja sitt sökande. Om någon av dem finner människoben då han drar genom landet skall han märka ut platsen till dess att dödgrävorna hinner begrava dem i Hamon Gogdalen. (Det finns också en stad som heter Hamona.) Så skall de rena landet.

Människa! Så säger Herren Gud: Säg till alla fåglar och vilda djur: Kom hit, samlas här! Kom från alla håll till min offermåltid, den väldiga offermåltid som jag ställer i ordning åt er på Israels berg. Ni får äta kött och dricka blod. Hjältars kött skall ni äta, blod från jordens furstar skall ni dricka – som vore de bockar, lamm och baggar eller gödtjurar från Bashan. Ät er mätta på fett och drick er rusiga på blod vid den offermåltid jag har ställt i ordning åt er. Vid mitt bord kan ni mätta er med ridhästar och vagnshästar, med hjältar och krigare, säger Herren Gud.

Jag skall uppenbara min makt bland alla folk, de skall bli varse hur jag verkställer min dom och griper in mot dem. Från den dagen och för all framtid skall Israels folk inse att jag är Herren, deras Gud.

De andra folken skall förstå att israeliterna blev förvisade därför att de var trolösa och syndade mot mig. Jag dolde mitt ansikte för dem och prisgav dem åt deras fiender, så att de alla föll för svärdet. Jag handlade mot dem som de

genom sin orenhet och sina brott hade förtjänat. Jag dolde mitt ansikte för dem.

Så säger Herren Gud: Nu skall jag vända Jakobs öde och visa barmhärtighet mot Israels folk, ty jag brinner av lidelse för mitt heliga namn. De skall bära skammen [”nederlag i strid”] för sin trolöshet mot mig, när de lever tryggt i sitt eget land och ingen hotar dem, när jag har hämtat dem hos de främmande folken, samlat in dem från fiendeländerna. Så visar jag min helighet inför många folk. Jag som drev ut dem bland folken skall föra samman dem i deras eget land och inte låta en enda av dem lämnas kvar. Då skall de inse att jag är Herren, deras Gud. Sedan jag utgjutit min ande över Israels folk skall jag aldrig mer dölja mitt ansikte för dem, säger Herren Gud” (Hesekiel 39).

Hur skall staten Israel, detta pytteland orka bära detta gigantiska dråpslag? När Gogs trupper fått fotfäste på israelisk mark, visserligen till övervägande del med flyg (Hes 38:9, 16, Joel 2:1-8), då inträffar en jordbävning så väldig och fruktansvärd att bergen rasar, klipporna faller och murarna jämnas med marken! Och detta mitt i ett krig! Bävande undrar man om det blir någonting kvar? Hur går det med landets invånare? Kan någon överleva detta inferno? Är det att undra på att israelerna behöver en sjuårig återhämningsperiod efter denna våldsamma dramatik! Ja för att överhuvudtaget förstå någonting av allt detta så bör man nog ta en bit i taget.

För egen del var jag tidigare väldigt intresserad av att försöka ta reda på vilka länder som i modern tid kan tänkas angripa Israel. Men uppgifterna har varierat i takt med olika politiska omvälvningar, och med tiden har det därför blivit mindre viktigt att för dagen kunna peka ut varje tänkbar angripares nationalitet. Men med förbehåll för vad den hebreiska grundtexten egentligen kan mena så verkar det ändå finnas en röd tråd som pekar mot *"de omgivande folken"* (Sak 12:2, 6), det vill säga *"alla folk runt omkring"* (Joel 3:11, Sak 14:14) vilka skall dra ut i krig mot Israel. Dessa folk namnges i Hesekiel 38:2-7 med sina uråldriga namn. Med referens till en amerikansk profetisk förkunnare som heter Rick Joyner så blir detta ett storskaligt krig som kommer att beröra många länder runt omkring Israel. Texten i hans bok "Skörden" som jag skall referera till är inte svår att förstå, utan skulle man lägga den eskatologiska tidskalendern såsom bakgrundsfond till hans visioner, då skulle man eventuellt kunna förutspå ett tänkbart tidsscenario för några av hans framtidsvisioner. I boken "Skörden", utgiven 1993 i USA, och utgiven på Vingårdens Förlag 2006, återger Rick Joyner de insikter han fick om bland annat det stundande anfallskriget mot Israel. Så här skrev han 1993 om detta, citerat från kapitlet 'Israel och kyrkan':

"...Vi befinner oss nu i den tid då Herren har sänt fiskare för att kalla judarna tillbaka till deras land [Jeremia 16:14-16], men många har fäst sig så vid sina värdländer att de inte gensvarar på kallelsen. Det kommer en konflikt i Mellanöstern som ska ödelägga Damaskus. Detta ska ske på ett sådant sätt att världen blir rasande på Israel. Då ska många av de problem som då råder i världen skyllas på judar som innehar nyckelroller i ekonomi och politik. Detta ska se ut som en kon-

spiration, så att till och med USA ska två sina händer och delta i den nya förintelsen. De blir jägarna som ska driva judarna från varje nation där de finns kvar. Det blir en så brutal förföljelse att den nazistiska förföljelsen under andra världskriget kommer att verka som en dålig generalrepetition. Under denna tid skall sanna troende över hela världen ge hjälp och skydd åt judar, vilket ska egga upp förföljelse också mot kristna. Att judar och kristna står tillsammans i denna förföljelse tillhör den gudomliga planen...

...Under denna tidsperiod kommer de forna Sovjetländerna i förbund med Iran och andra muslimska nationer att marschera mot Israel med världsoptionen på sin sida. Angreppet kommer att stoppas av en jordbävning och starka stormar. Det kommer att vara en så uppenbar Guds gärning, att den också stoppar angreppen på kristna och sedan tändes en sådan väckelseeld, att troende blir tvungna att gömma sig för att hinna sova medan massorna trycker på och söker frälsning. Detta blir kyrkans största framgång innan Herren kommer tillbaka. Judar och hedningar var menade att utgöra ett bröd (se Ef. 2:14-18). Guds rådslut fullkomnas inte förrän de är förenade till ett i Kristus. När hedningarnas tid är över börjar judarnas och hedningarnas gemensamma tid.

...Detta är några av de viktigaste tidstecknen: När antisemitismen börjar dominera kyrkan och världen, går vi in i det djupa mörker som skall övertäcka jorden (Jes 60:1-2). Det är alltid mörkast strax före gryningen. När de två olivträden ympas ihop kommer historiens mest fruktansvärda mörker att försvagas, och det börjar ljusna. Under Israels mörka prövotid ska två nationer modigt stå vid hennes sida utan att underkasta sig världens politiska tryck, nämligen Sverige och Tyskland. Sverige ska kasta ifrån sig sin traditionella neutralitet och riskera allt för att helt enkelt kunna göra det som är rättfärdigt. Detta ska ladda nationen med sådan beslutsamhet att det ska se ut som om nationen fötts på nytt på en enda dag. Tyskland, som en gång varit under rasismens fruktansvärda förtryck, ska mobilisera sin politiska, ekonomiska och militära makt för att stå med Israel mot detta världsvida angrepp."

Tjugo år efter bokens publicering i USA, fick världen 2011 bevittna hur denna konflikt brutit ut i Mellanöstern som håller på att ödelägga Damaskus! För bara något decennium sedan föreföll Syrien med dess huvudstad Damaskus som en av de mest orubbligaste diktaturerna i Mellanöstern! Men nu har alltså det ofattbara inträffat. Men inte minst med Ryssland och Iran som tillskyndare, så har den syriska diktaturen ändå kunnat sitta kvar. Och ännu [hösten 2021] verkar konflikten inte ha smittat Israel på ett sådant sätt att USA måste 'två sina händer'...

En annan obeveklig diktatur i Mellanöstern är Iran, eller Persien som det heter i Hesekiel 38:5. Iran är därmed en av de nationer som tydligast går att identifiera, av dessa som är namngivna i profetian och som skall delta i anfallet mot Israel. De övriga angriparna ingår i de lite mer svävande grupperingarna omfattande muslimska nationer och forna Sovjetländer. Svensk Studiebibel är dock lite mer direkt

och skriver i sin fotnot till Hes 38-39: "...Josefus identifierar Magog som skyterna, och Gogs rike kan då knappast vara något annat än det nuvarande Ryssland (Ros)..." Ja hur detta nu än kommer att falla ut, så kommer det ändå att visa sig hur skört och utlämnat det moderna Israel i själva verket är då omvärldens stöd vacklar. Men med bävan och glädje läser jag om hur Sverige och Tyskland skall hålla sig utanför detta övergrepp mot Israel! I stället skall våra bägge nationer göra gemensam sak och ge stöd, hjälp och beskydd åt förföljda judar! Men, Herren lät också förstå att det finns ett annat syfte med detta krig, nämligen att statuera exempel bland plågoandarna! Dessa plågoandar som ständigt smädar, trakasserar och hotar Israel. Detta klargjorde han redan i början av profetian: *"Jag skall ta itu med dig, Gog, storfurste av Meshek och Tuval, jag skall släpa fram dig med krokar i käkarna. Jag skall se till att du drar ut med hela din här; hästar och ryttare, alla i praktfulla kläder, ett stort uppbåd..."* (Hes 38:3-4).

Det står klart att Gog och hans allierade inte är fria att välja, varken tid eller plats, när de ställs inför uppdraget att anfälla Israel. Deras syndabägare håller på att fyllas (Sak 12:2), nu skall de själva få dricka kalken! Aningslösa manövreras de in mellan skaklarna till det uppdrag som obönhörligen kommer att driva dem mot undergångens rand. De drivs att agera – och ställs sedan till svars för detta! Herren vet att Gog, som tillika är en andlig furste, en demon, har de bästa förutsättningarna att uppvigla och egga folken runt omkring till angrepp mot Israel. Därför uppmanar Herren Gog och säger: *"Du vill ta byte och plundra"*. När då Gog och hans allierade ivriga gör slag i saken, då förgår de sig mot Gud och väcker hans väldiga vrede, och Herren intygar: *"Den dag då Gog beträder Israels mark skall min vrede väckas"*. Ingen lyfter sin hand ostraffad mot Guds ögonsten! (Sak 2:8, jfr Joel 3:4.) Därför försäkrar Herren sitt folk och intygar: *"när den tiden kommer skall jag ta itu med dina plågoandar. ...Jag skall göra er ryktbara och ärade bland alla jordens folk då jag vänder ert öde inför era ögon!"* (Sefanja 3:19-20.)

Under förkrossande omständigheter, inför judarnas egna ögon, skall Gud vända sitt folks öde! Under det katastrofläge som uppkommit, då ett fullskaligt krig har kommit över dem, har staten Israel endast två val: att helt gå under, eller att i nöd ropa till Gud! Och i samma stund som israelerna då visar sin beredvillighet att med uppriktiga hjärtan vända sig till Gud i bön (Joel 2:12-14, Jes 30:19), då kommer Herren att inför deras egna ögon vända deras öde! Då skall alla jordens folk få se ett mäktigt men makabert skådespel: De skall få se hur Gogs arméer, dessa plågoandar, plötsligt vänder sig mot varandra och i vansinnig förvirring börjar förgöra sig själva! Bundsförvanterna skall angripa varandra och anfälla de egna länder (Hes 39:6, Sak 12:6) och naturens element skall med spjutspettsprecision förgöra de invaderande arméerna.

Gogs anfall i samverkan med Sakarja och Joel

I samband med Hesekielkriget är det otänkbart att förbigå profeterna Sakarja och Joel. Sakarja 12 och 14 beskriver fruktansvärda övergrepp mot Israel. Parallellerna till Hesekiels krigsskildring är lätta att se. Jag tvekar inte att påstå att kapitel 12 och större delen av kapitel 14 i Sakarja beskriver Hesekielkriget, sett ifrån en annan vinkel. I de följande citaten från Sakarja kan man se hur mönstret upprepas; Israel blir attackerat av de *"omgivande folken"*. Men fienden grips av vanvett, deras hästar och ryttare blir vettlösa av skräck. – Trots att militärt rytteri inte längre förekommer har vi inga svårigheter att förstå det målande språket! Efteråt skall, parallellt med Hes 39:29 Herren ingjuta en anda av godhet och vilja till bön hos sitt folk. Så här beskrivs dramat i Sakarja 12:

"Jag skall göra Jerusalem till en bägare som berusar alla de omgivande folken. Också Judas städer skall belägras tillsammans med Jerusalem. Den dagen skall jag göra Jerusalem till en lyftesten för folken: var och en som försöker lyfta den skall sarga sig, och alla jordens folkslag skall samlas mot den. Den dagen, säger Herren, skall jag slå alla hästar med skräck och alla ryttare med vanvett. Men över Juda skall mina ögon vaka, och folkens alla hästar skall jag slå med blindhet. Då skall Judas släkter tänka: Jerusalems invånare har sin styrka i Herren Sebaot, sin Gud. Den dagen skall jag göra Judas släkter till ett glödande fyrfat bland vedträn och till en brinnande fackla i en kärve, och de skall förtära alla omgivande folk, på alla sidor.

...Men i Davids ätt och i Jerusalems invånare skall jag ingjuta en anda av godhet och vilja till bön, och de skall se upp till mig. Den som de har genomborrat skall de sörja som man sörjer sin ende son, de skall gråta bittert över honom som man gråter över sin förstfödde " (Sakarja 12:2-6, 10).

Även delar av kapitel 14 beskriver en i det närmaste identisk krigssituation; Fienderna drabbas av vedervärdiga plågor, vilket leder till att ögonen, munnen och kroppens mjukdelar hastigt förruttnar medan de ännu lever. Liknande plågor drabbar djuren vilket leder tankarna till att angriparna fallit offer för verkningarna från sina egna kemiska- eller biologiska stridsmedel. De anfallande trupperna grips av fruktansvärt vanvett vilket leder till inbördes massakrer, helt i överensstämmelse med Hes 38:21.

Motvilligheten att se och erkänna människans ofattbara ondska kan ha bidragit till rubriksättningen av kapitel 14 i Sakarja. Man har rubricerat kapitlet som "Den stora slutstriden" vilket leder tankarna till slutstriden vid Harmagedon. Endast i detta sammanhang har man kunnat föreställa sig sådana hemskheter som tas upp här. Men studerar man den aktuella texten ser man att kriget riktar sig mot Jerusalem och Juda, alltså mot ett nutida Israel. Kriget har i detta avsnitt av bibeltexten *ingenting* att göra med Harmagedon. I världskriget Harmagedon kommer inte israelerna att ha någonting att säga till om, tvärt om, då är den Kristusbekännande församlingen uppryckt och 'Israels heliga kvarleva' är

skingrad ut över jorden, medan världen befinner sig i upplösningstillstånd. Men här i Sakarjas krigsskildringar är israelerna kapabla att med viss framgång strida för sin stad! Så här beskriver Sakarja 14 dessa fasansfulla strider:

”Och detta är den plåga som Herren skall låta drabba alla folk som drar ut i krig mot Jerusalem: deras kött skall ruttna medan de ännu står upprätt, deras ögon skall ruttna i sina hålor och tungan skall ruttna i munnen på dem. Den dagen skall Herren sända en stor förvirring över dem, så att de ger sig på varandra och kämpar inbördes. Även Juda skall strida i Jerusalem. Då skall rikedomar från alla folk runt omkring samlas ihop: mängder av guld, silver och kläder. En likadan plåga skall drabba hästar, mulor, kameler, åsnor och alla andra djur i lägren” (Sakarja 14:12-15).

Med allra största sannolikhet beskriver även profeten Joel upptakten till Gogs anfallskrig. Också här riktas orden mot ett avgränsat område, mot: *”alla folk [folken] runt omkring”* (Joel 3:11-12). Några som läst Joels profetior har kanske associerat dem med Harmagedon, detta domedagskrig som skall utkämpas mellan Gud och ondskefulla människor i ändens tid. Men Joels profetior har mer beröringspunkter med Hesekiels- och Sakarjas krigsskildringar, än de har med Harmagedon. Joels bok omfattar tre kapitel. De två första innehåller visioner om anfallande gräshoppsliknande vidunder som rasslar som stridsvagnar när de far fram över bergstopparna. De lämnar en förfärande ödeläggelse efter sig. Kapitel tre verkar sammanfatta de två första. Det kan tyckas vara i mesta laget att citera ännu en omfattande profetia, men kanske kan det även här vara praktiskt att kunna överblicka delar av texten. Så gott som varje stycke i Joels bok innehåller detaljer och beröringspunkter med de föregående profeternas skildringar:

”...Ni skall berätta det för era barn, och de skall berätta det för sina, och deras barn för nya släkten: vad gräshopporna lämnade kvar åt gräsngarna upp, vad gräsngarna lämnade kvar åt gräsbitarna upp, vad gräsbitarna lämnade kvar åt gräsätarna upp.

...Ett folk drar fram över mitt land, oräkneligt och mäktigt. Det har tänder som ett lejon, bitt som en lejoninna. Det har härjat min vingård och skövlat mina fikonsträd. Barken är avskalad och bortsliten, grenarna lyser vita.

...Hör hur boskapen stönar! Kor och oxar irrar omkring, det finns inget bete för dem. Även fårhjordarna plågas. Till dig, Herre, ropar jag, ty utmarkens beten har elden förtärt, en låga har bränt alla markens träd. Även de vilda djuren ropar till dig, ty bäckarna har torkat ut och utmarkens beten har elden förtärt (Joel 1).

...Som gryningen över bergen sprider sig ett folk, stort och mäktigt. Dess like har aldrig funnits och skall aldrig någonsin finnas. Framför dem förtärande eld, bakom dem brännande låga. Som Edens trädgård är landet framför dem,

men bakom dem är det en öde öken. Ingenting blir skonat. De liknar hästar, som stridshästar spränger de fram. De rasslar som stridsvagnar när de far fram över bergstopparna, som eld då den dånar i halmen, som en krigshär ordnad till strid. Folken darrar inför dem, alla ansikten vitnar. Som kämpar störtar de framåt, som krigare stormar de muren. Var och en går sin väg rakt fram, viker inte från sin bana. Ingen tränger den andre, var och en följer sin egen väg. Ja, de löper genom pilregnet utan att bryta ledet. De stormar staden, de klättrar över muren, de tränger in i husen, tar sig in genom fönstren som tjuvar.

... 'Herre, skona ditt folk, lämna inte de dina att skymfas så att de blir till en visa bland folken. Varför skall hedningarna få säga: Var är deras Gud?' Då greps Herren av lidelse för sitt land och av medömkan med sitt folk. Och Herren svarade sitt folk: Jag skall ge er säd och vin och olja, så mycket ni behöver. Aldrig mer skall jag tillåta att ni blir skymfades bland folken. Fienden från norr skall jag förvisa, driva bort till öde, torra trakter, förtruppen mot havet i öster och eftertruppen mot havet i väster. En stank skall stiga från honom, en lukt av förruttnelse.

...Så skall logarna fyllas av säd, pressarna flöda över av vin och olja. Och jag skall gottgöra er för åren som slukades av gräshopporna, av gräsbitarna, gräsätarna och gräsgnagarna – min stora här som jag sände mot er.

...Det skall komma en tid då jag utgjuter min ande över alla. Era söner och döttrar skall profetera, era gamla män skall ha drömmar, era unga män se syner. Också över slavar och slavinnor skall jag då utgjuta min ande... (Joel 2).

Vid den tiden, när dagen är inne då jag vänder Judas och Jerusalems öde, skall jag samla alla folk och föra dem ner i Joshafats dal. Där skall jag ställa dem till svars för vad de gjort mot Israel, mitt eget folk, som de skintrat bland folken. De har styckat mitt land och kastat lott om mitt folk. De har lämnat pojkar som betalning för skökor och sålt flickor för vin som de druckit.

Ni, Tyros och Sidon, och ni, filisteernas alla områden – vad vill ni mig? Har ni något att kräva hämnd för? Om ni vill tillfoga mig något ont skall jag genast låta det drabba er själva. Ni har tagit mitt silver och guld och fört bort mina dyrbaraste skatter till era tempel. Invånarna i Juda och i Jerusalem har ni sålt till grekerna, så att de förts långt bort från sitt eget land. Jag skall mana dem till uppbrott från de platser dit ni sålt dem, och det onda skall drabba er själva. Jag skall låta judeerna sälja era söner och döttrar; de skall sälja dem till sabeerna, ett folk långt borta. Herren har talat.

Detta skall ni ropa ut bland folken: Invig er till krig, båda upp kämparna, låt alla krigare samlas och dra ut! Smid om era plogbillar till svärd, era vingårdsknivar till lansar! Den svage skall känna sig som hjälte. Skynda er att komma, samlas här, alla folk runt omkring! Herre, sänd ner dina kämpar! Folken skall bryta upp och tåga till Joshafats dal. Där skall jag sitta till doms över alla folken runt omkring..." (Joel 3).

När profeten Joel på sin tid fick se dessa syner om hur ofattbara monster kom rasslande och dånande ovanför bergstopparna, då fanns nog inga andra referenser att tillgå än att jämföra dessa flygande vidunder med väldiga svärmar av rovgiriga gräshoppor. Kunde det på den tiden finnas ett värre mardrömsscenario än att höra bruset från skyn av miljontals gräshoppor som, där de slog sig ner, attackerade och angrep jordbruksgrödorna och växtligheten så till den grad att det efteråt såg ut som ett krigshärjat och förött landskap? Man vet att sådana svärmar kan innehålla miljoner och åter miljoner av gräshoppor som äter sin egen vikt varje dag! Profeten ser hur marken ligger svartbränd och öde när de rasslande och dånande härarna dragit förbi.

Gräshopporna beskrivs som om det vore fyra olika arter. Men varför just fyra? Ja, det minimala som jag känner till om vandringsgräshoppor, som det nog är frågan om, kommer från ett vetenskapsprogram som Sveriges Television för ett antal år sedan visade om gräshoppor och med vetenskapsjournalisten Henrik Ekman som programredaktör. Just den arten av vandringsgräshoppor som programmet redogjorde för, har en livstidscykel på cirka sex månader. Under denna tid genomgår varje gräshoppasindivid flera olika utvecklingsstadier. Den ökar i storlek tills den når en längd av cirka tio centimeter. Under sin livstid skiftar den färg *fyra* gånger! Som mycket ung är den i första stadiet *grön*, därefter under följande stadier blir den *brun*, sedan *gul* och därefter *rödaktig*. Kan det ha varit dessa fyra färgstadier som profeten uppmärksammade, och som han namngav som om det vore fyra olika arter? Som jag förstod av programmet så är det nu i modern tid som man kunnat kartlägga dessa vandringsgräshoppors hela livscykel och upptäckt att det är *samma* individ som ändrar färg *fyra* gånger, och inte att det är fyra olika arter. – Färgerna mäter upp vandringsgräshoppans halvårslånga livstidscykel.

Men varför lägga fokus på en gräshoppas livslängd? Ja det är nog fler än jag som har undrat över om det finns ett underliggande budskap i dessa fyra bibliska gräshoppasarter. Tillsammans med dessa vetenskapliga rön och parallellt med sju-månadersperioderna som omtalas i Hesekiel 39:12-14, så blir dessa uppgifter oerhört intressanta! Som strax skall framgå så kan vandringsgräshoppans livstidscykel ha att göra med hur länge Hesekielkriget kommer att vara! Men först några andra iakttagelser och gemensamma nämnare gällande de tre citerade profetiorna. Den sammanbindande länken som talar för att det är ett och samma krigsdrama som skildras, är det samstämmiga löftet om att Gud skall 'utgjuta sin ande' över sitt folk! Så som jag har förstätt så har 'Israels folk' generellt sett ännu inte tagit emot den heliga Anden på det sätt som Apostlagärningarna 2 förkunnar. Naturligtvis har Gud utgjutit sin ande över Israels folk! – Det har han gjort över hela jorden! Det var ju detta som aposteln Petrus förklarade redan på Pingstdagen då han refererade till Joel 2:28-32. Men löftet har dessvärre förklingat ohört i ortodoxa judars hjärtan, hos dem vilkas högsta önskan är att tjäna och älska Gud, men genom Lagen. Den heliga andens utgjutande är naturligtvis inte ett tidstecken eftersom detta redan är fullbordat, men det är definitivt ett tecken som *förenar* de krigsskildrande profetiorna:

I Hesekiel 39 försäkrar Herren: *"Sedan jag utgjutit min ande över Israels folk skall jag aldrig mer dölja mitt ansikte för dem"* (v. 29).

I Sakarja 12 säger Herren: *"Men i Davids ätt och i Jerusalems invånare skall jag ingjuta en anda av godhet och vilja till bön, och de skall se upp till mig. Den som de har genomborrat skall de sörja som man sörjer sin ende son, de skall gråta bittert över honom..."* (v. 10).

Och i Joel 2: *"Det skall komma en tid då jag utgjuter min ande över alla. Era söner och döttrar skall profetera, era gamla män skall ha drömmar, era unga män se syner. Också över slavar och slavinnor skall jag då utgjuta min ande"* (v. 28-29).

Det finns även andra lättolkade beröringspunkter hos de aktuella krigsskildringarna, till exempel:

...att folket har återvänt: Hes 38 säger: *"De som bor där har hämtats hem från många olika folk och åter samlats på Israels berg, som så länge låg öde"* (v. 8). Och i Joel 3 står det: *"Invånarna i Juda och i Jerusalem har ni sålt till grekerna, så att de förts långt bort från sitt eget land. Jag skall mana dem till uppbrott från de platser dit ni sålt dem"* (v. 6-7)

...att angreppet sker med stridsflygplan: Hes 38 säger: *"Du skall dra fram som ett oväder, komma likt ett moln som täcker landet (v. 9) ...Mot mitt folk Israel skall du dra fram likt ett moln som täcker landet"* (v. 16). Och Joel 2 säger: *"Som gryningen över bergen sprider sig ett folk, stort och mäktigt. ...De rasslar som stridsvagnar när de far fram över bergstopparna"* (v. 1-2, 5)

...att kriget sprider sig: Hes 39 säger: *"Jag skall sända eld mot Magog och mot dem som lever i trygghet på öarna"* (v. 6). Sakarja 12 säger: *"Den dagen skall jag göra Judas släkter till ett glödande fyrfat bland vedträn och till en brinnande fackla i en kärve, och de skall förtära alla omgivande folk, på alla sidor"* (v. 6)

...att fienden stupar: Hes 39 säger: *"Du skall stupa på Israels berg, du och alla dina trupper och folken vid din sida. ...Du blir liggande på bara marken"* (v. 4-5). Och i Joel 2: *"Fienden från norr skall jag förvisa, driva bort till öde, torra trakter, förtruppen mot havet i öster [Döda havet] och eftertruppen mot havet i väster. En stank skall stiga från honom, en lukt av förruttnelse"* (v. 20), och Sakarja 12 säger: *"Den dagen ämnar jag förinta alla de folk som drar upp mot Jerusalem"* (v. 9).

Hesekielkrigets starttid och dess varaktighet

När skulle detta krig kunna befaras utbryta? Ja profetiorna anger ingen tidpunkt, men anger däremot vissa kännetecken. Men dessa är allmänt hållna och ger tidsmässigt ingen träffsäker vägledning. Till exempel skall folket vara samlat i sitt fädernesland. Detta tecken är visserligen mycket tydligt, men ändå omsluter det per i dag en tidsram av dryga sjuttio år och har därför mist litet av sin skärpa. I stället får man söka stöd i den eskatologiska tidskalendern. Med denna som underlag borde man någorlunda kunna förutse Hesekielkrigets utbrott och även dess avslutning genom att väga in olika tolkningsalternativ.

När det gäller krigets avslutningsfas kunde vi se att Herren kommer att vilja *gottgöra* sitt pånyttfödda folk (Joel 2:25-26, Sak 14:14, Hes 39:9-10) för krigets härjningar. Gottgörelseperioden kommer att omfatta "*sju år*", det vill säga ett år för var och en av dessa "*sju månader*" som kriget tog (Hes 39:14). Under den tiden kommer Israel att ha sin energi- och livsmedelsförsörjning tryggad. Dessa sju gottgörelse- och återhämtningsår kan av naturliga skäl inte fullt ut placeras i vedermödans sjuårsvecka utan måste därför fördelas. Är man då trogen tolkningsprincipen att vedergällningens tid upphör cirka 2028 samt att vedermödan sedan ansluter med sina sju år, då är det kvarvarande tidsutrymmet väldigt kort. För att då kunna få en sammanhängande återhämtningsperiod borde man först kunna ta i beaktande att det judiska gudstjänstfirandet verkar bli lämnat ifred under första hälften av vedermödan (Upp 11:1, 3). Därmed skulle man *hypotetiskt* kunna förutsätta att vedergällningens *sista* tre- och ett halvt år *adderas* till vedermödans *första* tre- och ett halvt år, då bli det en sammanhängande period av sju år.

Men hur lång tid skulle själva kriget vara? Ja på den frågan verkar profetiorna ha avgivit ett svar. Många gånger hade jag läst kapitel 39 i Hesekiel och läst verserna som handlar om hur lång tid det skall ta för israelerna att begrava de stupade fiendesoldaterna: Sju månader skall begravandet ta. Men varje gång jag läste detta hade jag underlåtit att stanna till inför den differentiering som texten gör då den talar om tidsmättet sju månader. Så här står det:

"Sju månader skall det ta för israeliterna att begrava dem och rena landet. Allt folk i landet skall hjälpa till med begravningen. ...Man skall utse män med uppgift att dra genom landet och begrava dem som ligger kvar ovan jord. Så skall de rena landet. Efter sju månader skall de börja sitt sökande. Om någon av dem finner människoben då han drar genom landet skall han märka ut platsen till dess att dödgrävorna hinner begrava dem i Hamon Gogdalen" (Hes 39:12-15).

Det gigantiska begravningsarbetet kommer att ta sju månader! Men arbetet kan inte påbörjas förrän *efter* sju månader! Sju månader efter vad? Sju månader efter begravandet? Nej verkligen inte. Landet har ju blivit renat i och med begravandet. Men återigen med reservation för vad den hebreiska grundtexten kan avse så bör man kunna uttyda de sju månadernas fördröjning på så sätt att israelerna måste *vänta* i sju månader, tills kriget är över! Rimligen borde Israel inte kunna påbörja

ett så gigantiskt begravnings- och saneringsarbete mitt under brinnande krig, då fiendehärarna inte ens till fullo är besegrade. Men, *när kriget är slut efter sju månader*, då skall alla i landet börja med begravningsarbetet, som också detta kommer att ta sju månader. Det är alltså i detta sammanhang som kopplingen till vandringsgräshoppornas livstidscykel blir så intressant! De fyra bibliska gräshoppsbeteckningarna skulle enligt vetenskapliga rön kunna bestå av en och samma gräshoppas individs fyra olika utvecklingsstadier, och skulle därför kunna ge stöd för uppfattningen att själva kriget kommer att ha en varaktighet av *högst sju månader*. – I den mån att uttolkningen av Hesekielkrigets profetia kan verka rimlig så ligger uppfyllelsen av den inom en väldigt nära framtid.

10. EN VÄRLDSVID VÄCKELSE

Snart är de två bittra vedergällningsdagarna över för judarna och deras smärtfyllda öde skall vända! Genom Hesekielkrigetets prövningar och svåra födslovåndor skall ett pånyttfött folk träda fram (Jes 66:8). Israel skall få erfara Guds väldiga makt när Herren näpser plågoandarna runt omkring och räddar sitt folk från undergång. Men det nödgades till slut bli ett krig innan detta styvnackade folk (Jes 48:4) väcktes till insikt! Men nu skall de få uppleva hur den urgamla versen i Sakarja 12:10 lyses upp i uppfyllelsens ljus. De har verkligen fått gråta bittert över detta öde som för så länge sedan sände deras Frälsare i döden. Men nu skall ödet vända! Mycket lidande kunde dock ha besparats dem om de från början hade trott. Men ur denna nyvunna insikt skall en väckelsevåg brusa fram över Israels land och strömma ut över hela jorden! Så här säger Herren:

"Jag kommer för att samla alla folk och alla språk. De skall komma och se min härlighet. Jag skall göra ett tecken bland dem och sända dem som överlevt till de andra folken, till Tarshish, Put och Lud, till Meshek, Tuval, Javan och de fjärran kustländerna, som inte har hört om mig och inte har sett min härlighet. De skall förkunna min härlighet bland de andra folken" (Jesaja 66:18-19).

Ett budskap som skall nå ut över jorden och förkunnas av *"dem som överlevt"*? Överlevt vad? Ja noten till bibelversen ger ingen direkt vägledning, men genom att Jesaja i detta bibelsammanhang talar om Israels folks återupprättelse och om den nya tiden, så får man utgå ifrån att det är överlevande från Mellanösternkriget som avses. Många av folken från Gogs allierade skall då komma till insikt. De har bevittnat hur Israels Gud gripit in och räddat sitt utvalda folk! Fast landet är så litet så kunde inte stora och mäktiga härsmakter kasta ut Israel i Medelhavet, detta som de så länge har lovat att göra. I stället har de sett hur väckelsens Ande har skapat nytt liv i Israel och omvänt hela landet, och nu kommer folken själva runt omkring att få höra om frälsningens evangelium, och de skall tro på detta och göra omvändelse! Utan tvekan är det denna världsvida väckelse som också Herren Jesus syftade på, då han i talet om tidens slut vittnade och sade: *"Och budskapet om riket skall förkunnas i hela världen och bli till ett vittnesbörd för alla folk. Sedan skall slutet komma"* (Matt 24:14).

Det är genom det pånyttfödda och andeuppfyllda Israel och genom andeuppfyllda församlingar över hela jorden som budskapet om Guds frälsning kommer att förkunnas! Tiden är knapp, men tillräcklig. Framför allt därför att Jesus har försäkrat att förkunnelsen skall bli till ett vittnesbörd för *alla* jordens folk! Men också därför att budskapet får tillgång till en högteknologisk- och digitaliserad infrastruktur! Detta skulle innebära att det inte kommer att finnas en enda individ på jorden som inte efter detta har hört talas om Frälsaren Jesus Kristus, som korsfästes och dog såsom ställföreträdare för en annars dödsdömd och syndig mänsklighet.

Det är även om denna väckelsetid som den amerikanske förkunnaren Rick Joyners visioner handlade om då han i boken *"Skörden"* i samband med anfallet

mot Israel berättade om Israels mirakelräddning och säger: "...Det kommer att vara en så uppenbar Guds gärning, att den också stoppar angreppen på kristna och sedan tändes en sådan väckelseeld, att troende blir tvungna att gömma sig för att hinna sova medan massorna trycker på och söker frälsning".

Det är inte så lång tid kvar till dess – kanske högst något halvt decennium, om man skall sätta tilltro till den eskatologiska tidskalendern – men ännu kan man inte skönja den allra minsta spricka i de ortodoxa judarnas avvisande attityd mot Kristus Jesus. De är obevekliga. Men en dag, ganska snart skall Jesu liknelse i Matteus 20: 1-16 gå i fullbordan, den om vingårdsägaren som under en hel dag, från den första timmen till den elfte, gick ut för att förmå arbetare att komma till hans vingård. När så äntligen judarna i elfte timmen hörsammade uppmaningen att gå ut och arbeta, då utträttade de ett helt dagsverke på en enda timme! Hela världen kommer att få höra talas om Israels mirakulösa räddning, och jordens folk kommer att vilja höra mer om Jesus Kristus och många skall komma till tro på Honom!

11. DET NYA TEMPLET

Jerusalems tempel ser ut att spela en viktig roll i ändens tid. Ändå står det inget judiskt tempel på Tempelplatsen i dag. Hur skall man förhålla sig till det? Är det verkligen ett autentiskt tempel det handlar om? Ja på den frågan finns nog olika svar. Även om vi såsom kristna hyser vissa betänkligheter kring ett judiskt tempel så går det inte att bortse ifrån den mäktiga tempelprofetian som återfinns i Hesekiel 40-48. Enligt den ser det ut som om Gud har för avsikt att låta uppföra ett tempel i Jerusalem. Denna profetiska vision beskriver i detalj hur templet skall byggas, hur prästerna skall tjäna Herren, och platsen där templet skall stå är självskriven. Allt anges med minutiös noggrannhet, även de olika offerceremonierna och hur offerdjurens blod skall handhavas. – Nej för denna del finns nog knappast något utrymme för misstolkningar, det handlar om offer enligt Mose lag, det vill säga *"både slaktoffer och matoffer"* (Daniel 9:27).

För kristenheten är djuroffer vämjeligt! – Vi vet alla varför (Romarbrevet 3:20-26). Därför framstår templets vara eller icke vara kanske mest som en 'icke-fråga' för oss, en fråga av mindre intresse. Och generellt kan det till och med ta emot att föreställa sig ett verkligt utfall av tempelprofetian, beroende just på de utförliga föreskrifterna som har med de mosaiska offerceremonierna att göra. För mig är det dessutom litet av ett mysterium hur ortodoxa offergudstjänster kan få en sådan nytändning samtidigt med den omvälvande väckelsen som jag nyss talade om. Väckelsen och templets återuppbyggande pågår nämligen parallellt under återhämtnings- och gottgörelseperioden. Men det är som om Gud har ett övergripande syfte med detta tempelbygge. Herren ser det redan så som färdigbyggt, rensat, renat och återinvigt (Dan 8:14) i den *nya* tidsåldern, då inga offergudstjänster skall finnas mer, då djur och människor skall få leva sina liv livstiden ut! Eller, – skall det fortfarande förekomma djuroffer? Till exempel när Jerusalems framtida härlighet beskrivs i Jesaja 60 så står det faktiskt i vers 7: *"Kedars får-hjordar samlas hos dig, baggar från Nevajot står till din tjänst. Jag skall ta emot dem som offer på mitt altare och öka mitt tempels härlighet"*? Bibel 2000 lämnar ingen kommentar beträffande offer, men tack och lov så gör Svensk Studiebibel det och skriver: "Guds folk skall frambära andliga offer som behagar Gud (jfr Joh 4:21-26, Hebr 10:1, 13:10-16)." Jesus säger där i Joh 4:23-24: *"Men den tid kommer, ja, den är redan här, då alla sanna gudstillbedjare skall tillbe Fadern i ande och sanning. Ty så vill Fadern att man skall tillbe honom. Gud är ande, och de som tillber honom måste tillbe i ande och sanning"*! Jerusalems tempel skall vara en samlingspunkt för *alla* jordens folk under den nya tidsåldern: *"folkslag i mängd skall komma"* (Jes 2:3) och de skall prisa Gud och tillbe och lovsjunga Herrens namn i det nya templet! – Och utanför skall fåren och lammen gå och beta utan att behöva riskera sina liv som offer!

Som kristna är vi starkt medvetna om att Nya testamentet talar om vår kropp som ett Guds tempel. I Första Korinthierbrevet säger Paulus: *"Förstår ni inte att ni är Guds tempel och att Guds ande bor i er? ...Ty Guds tempel är heligt, och ni är det templet"* (1 Kor 3:16-17, jfr 6:19). Detta bibelord vill vi vara trogna! När

då Gamla- eller Nya testamentet för tempelfrågan på tal, då drabbas vi av ambivalens och tar det säkra före det osäkra och förändligar frågeställningen. Men det finns saker som komplicerar en ensidig syn på vår kropp så som Guds tempel, och det är till exempel att den Laglöse: *"sätter sig i Guds tempel och utger sig för att vara Gud"* (2 Thess 2:4). Eftersom vi har den Heliga Ande boende inom oss – i Guds tempel – hur kan då den Laglöse ta plats i oss? Det är därför som ett ensidigt förändligande av Guds tempel ibland kan falla på sin egen orimlighet. Svensk Studiebibels kommentar till tempelprofetian i Hesekiel 40-44 konstaterar att tolkningen är komplicerad och att vi nog måste vänta tills profetian blivit uppfylld för att få klarhet. Så här skriver man bland annat:

"Bland de olika teorier som föreligger är det nog lättare att säga vad som inte kan vara rätt än att finna en lösning på problemet. Först kan vi fastslå att varken Salomos tempel eller det så kallade Serubbabel-templet efter landsflykten stämmer med beskrivningen. Vanskligt är det också att 'förändliga' templet till att bli en symbol för den nytestamentliga församlingen. ...Många framstående bibeltolkare har arbetat med dessa frågor. Ändå måste vi tydligen vänta tills vi en gång kan tolka profetian i uppfyllelsens ljus."

Kanske behövs inga ytterligare tolkningar när profetian blivit uppfylld, men under nuvarande omständigheter vore det fullständigt otänkbart att försöka återuppbygga det judiska templet på dess ursprungliga plats, eftersom det enligt vad som sägs, är på just den platsen som den muslimska Klippmoskén står. För att komma runt detta har den israeliska tempelorganisationen tydligen tagit i övervägande olika samförståndslösningar, till exempel att bygga templet vägg i vägg med Klippmoskén, eller att bygga på en plats strax intill, lösningar som muslimska intressenter hittills tydligen inte helt avvisat. Men som alltid, förutsättningar förändras – ett ja i dag kan bli ett nej i morgon. Men det finns även de som har granskat profetiorna och sett hur Herren försäkrar: *"Den dag då Gog beträder Israels mark skall min vrede väckas, säger Herren Gud. Med harm och lidelse och i brinnande vrede svär jag att en väldig jordbävning den dagen skall drabba Israels land. ...Bergen skall rasa och klipporna falla, och alla murar skall jämnas med marken"* (Hes 38:18-20).

"...alla murar skall jämnas med marken"! Det innebär att skulle israelerna rent hypotetiskt ha påbörjat återuppbyggandet av Jerusalems tempel och då i samråd med berörda parter, ja då hade ändå det judiska tempelbygget raserats! Ingen mänsklig makt kan förhindra en jordbävning! Och denna väldiga jordbävning skall alltså inträffa under Hesekielkriget som vi kunde se. Men, när kriget är över, när israelerna har begravt de stupade fiendesoldaterna och renat landet, då skall de få tid över och få nya möjligheter och framtidstro, och då skall de kunna börja röja marken och bereda platsen för tempelbygget! Då skall israeliterna äntligen kunna återuppbygga sitt efterlängtade tempel, på just den platsen där det är meningen att det skall stå! (Hes 48:8.)

Att tempelprofetian aldrig har syftat på Serubbabels tempel, det vill säga 'Herodes' tempel [516 f Kr - 70 e Kr] det är bibeltolkarna överens om. En av orsakerna är det visionära templets arkitektur och utformning. En annan orsak kanske är det mäktiga källflödet som skall bryta fram invid det nya templet (Hes 47:1). Kanske är det den stora jordbävningen under Hesekielkriget som banar väg för denna källa, de vattenkällor som profeten Jesaja ser framför sig då han profeterar: *"På alla berg och höjder skall vattenströmmar välla fram på den stora slaktens dag, dagen när torn skall falla"* (Jes 30:25).

Stamlotternas fördelning

(– samt tidsuppgifterna i Daniel 12 beräknade från vedermödans mitt)

Hesekielkriget kommer att förändra Israel även territoriellt. Ett återvunnet israeliskt territorium skall fördelas på ett delvis nytt sätt. Dock måste understrykas att tempelprofetian på inget sätt hänvisar till ett föregående krig – såvida inte kapitelns kronologiska placering i Hesekiels bok kan antyda detta. Israels nationsgräns i öster till exempel kommer tids nog att dras längs med Jordanfloden (Hes 47:18), något som är otänkbart idag. Men det som är extra anmärkningsvärt, och som skall ske efter detta krig är att Israels återvunna gränser kommer att medföra att Israels tolv stammar skall återfå sina jordlotter, utstakade och fördelade! – ett gudomligt löfte som uppfylls, inte minst givet i Hes 37. Så som det förhåller sig idag så är endast två stammar representerade i dagens Israel – Judas och Benjamins stammar. Hur det nu än kommer att falla ut så uttrycks det klart i Hesekiel att alla tolv stammarna får sig jordlotter tilldelade. Dessa stammar är: *Dan, Asher, Naftali, Manasse, Efraim, Ruben, Juda, Benjamin, Simon, Isaskar, Sebulon och Gad* (Hes 48). Mellan Judas område och Benjamins, har ett helgat område reserverats för Jerusalems tempel – ett tempel som Herren genom tempelprofetian verkar säga att det skall färdigställas i vår tidsålder.

Stamfadern Dans öde är nämligen väldigt intressant, egentligen som ett tidstecken faktiskt. I fornkristen tid tyckte man sig kunna utläsa att Antikrist skulle komma från Dans stam, huvudsakligen därför att Dans stam är utesluten från skaran som tecknas med Guds sigill i Uppenbarelseboken 7. Och Dans illavarslande rykte är inte taget ur luften. Följande problemställning belyser detta.

I Uppenbarelseboken presenteras den skaran av 144.000 utvalda israeliter som vid tidens ände skall tecknas med Guds sigill. Alla dessa utvalda leder sitt ursprung till Jakobs tolv söner. Men Uppenbarelseboken gör en skarp markering mot stamfadern Dan och utesluter honom ur förteckningen! Inför tidens avslutning, inför tusenårsriket, så kan man konstatera att stamfadern Dan, och även Efraim, nu är borttagna! De tolv stammarna som utgör de 144.000 utvalda utgörs nu av: *Juda, Ruben, Gad, Asher, Naftali, Manasse, Simon, Levi, Isaskar, Sebulon, Josef och Benjamin* (Upp 7:4-8). Studiebibeln kommenterar detta bibelstycke och redogör för respektive vers och uppmärksammar särskilt att Dans stam inte längre finns med, den är ersatt av Manasse (Josefs förstfödde). Som kommentar till detta

skriver Studiebibeln: "...Dan utesluts. Att detta skulle ha berott på ett avskrivningsfel – Man i stället för Dan – är bara en fri gissning och kan inte bekräftas genom någon handskrift. Dans utelämnande har gett anledning till många tolkningar. Bland dem har vi Irenaeus tolkning. Han hävdade att det var på grund av att Antikrist skulle uppstå ur Dans stam. Till stöd för detta har man åberopat 1 Mos. 49:17 och Jer. 8:16, 17. Under fredsriket är Dan emellertid inte uteglömd (Hes 48:1)."

Överraskande nog verkade Studiebibeln ha ansett att stamlotternas fördelning i Hesekiel 48 inviger tusenårsriket. Men detta var nog en tankemiss i stunden, och inget som är aktuellt idag, – vem skulle för övrigt behöva marklotter utstakade under fredsriket? Nej jordlotterna delas ut under vår egen tidsålder och har ingenting med fredsriket att göra. Nyare tolkningar visar att de utvalda går in i fredsriket *utan* Dans ätt. Men, Studiebibeln pekar på någonting annat väldigt intressant och det gäller stamfadern Dan och dennes roll i samband med Antikrist, och refererar detta till 1 Mos 49:17: *"Dan är en orm vid vägen, en huggorm vid stigen som hugger hästen i hasen, så att ryttaren faller baklänges"* – ett minst sagt olycksbådande förebud. Och verserna i Jeremia 8:16-17 som också anges som referens är minst lika illavarslande: *"Från Dan hörs hans hästar gnägga, när hans hingstar frustar darrar hela landet. De kommer, de slukar landet och allt vad där finns, städerna och alla som bor i dem. Se, jag sänder ormar mot er, giftiga ormar, som ingen besvärjelse hjälper mot. De skall bita er, säger Herren"*.

Att någonting allvarligt är i görningen som framkallar dessa laddade varningstexter, det är givet. Dock upplever jag en viss kluvenhet i frågan gällande Antikrists härkomst; är han verkligen av israelitisk börd? Men även om Antikrist inte själv är av israelitisk härkomst, – han sägs ju stiga fram ur det grekisk-syriska riket, till en början som *"ett litet horn"* (Dan 7:8) – så har han en bundsförvant som liksom han själv presenteras som ett odjur i Uppenbarelseboken 13. Denne bundsförvant och medhjälpare kan mycket väl vara av israelitisk härkomst. Han stiger nämligen upp ur jorden (Upp 13:11), vilket verkar mer adekvat för en israelit att göra, än att stiga upp ur [folk-]havet, det som Antikrist verkar göra (Upp 13:1). Medhjälparen betecknas som *"den falske profeten"* och återkommer i Upp 16:13, 19:20, 20:10. Dessa bägge odjur verkar minst sagt jämbördiga med varandra i ondska. Det skulle inte förvåna om åtminstone han, den falske profeten, härstammar från Dans ätt.

Det intressanta är alltså att i förteckningen i Hesekiels tempelprofetia, då är Dans ätt medräknad. Den är ännu inte besmittad utan får en jordlott sig tilldelad lika rättssäkert som de andra får sina. Men i stamförteckningen inför tusenårsriket då är han borta! Denna markering tyder på att någonting exceptionellt har inträffat under tiden från templets byggnation och fram till ändens tid som gjort att han förlorat sin status. Det är därför man skulle kunna säga att Dans ätt är ett tidstecken som, så gott som säkert garanterar att Jerusalems tempel blir uppbyggt i vår tid!

Genom profetiorna kan man sedan sluta sig till att det nya templet kommer att överleva antikristväldets härjningar, och kommer att bli återinvigt och helgat när tusenårsriket inrättats (Dan 8:14, Jes 2:2-3). Men då man läser Daniels visioner

om den yttersta tiden med dess tempel, då ser det onekligen ut som om detta går ett dystert öde till mötes, och på ett sätt gör det ju det, men ingenstans antyds att templet demoleras, raderas eller bränns. Kanske undgår det krigsskador därför att Antikrist har ockuperat det och inrättat ett religiöst centrum där? Och mitt i skildringarna om den antikristlige envåldshärskarens framfart antyds det att templet går en ljusnande framtid till mötes: *"Då hörde jag en helig ängel tala, och en annan av de heliga sade till denne som talade: 'Hur lång tid avser synen med det dagliga offret, den vanhelgande överträdelsen och templet och härligheten som blir utlämnade till att förtrampas?' Denne svarade honom: 'Efter 2300 kvällar och morgnar kommer templet att få sin upprättelse'"* (Daniel 8:13-14).

Synen med 2300 kvällar och morgnar [dygn] bör kunna förklaras på så sätt att genom att räkna från en bestämd dag, det vill säga ifrån mittpunkten av vedermödans vecka, just från den dagen när templet förtrampas och vanäras, och just när offergudstjänsterna avbryts, därifrån skall man räkna 2300 dagar och då skall man komma fram till den tidpunkt då templet åter blir invigt! Alla mätningar skall utgå ifrån denna mittpunkt genom att det då gått 1260 dagar (Upp 11:3) av vedermödan, samtidigt som det även återstår 1260 dagar, det vill säga de avslutande 42 månaderna (Upp 13:5). Men på grund av händelser som inträffar *efter* de 42 månaderna, då slutet kommer *"genom en stormflod, och den fastställda ödeläggelsen fortgår ända till krigets slut"* (Dan 9:26, jfr 8:25, 11:45), så krävs full hebreisk kalendertid. Därför justerar profetian upp tiden med en månad [30 dagar] och anger vedermödans andra hälft till 1290 dagar, enligt Daniel 12:11-13: *"Från den tid då det dagliga offret avskaffas och en vanhelgande skändlighet ställs upp skall det gå 1290 dagar. Salig den som väntar 1335 dagar. Vandra mot slutet. Du skall gå till vila och sedan stå upp och få din lott vid dagarnas slut"*.

Som vi ju kunde se i Daniel 9 så förhandlade antikristväldets furste fram ett starkt förbund som skulle gälla i sju år, en period som vi kallar vedermödans vecka. Men bara efter tre- och ett halvt år [1260 dagar] bryter han själv avtalet. Detta avtalsbrott markerar alltså mittpunkten av veckan. Med utgångsläge från denna mittpunkt kommer det att ta 6 år, 4 månader och 20 dagar [2300 dagar] räknat i 'profetisk' tid [360 dagar per år, 30 dagar per månad], till dess att Jerusalems tempel står färdigt för invigning! Och exkluderar man de 1290 dagarna som tillhör den gamla tiden, vår tid, kan man se att man hunnit 2 år, 9 månader och 20 dagar in i tusenårsrikets tid! Så lång tid, nästan tre år, har det tagit att få templet iordningställt (Jes 60:10). Men, vad kan vara mera saligt än att få vänta på Jesus Kristus! Och Jesus anländer till Sion långt innan dess, ja redan efter 1335 dagar! (Dan 12:12, jfr Upp 14:1), även här räknat ifrån veckans mittpunkt. Detta innebär att en- och en halv månad [45 dagar] in i den *nya* tidsåldern [1290 + 45 = 1335] så kommer *"de utvalda"*, de etthundrafyrtiofyra tusen utvalda israeliterna, vilka befunnit sig i landsflykt jorden runt, att på änglarnas tillskyndan (Matt 24:31) och med flygplan (Jes 60:8) få återvända hem till Jerusalem, och där får de möta Jesus på Sions berg! – Många siffror, men Bibeln har med största noggrannhet givit oss förutsättningarna – bara att räkna!

12. TUSENÅRSRIKET – världens återfödelse

Egentligen kan det verka nästan obegripligt varför Gud skall upprätta en ny och annorlunda världsordning på denna förhärjade jord. Och detta under enbart en begränsad tid. Varför gör han inte en gång för alla slut på denna jordiska tillvaro som har genererat så mycken nöd, strid och ondska? – Han var ju redan på så god väg med Harmagedon! Men nej, istället hejdar sig Herren, han låter fånga in Satan och låter oskadliggöra honom och binder honom till händer och fötter och kastar ner honom i en djup ravin. Där får denne ligga under tusen år, oförmögen att ta ett enda steg! Och som en naturlig följd av att Satan ligger bunden så infinner sig ett salighetens tidevarv på jorden, en läkningsprocess för en sargad och utsliten jord, och med en tusenårig Sabbatsdag för alla dess invånare där Guds härlighet får flöda i överjordisk glädje och harmoni!

Som vi minns så uppmanades folken runt omkring Israel att smida om sina jordbruksredskap till *vapen* vid tiden för Gogs anfall, – Joel 3 uppmanade folken: "*Smid om era plogbillar till svärd, era vingårdsknivar till lansar!*" Men nu möts vi av ett nytt budskap, att krigens och vapnens tid är förbi! I Jesaja 2:4 i kapitlet som rubriceras som "Sions framtid" får vi veta att dessa vapen aldrig mer skall komma till användning! Så här profeterar Jesaja om denna härlighetstid:

"Han skall döma mellan folken, skipa rätt bland alla folkslag. De skall smida om sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar. Folken skall inte lyfta svärd mot varandra och aldrig mer övas för krig." – Jesus kallar denna nya tidsålder för "*världens återfödelse*" (Matt 19:28).

Men varför skall den nya tidsåldern ha en varaktighet av just 1000 år? Varför inte kortare eller längre tid? Ja den främsta orsaken till denna förutbestämnda tid får man tillskriva Guds vilja att infria den utfästelse han gav sitt folk i Hosea 6:2 då han för den *tredje* dagen utlovade läkedom, hälsa och liv för sitt folk. Enligt vedertagen tolkning så återspeglade ju denna profetia både korsfästelsedramat och Jesu uppståndelse. Under de första två dagarna fick Jesus bära folkets och hela mänsklighetens syndabörda och straff. På motsvarande sätt har judarna i historiskt perspektiv under två tusenårsdagar fått bära motsvarande vredesstraff (Luk 21:23), eftersom de generellt sett har fortsatt att rata försoningsoffret på Golgata (Rom 3:25). Men nu får det vara nog med förstockelse! – Två dagar får räcka. Efter sin död uppstod Jesus till liv på *tredje* dagen! På samma sätt skall den *tredje* dagen i historiskt perspektiv bli en *upprättelsedag* för judarna! Men detta blir möjligt först när Mellanösternkrigets katastrofala trauma har skakat om Israel så till den grad att: "*det heliga folkets makt är fullständigt krossad!*" (Dan 12:7.) Först då skall judarna komma till insikt om hur fullständigt beroende de är av Gud! De är ju Bibelns folk, ett folk som Gud har utvalt! "*Ni är de enda jag har tagit mig an bland alla folk på jorden*" (Amos 3:2). Det var ju tänkt att detta folk skulle vara en förebild för alla andra. Men det har dröjt. Men nu kan man se hur löftet börjar ta form, inte minst i Joel 2: 27, 32: "*Då skall ni inse att jag finns mitt i Israel, att jag, Herren, är er Gud,*

jag och ingen annan. Och aldrig mer skall mitt folk stå med skam... Men var och en som åkallar Herrens namn skall bli räddad. På Sions berg skall finnas en skonad skara, så som Herren har lovat, i Jerusalem skall några överleva, så som Herren bestämt".

Det jordiska tusenårsriket inrättas för löftenas skull! Herren skall visa jordens invånare hur han förlåter, läker och upprättar det folk som han tagit sig an, och hur han vänder deras hjärtan till Jesus Messias! I början av Jesaja, i kapitel 4 kan man se hur löftena börjar utforma sig. – Ett framtida naturfenomen skall uppträda i trakterna runt omkring Jerusalem vid den nya tidens inträde. Ett nybildat topografiskt sceneri skall framträda runt det berg som kallas Sion och som ligger i anslutning till Tempelberget. Detta naturfenomen som verkar så välbekant från ökenvandringens tid är däremot alldeles nytt här i Jerusalem. Sions berg har blivit omgärdat av ett slöjliknande moln, en härlighetssky som täcker hela Sion! Detta slöjliknande moln är synligt om dagen, och på natten visar det sig som ett eldsfenomen! Alltså inte olikt den eldpelare respektive molnpelare som lotsade Israels barn genom öknen! Men innan detta sällsamma naturfenomen iscensätts över Jerusalem kan man läsa om hur staden skall utsättas för domens och reningens ande, eller "eldens" ande som bibelnoten i Folkbibeln [folkbibeln.org] uttrycker det. Så här beskriver profeten Jesaja detta överjordiska under:

"Och den som är kvar i Sion, den som sparats i Jerusalem, skall kallas helig, var och en i Jerusalem som är skriven bland dem som skall leva. Men först skall Herren med domens ande och reningens ande tvätta bort Sions döttrars smuts och skölja Jerusalem rent efter dess blodsdåd. Över hela Sions berg och festförsamlingen där skall Herren skapa ett moln om dagen och en rök och ett flammande eldsken om natten. Ja, över allt skall hans härlighet vara en skärm, ett tak som ger skugga under dagens hetta, tillflykt och skydd mot regn och skyfall" (Jes 4:3-6).

Ett skimrande molntak som ger skugga och skydd åt festförsamlingen? Och taket skall sväva över Sion? Naturens ordning verkar i alla fall vara orubbad – natt följer på dag och solsken efter regn. Slutsatsen man drar är att *festförsamlingen* verkar befinna sig på en fysisk plats på jorden, på berget Sion i Jerusalem! Och såsom av en händelse vet jag en betydelsefull skara som skall samlas på just den platsen när alla vedermödorna är över! Och det är *de etthundrafyrtiofyra tusen* utvalda israeliterna! De skall möta Jesus där!

Det är alltså över denna paradisvärld, ett område som återfinns i en fysisk omgivning, vilken kan utsättas för både störtskurar och stekande sol, som Herrens härlighetsskärm skall vila över, såsom ett tak, och tveklöst dessutom i 1000 år! Kanske har vi till och med fått en förklaring till den dubbeltydiga texten i Jesaja 60, där profeten talar om Jerusalems kommande härlighet och förkunnar att solen å ena sidan aldrig skall gå ner under denna härlighetstid, medan å andra sidan den materiella världen fortsätter sin naturliga och fysiska

tillvaro med renoveringsprojekt och byggnationer och med dag och natt som avlöser varandra. Så här lyder ett utdrag ur denna dubbelbottnade text:

"Främlingar skall bygga upp dina murar och deras kungar stå till din tjänst... Dina portar skall aldrig stängas, de skall stå öppna dag och natt, så att folkens rikedomar kan föras till dig och deras kungar ledas dit in... Bugande skall dina förtryckare komma till dig, de som föraktat dig skall knäfalla vid dina fötter. De skall kalla dig 'Herrens stad', 'Sion som tillhör Israels Helige'... Solen skall inte mer vara ditt ljus om dagen och månen inte lysa dig med sitt sken. Nej, Herren skall vara ditt eviga ljus, din Gud skall vara din härlighet. Din sol skall aldrig gå ner och din måne aldrig avta, ty Herren är ditt eviga ljus, din sorgetid är förbi" (Jesaja 60:10-11, 14, 19-20).

Texten antyder att det är två världsordningar som möts, två världar som verkar fungera parallellt med varandra, sida vid sida, eller snarare kanske i höjdded, den ena en värld där det behövs skickliga hantverkare för att renovera och bygga, och den andra världen, en värld fylld av himmelsk härlighet och harmoni och med ett evigt ljus som aldrig avtar! Och genom Jesaja 4:3-6 kan vi plötsligt ana att det kan förhålla sig just så! Och dessa *förtryckare* som nu bugande kommer för att tillbedja, är nog ättlingarna till den kvarlämnade harmagedongenerationen.

Sions område är det tusenåriga rikets fridlysta högkvarter! Hos festförsamlingen som bor på Sions berg har solens strålar förbleknat inför Jesu Kristi heliga närvaro! Här råder en försmak av himmelriket! Inom detta område är det som festförsamlingen, de etthundrafyrtiofyra tusen utvalda israeliterna, vilka överlevde vredens tid, nu är församlade, visserligen i en fysisk existens, men i en himmelsk atmosfär!

Osökt kommer man också att tänka på "*den heliga staden Jerusalem*" i Uppenbarelseboken 21 där en av änglarna säger till Johannes: "*Kom, jag skall visa dig bruden, Lammets hustru*". Sedan får Johannes se en illuminerad, genomskinlig och guldskimrande stad komma ner ur himlen. Den är kubformad, och alla sidorna mäter i omräknade mått 220 mil. Staden är omgärdad med en mur av ädelstenar och de tolv portarna består av pärlor, och den breda gatan i staden är av genomskinligt guld, – en överjordiskt vacker stad av ofattbar skönhet! Och det som är så slående är att beskrivningen här överensstämmer så väl med den i Jesaja. Så här står det:

"...folken skall leva i detta ljus. Jordens kungar kommer med all sin härlighet till den staden, och dess portar skall aldrig stängas om dagen – natt blir det inte där. Och allt dyrbart och härligt som folken äger skall föras dit. Aldrig skall något orent komma in där och inte heller någon som handlar skändligt eller lögnaktigt utan bara de som Lammet har skrivna i livets bok" (Upp 21:24-27).

Skildringarna i både Jesaja 4 och 60 samt här i Upp 21 beskriver hur jordens folk får vistas i den himmelska stadens närhet, och i ljuset från den. Återigen kan man förnimma att de två världarna existerar i varandras närhet under den tusenåriga

freden. Men, är den himmelska staden redan befolkad när den kommer ner från himlen? Jag vet inte det men om den är det, borde vi då inte vara invånare i den staden? Vi har ju redan genomgått domen och blivit rentvådda i Jesu Kristi blod och har våra namn skrivna i livets bok och har dessutom redan blivit uppräckt till den oförgängliga världen!

Men, – varför kallade ängeln staden för "*Lammets hustru*"? – "*De utvalda*" är ju bruden. Och brud är hon före vigseln, men när hon en gång lämnar allt det jordiska, och når det oförgängliga livet, då borde hon väl bli "*Lammets hustru*", "*det nya Jerusalem*"? Men detta är teologiska frågor som måste besvaras av förkunnare och bibeltolkare. Men att det utvalda folket kan tolkas som Lammets hustru har nog sin grund i aposteln Paulus undervisning som gör en viss åtskillnad mellan det *äkta* olivträdet och en *vildoliv*. Därför kan det kanske ligga nära till hands att anta att Israels *rättfärdiga* är den *äkta hustrun*. Så här förklarar Paulus denna skillnad:

"Men till er hedningar vill jag säga: just som apostel för hedningarna prisar jag min tjänst. ...Om några av olivträdet grenar har brutits bort och du, som är en gren av en vildoliv, har ympats in i stället och får del av saven från det äkta trädets rot, så förhäv dig inte över de andra grenarna. Om du gör det skall du veta: det är inte du som bär roten utan roten som bär dig. ...Ty om du skars ut ur den vildoliv som du av naturen hörde till och mot naturens ordning ympades in på ett odlat olivträd, hur mycket lättare kan då inte de äkta grenarna ympas in på sitt eget träd" (Rom 11:13, 17-18, 24).

När Jesu Kristi härlighet en gång installerats på Sion då randas en återupprättelsens dag för Israel! Under tusen år skall jordens alla folk få erfara hur Gud försonar och återupprättar och läker sitt sargade folk! Han skall upphöja Jerusalem och Israel över alla andra folk och då skall detta ske: "*Innan de ropar svarar jag dem, medan de ännu talar bönhör jag dem. Vargen och lammet betar tillsammans, lejonet äter hö som oxen. Och jord är ormens föda. Ingenstans på mitt heliga berg sker något ont eller vrångt, säger Herren*" (Jesaja 65:24-25).

I profetiornas belysning får tusenårsriket sin uppenbara förklaring, dels varför det överhuvudtaget upprättas, men också varför det tilldelats denna avgränsade tid. Den människan är väl inte född som inte skulle vilja vara med och få uppleva denna förvandling på jorden. Men för oss som inte finns kvar här vid världens återfödelse, på oss väntar en ännu härligare framtid, en oförgänglig och evig tillvaro i kärlek och gemenskap med Jesus, så utsägligt ljus, att den varken låter sig förstås eller beskrivas i jordiska termer.

När man läser Bibelns olika beskrivningar om det jordiska fridsriket där alla människor lever i fördragsamhet och harmoni med varandra, då blir man så överrumplad då man plötsligt får läsa i Uppenbarelseboken 20:8-9 att denna frid plötsligt, från ingenstans, har förvandlats till ett ursinnigt uppror, med hat och raseri bland folken! Varifrån kom detta plötsliga uppror? Förklaringen är att Satan blivit frisläppt ur sina bojer efter tusen år av fängsligt förvar. Men varför

skall jordens folk bete sig så huvudlöst och rusa rakt i gapet på honom, efter att ha erfarit ett sådant fridfullt millennium? Ja Bibeln ger inget enkelt svar just här, utan konstaterar bara faktum. Men då är det intressant att läsa Thor-Leif Strindbergs utläggningar om varför ondska och synd har levt kvar. På webbplatsen 'alltombibeln.se' i en artikel som heter "Villkoren för evigt liv" förklarar han:

"När Gud skapade människan var det för att skapa sin avbild, en varelse som var alltigenom lik honom (1 Mos 1:26)... Med andra ord, individer med samma fullkomliga karaktär som han själv (1 Joh 3:2), odödliga individer som fungerade i total harmoni med de eviga principer... som styr hela universum. Men att skapa en 'färdig' evighetsvarelse med färdig, helig, fullkomlig, gudomlig karaktär är en omöjlighet. Karaktär är något som måste *utvecklas*. Karaktär är just förmågan att *välja* det som är rätt istället för det som är fel... Och att skapa en evighetsvarelse *utan* fullkomlig karaktär – en odödlig varelse som kunde välja att sätta sig upp emot Gud, och fylla hans skapelse med samma destruktiva, självcentrerade tänkande, samma egoistiska attityd som vi ser omkring oss här på vår planet idag – hade varit att bädda för en kosmisk katastrof. *Följaktligen kunde Gud inte göra människan odödlig från början.*

Därför måste det *första* steget bli en fysisk varelse (en *adam*), skapad av nedbrytbar materia från den planet där hon skulle leva (1 Mos 2:7) – en varelse som endast genom sitt eget definitiva ställningstagande, genom sitt eget fria val, sitt eget beslut, kunde förvandlas till 'slutprodukten', en andlig evighetsvarelse. En varelse som, då hon valde att *inte* följa Guds vilja, helt enkelt skulle förbli en fysisk varelse, *och så småningom dö...*

...Steg nummer två i Guds skapelseprocess skulle bli att ge människan sin ande – den heliga anden – som skulle forma hennes personlighet (Rom 5:5), forma hennes väsen, mer och mer i harmoni med Guds väsen, och slutligen fullborda skapelseprojektet genom att förvandla henne till 'slutprodukten', det fulländade andliga mästerverket – Guds avbild, med fullkomlig gudomlig karaktär och evigt liv... Människan valde att gå sin egen väg. Hon valde att strunta i Guds vilja, att lita till sin egen kunskap i stället för Guds... – ett val som innebar att hon förblev en fysisk varelse med döden som oundvikligt slutmål...

...Om vi tror på att Jesus verkligen var Guds son, då inser vi att Jesu ord är Guds ord – att Jesu ord är sanning. Då tror vi också på hans ord om att döden inte behöver vara slutet, utan att den Guds ande som uppväckte Jesus från de döda kan uppväcka även oss – till evigt liv! ...Då ger Gud oss sin heliga Ande, Hjälparen som hjälper oss att följa Guds vilja och leva så som Jesus gjorde... och därmed börjar vi förvandlas. Guds ande *förenar* sig med vår själ, blir en del av vårt jag och formar oss så som han från början avsåg att forma oss..."

Verkligen en spännande tanke, att människan blev skapad av nedbrytbart material (av jord, 1 Mos 2:7, eller "mark" som bibelnoten uttrycker det), och detta på grund av säkerhetsskäl! Det riskabla låg alltså i friheten att få välja! (1 Mos 3:3-6.) Och vi vet hur Adam och Eva valde: de valde kortfristighet och förgänglighet, de valde att leva och sedan dö! Gud hade alltså redan kalkylerat med denna risk men ville samtidigt inte skapa ja-sägande robotar utan ville att människan av *renhjärtad kärlek* till Honom skulle välja hans ordning!

Med artikelns tankeväckande innehåll som underlag så kanske man bättre kan ana bakgrunden till den helomvändning som människorna gör i Uppenbarelseboken 20:7-10 då de efter tusenårsrikets slut en sista gång försöker sätta sig upp mot Gud. De koncentrerar sitt uppror och sina anfall mot den heliga platsen som helt visst är identisk med Sions berg och festförsamlingen som befunnit sig där. Men de upproriska folkens attacker kommer att vara fåfängliga och fruktlösa. Hela världens mänsklighet, talrik som havets sand kommer att förtäras i den eld som faller från himlen. Ingen förklaring ges beträffande elden, – är den av övernaturlig art, symbolisk, eller är den kärnvapenrelaterad? Det förefaller inte helt otänkbart att ett kärnvapenkrig skulle kunna inträffa under den korta existens efter tusenårsriket, då Satan skall "*släppas lös för en kort tid*" (Upp 20:3). Men samtidigt kan man på andra ställen i Bibeln läsa om hur "*himlen drogs undan som när en bokrulle rullas ihop, och alla berg och öar flyttades från sina platser*" (Upp 6:14, jfr Jes 34:4). Här handlar det först och främst om väldiga jordbävningar vid tidens avslutning, men där tanken på kärnvapenkrig inte är långt borta eftersom det talas om hur himlen "*rullas ihop*" – eller, är det ozonskiktet som rullas ihop? (Upp 16:8-9.) Att detta är händelser som inträffar i slutfasen av vår egen tidsålder intygas av nästa vers som beskriver hur människorna i skräck "*gömde sig i hålor och bland klippor i bergen och sade till bergen och klipporna: 'Fall över oss och göm oss för honom som sitter på tronen och för Lammets vrede'*". Är det verkligen möjligt att Gud skall tillåta ett kärnvapenkrig strax före Jesu ankomst? Jorden måste ju trots allt vara beboelig då Jesus snart kommer med den tusenåriga freden? Det råder dock inget tvivel om att Herren kan göra vad han vill med sin jord och sin skapelse, men det är ju faktiskt *efter* tusenårsriket som himmel och jord skall komma att förnyas. Så här beskriver Uppenbarelseboken människans sista uppror mot Gud:

"Och när de tusen åren har gått skall Satan släppas lös ur sitt fängelse. Och han skall gå ut och förföra folken i jordens fyra hörn, Gog och Magog, och samla dem till striden, och deras antal är som havets sand. Och de drog upp till den höga slätten på jorden och omringade de heligas läger och den älskade staden. Och eld föll från himlen och förtärde dem. Och djävulen som förförde dem kastades i samma sjö av eld och svavel som odjuret och den falske profeten, och de skall plågas dag och natt i evigheters evighet.

...Och havet gav tillbaka de döda som var i det, och döden och dödsriket gav tillbaka de döda som var i dem, och var och en dömdes efter sina gärningar. Och döden och dödsriket kastades i den brinnande sjön. Detta är den andra döden, den brinnande sjön" (Upp 20:7-10, 13-14).

Både andefursten och de mänskliga varelserna skall plågas i evigheters evighet i "*sjön som brinner av eld och svavel*" – i en oändlig tid utan slut? Kan detta verkligen stämma? Hur går det ihop med att Gud skall skapa "*en ny himmel och en ny jord*"? Skall den brinnande sjön bevaras även i den nya skapelsen? Svaret är ett definitivt nej! I Jesaja 45:22-23 säger nämligen Herren:

"Vänd er till mig, folk från hela jorden, så skall ni bli hjälpta. Jag är Gud, ingen annan finns. Jag svär vid mig själv, det jag säger är sant, mitt ord står fast: För mig skall alla böja knä, alla skall svära mig trohet!"

Nya testamentet stadfäster Herrens ed och säger i Romarbrevet 14:11: "*Ty det är skrivet: Så sant jag lever, säger Herren, för mig skall alla knän böjas, och alla tungor skall prisa Gud*". Filipperbrevet kompletterar med orden: "*alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära*" (Fil 2:10-11).

Det finns inte i en kristen människas föreställningsvärld att Gud äras genom ett *halvdant* genomfört trohetsmanifest! Det vill säga att *inte* riktigt alla knän har böjts för Honom! Genom Guds edsvurna löfte finns nu en *visshet* om försoning och förlåtelse för *hela* den samlade mänskligheten, vilken blev dömd för sin otrohets skull, men som till slut också skall avtjäna det straff den blev tilldömd, och så göra omvändelse. Men på något sätt har detta granitfasta löfte hamnat i skymundan. Vi våndas *fortfarande* över tanken att många helt vanliga medmänniskor, nära och kära, i och för sig kanske religiöst oengagerade, får lida *eviga ändlösa kval i ett helvete utan slut...*

När 'Bibel 2000' kom ut för tjugo år sedan då tänkte jag att nu har vi fått en översättning som är trogen de bibliska grundtexternas andemening! Men riktigt så blev det inte – den svenska Bibelkommissionen hade fått många direktiv att förhålla sig till och av hävdvunnen tradition lämnades en och annan oriktighet kvar i bibeltexterna. Speciellt problematiskt har ju detta varit i samband med *de ändlösa straffen*. – Hur kan en god Gud kasta vanliga människor, aningslösa och okunniga, eller för den delen högskoleutbildade, ner i "*helvetet*" (Luk 12:5) med eviga plågor utan slut? Ja så har den svenska kristna traditionen lärt oss att tro! Den fick åtminstone mig att alltför länge tro att det inte finns något hopp för en människa som kastats i "*sjön som brinner av eld och svavel*" (Upp 21:8). Men, lite då och då brukar jag läsa några rader ur en teologiskt inriktad bok som heter "*Evangeliets fullhet och de ändlösa straffen – eller är de kanske inte eviga..?*" skriven av E. J. Ekman 1903 [1842-1915] och utgiven i moderniserad version av Vingårdens Förlag. Jag kom att tänka på, att denna bok på något sätt står i *samsklang* med Guds edsvurna löfte! Boken tar itu med traditionellt felaktigt översatta ord, speciellt i Nya testamentet och påvisar hur grundtextens ord *egentligen* borde ha översatts! Då visar det sig att den grekiska grundtexten inte på något enda ställe i Nya testamentet bekräftar att de ogudaktigas "*straff*" varar för "*evigt*". Och beträffande sjön som brinner av eld och svavel så anger Vingårdens Förlagsredaktion följande tankeväckande notering i en fotnot på sidan 112:

"Svavel (Upp 19:20) liksom eld ansågs vara renande i antikens Grekland. För en dåtida läsare kunde en sjö av eld och svavel beteckna en sjö avsedd för gudomlig rening och helgelse."

Vilken lättnad! – om man nu kan kalla det för en lättnad att bli tvagen ren ifrån synd och skam i en brinnande sjö av svavel – men, denna procedur kommer i alla fall inte att vara för evigt! Sent omsider, i en andlig dimension, skall människosjälens som det verkar, äntligen genom gudomlig *tuktan* komma till insikt om sin oförnuftiga inställning och ångra sin otro! Och då skall hon till sist be Herren Jesus att förlåta henne, just med hänvisning till den ed som Gud, – själv ande! – gav människorna för så länge sedan, då de fortfarande levde kvar här på jorden!

"Så sant jag lever, säger Herren, för mig skall alla knän böjas, och alla tungor skall prisa Gud" (Rom 14:11).

"Nu skapar jag en ny himmel och en ny jord. Det som varit skall man inte mer minnas, inte längre tänka på. Nej, gläd er och jubla för evigt över det som jag skapar. Jag skapar om Jerusalem till jubel och dess folk till glädje" (Jes 65:17-18).

"Och jag såg en ny himmel och en ny jord. Ty den första himlen och den första jorden var borta, och havet fanns inte mer. Och jag såg den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ner ur himlen, från Gud, redo som en brud som är smyckad för sin man. '...Döden skall inte finnas mer, och ingen sorg och ingen klagan och ingen smärta skall finnas mer. Ty det som en gång var är borta.' Och han som satt på tronen sade: 'Se, jag gör allting nytt'" (Upp 21:1-2, 4-5).

Studiebibeln har en intressant kommentar till det grekiska ordet för 'ny' i Uppenbarelseboken, och säger: "...Det finns två ord för 'ny' i NT. Det ena av dessa, *neos*, förekommer inte i Uppenbarelseboken. Det betecknar något som just har börjat existera. Det andra ordet, *kainos*, används ofta i Uppenbarelseboken och betecknar mera det som är nytt i fråga om art och kvalitet, och inte speciellt tidsmässigt sett. Detta kan betyda att den nya himlen och den nya jorden inte är något som skapas nu, utan att de [istället] framträder i en helt ny form, att de skall tjäna ett helt nytt syfte. Allt blir fullständigt förvandlat..."